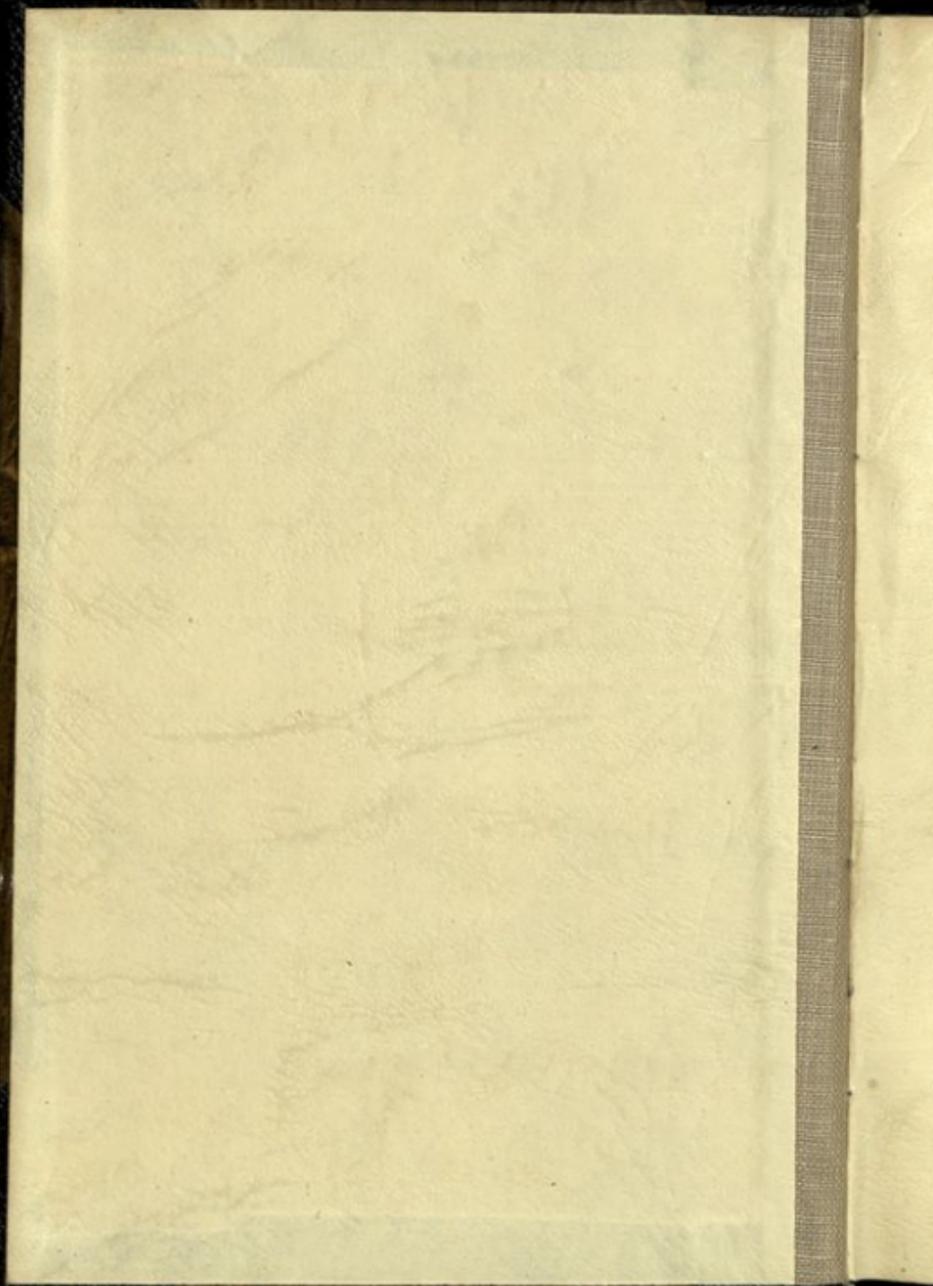
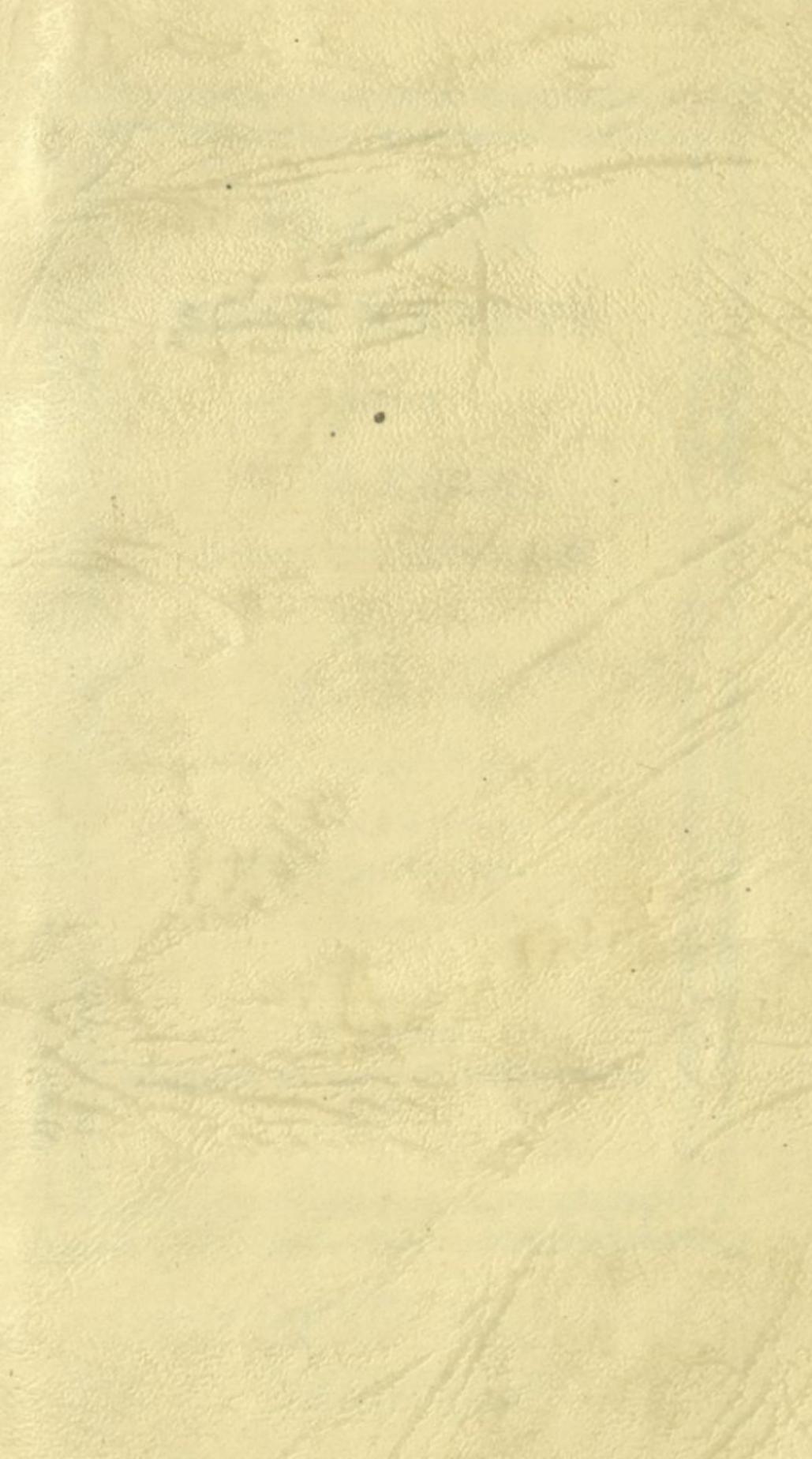
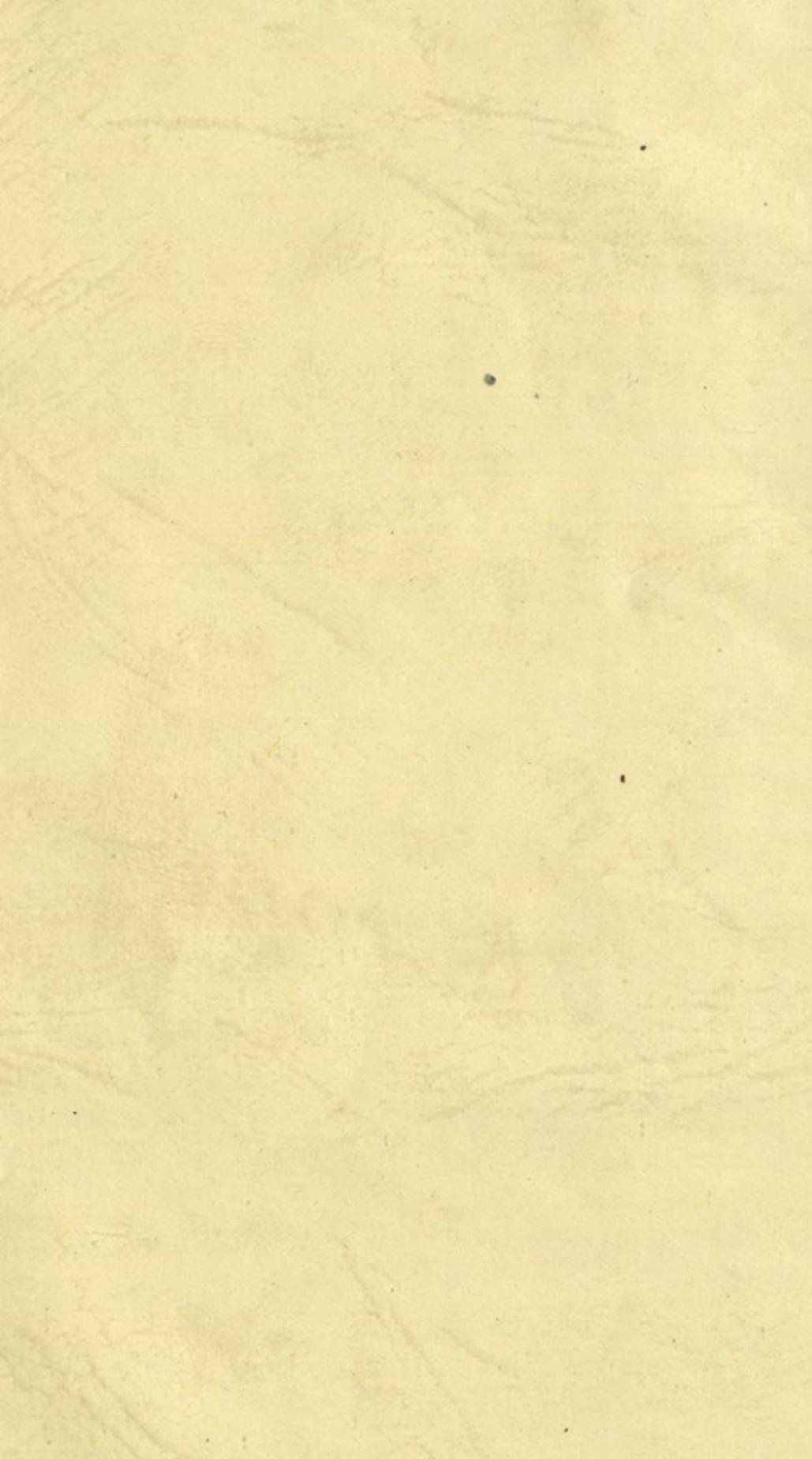

II
P. 24079
9

BY
H. B.
G. B.

Напримарушица 1 оунент

am

18

POVESTNICA

NOVA ZAVRATA

SPISAL

L. BERTON

in knjige postovanih

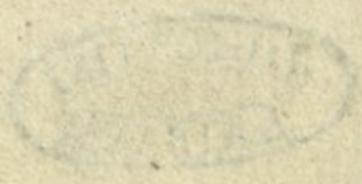
in knjigah

in knjigah, ki so v
posedi in uporabi

Knjiga št. 10.

V. GORICI

Knjiznica in založba
1858

POVESTNICA
NOVE ZAVEZE
ZA MLADOST

Spisal v francozkem jeziku

L. FLEURY.

IZ LAŠKEGA POSLOVENIL

Š. KOCIANČIČ

učitelj svetega pisma stare zaveze v Goriški
duhovščini.

V GORICI

Natisnil in založil Paternolli
1852.

Dovolijm, de se natisne: v Gorici 2 Rožnika 1852.

FRANČIŠEK KSAVERI

Viši Škof.

II

e 24079,9

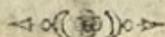

2. II. 1947/5011
F. Z. C.

BLAGOVOLJNIM BRAVCOM!

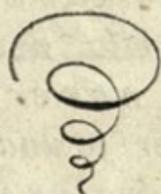

*K*ar sim v predgovoru k *sveti povestnici* obljubil, to sadaj deloma dopolnim, izročivši leta prevod častitemu bravnemu občinstvu. Treba pa je bilo, nevtegoma po uni se leté povestnice nove zaveze lotiti in jo v natis dati, ker je una brez té nepopolna, leta pa se tudi vedno na uno opira, in oboje bukvice vkupej nam podajate prav v kratkem in po versti pripoved vsega tega, kar se je v verskih zadevah od začetka sveta, notri do slavne zmage kristianstva čez poganstvo, o začetku četrtega stoletja po Kristusovem rojstvu, naj bolj imenitnega dogodilo. Slavni francozki pisatelj L. FLEURY, je pri tem svojo posebno pot hodil, kakor sim že to pokazal v zgorej omenjenem predgovoru, tako da nimam tukej nič kej družega pristaviti, kakor željo, da bi ljuba mladina marno tudi to

knjižico prebiralala, in se lepih nauk, ki se tukej ji podajajo, v svojo lastno korist rada in z veseljem navzela.

V Gorici sred posta 1852.

Štefan Kociančič.

zakaj skorej v vsih bukvah, ki so namenjene za to imenitno pripravo, so preveč zanemarjeni dokazi nespremenljivih načél, na ktere se naslanja ves nauk naše svete vere.

To pomanjklivost so učeni možje, kateri imajo podučenje v kerščanskem nauku po pravici za edino terdno podstavo vsakega čudorednega (moralnega) odgojenja, že kdaj v nekterih historičkih katekizmih oménili; in odstraniti to pomanjklivost, sim si jaz prizadeval s tem, da to povestnico nove zaveze na svitlo dam; spisana je pa popolnoma na način drugih mojih povestnic za mladost, in skušnja že celih ednajst let kaže menda dovolj, da so začetnim šolam prav primerne.

Ali jaz sim tudi dobro spoznal teškoče tega novega dela, ako je imelo biti dovolj sveršeno, in ker je na-

menjeno k tako važnemu podučanju, sim zvesto porabil vse pripomočke, kateri so se mi k temu pripravni zdeli; ravno tako sim poprosil in tudi dobil veliko pomoči v tem delu od učenega svetjenika, čigar imena, žalibog! ne smem tu sem postaviti, da bi se mu tako očitno zahvalil, kakor si v resnici zasluži.

Tako poročstvo je torej mene popolnoma zagotovilo, da ni nič pravi veri nasprotnega v verskih in čudorednih odstavkih te knjižice, ki jo tukej občinstvu podam; občinstvu pa gre soditi, ali sim, ali ne, na ta način sveti namen dosegel, iz katerega sim to pisal.

POVESTNICA
NOVE ZAVEZE
ZA MLADOST.

ИЗДАНИЕ

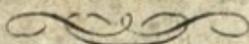
ВТОРОЕ

ТОМ II

ROJSTVO SVETEGA JANEZA.

V letu 4963 ¹⁾ od vstvarjenja sveta.

e ste, ljubi otroci! z vso pazljivostjo, ktere je vredna, se učili svete povestnice, tiste tako lepe in resnične povestnice stare zaveze namreč, ki se mora pred vsimi drugimi znati; se gotovo spomnite na tisto obljubo, ktero je Bog tolikrat ponovljaj Abrahamu, Jakobu in Davidu, da bo iz njih zaroda prišel Mesia, ki je imel rešiti ves človeški rod izvirnega greha, to je rešiti Adamove otroke nezmernih zlegov, v ktere je hudič naše perve starše vergel, kadar jih je zapeljal, da so od prepovedanega sadu jedli.

Preroki so, ljubi moji! vselej to obljubo Hebrejcom ponavljali, kadar so jih opominjali in svarili, da naj bodo Bogu pokorni, in da

naj s pravo pokoro neštevilne nesreče od sebe odvernejo, s katerimi je hotla božja pravica njih grehe štrafati in skušati njih udanje v voljo božjo.

Ob času tadaj, ko je Judea bila Rimljanom podložna, in ko je čez njo gospodaril kralj *Herodež* Idumejic, so vsi Izraelci terdno verovali, da je že blizo tisti čas, katerega so preroki prihodu Odrešenika bili odmerili; vsi so že komej pričakovali to silno imenitno zgodbo, s katero se je imelo pričeti Hebrejcom novo kraljestvo, kteremu ne bo nikoli ko.ca.

Ali povedati vam moram, da, akoravno je vse Hebrejce ena nada vezala, akoravno so bili oni ta čas edino ljudstvo, ki je pravega Boga častilo; vender ni prejenjala velika razpartija, katero je bil nekđaj *odpad Samarije* napravil med zvestimi rodovi, kteri so vedno tudi na dalej Jeruzalemski tempel obiskovali, in med tistimi, kterim je bil Jeroboam zlate teleta postavil verh hribov: Samaritani so vedno še Hebrejce sovražili, ki so v Jeruzalemu Boga častili; ti pa so od svoje strani po pravici une natolcevali, da se ne derže po postavah, katere je v puščavi Bog sam dal svojemu ljudstvu.

Toda mirú in sloge ni bilo, ljubi moji! tudi med Hebrejci sami ne, ki so se pa vender hvalili, da oni Mojzesove postave zvesto

spolnujejo. Bili so namreč med njimi eni, ki so se *Farizeji* imenovali; oni so na videz močno spoštovali zapovedi tega velikega postavodajca, in zlo ostro živeli, ali pod plajščem goreče bogoslužnosti so skrivali siln napuh in nenasitlivo lakomnost. Drugi so bili, ki so se imenovali *Saduceji*; ti pa so overgli zaničljivo en del resnic, ki se dobé v Mojzesovih in preroških bukvah, in so se jim še clo posmehovali: in ti le, ljubi moji otroci! so bili veliko bolj obsojenja vredni, kakor sami *neverniki*, *ajdje* ali *pagani* (tako imenujemo tiste ljudi, ki niso nikoli spoznali pravega Boga); zakaj oni so spoznali resnico, in jo potem vender popustili in se lažnivih naukov poprijeli, zato da so vstregli svojemu hudemu poželjenju. Kar je bilo še naj bolj objokanja vredno, je to, da so duhovniki in leviti, ki so v Jeruzalemskem tempelnu božjo službo opravljali, veči del se deržali lažnivih naukov teh dveh hudobnih družtev.

O tem času je v Judei duhovnik *Zaharia* s svojo ženo *Elizabeto* sveto in izgledno živel. Več let sta že ona dva v zakonu živela, in vender nista nikoli otrok imela, tudi se nista več nadjala, da bi kadaj otroka dobila, zato ker sta bila že silno stara, in pa si nista upala pričakovati od Boga, da bi njima ponovil čudež nekđaj storjen, ko sta bila Abraham in Sara

v silni starosti sina Izaka dobila, kakor sim vam v zgodbah stare zaveze povedal.

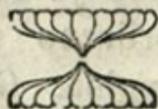
En dan je Zaharia po svoji dolžnosti prišel v Jeruzalemski tempel, in je v svetišču dišave in kadilo Bogu zažigal, kar se mu na enkrat zraven oltarja en angel prikaže. Zaharia se vstraši; toda angel mu z rahlo besedo ves strah vzame, ter mu pravi, da bo v kratkem enega sina dobil, kteremu ima po božjem povelju dati ime *Janez*. Angel pristavi; da bo ta otrok poln božjega Duha, in da bo Hebrejcom oznanoval rojstvo Mesia, ter jih s svojim izgledom in s svojimi besedami pripravljaj, Odrešenika sprejeti in ga vbogati.

Zaharia se je zavzel, ko je te besede slišal, in je v tem svojem stermeju angelu odgovoril: "Gospod! kako morem vervati to, „ kar mi praviš, zakaj moja žena in jaz sva „ že silno stara, tadaj tudi ne moreva upati, „ da bi se nama spolnilo, kar mi obljubiš. — „ Bog me je poslal, odverne njemu resno an- „ gel, tebi to veselo novico prinest; ali zato, „ ker si dyomil nad resnico moje obljube, „ boš od tega hipa mutast, in boš zopet spre- „ govoril še le takrat, kadar se ti bo oblju- „ bleni otrok rodil. „ Kadar angel zgovori, zgine spred oči Zaharijevih, kteri je stermé obstal; posebno ker je hotel se pri angelu enmalo zgovarjati, kakor se zgodi po navadi

vsem, ki se kej pregrešijo, in je zapazil, da ne more nobene besedice več spregovoriti.

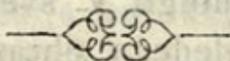
Ljudstvo je med tem zvunej, ko po navadi, molilo, ker je bilo samo levitom pripuščeno se v svetišče podati; čudili pa so se, da Zaharia tako dolgo v svetišču ostane. Ko tadaj vun pride bledega obraza in stermeč, in ko vsi vidijo, kako se sili s znamnji odgovarjati na skerbne vprašanja, s kterimi so vanj silili, brez da bi bil zamogel eno samo besedo zgovoriti; takrat so vsi spoznali, da se mu je kej posebnega prigodilo; in zdajci se je ta čudna zgodba po celem Jeruzalemu razglasila.

Božja obljuba, ljubi otroci! se je spolnila tako, kakor je pravil angel: čez nekej mescov povije Elizabeta sinú, kteremu so hotli kmalo po rojstvu dati ime njegovega očeta. Ali ko poprašajo Zaharia, kako naj se novo rojen otrok kliče, zapiše on na tablico ime *Janez*, kakor mu je bil angel ukazal; in vsi pričajoči so se grozno začudili, zakaj pri ti priči tudi Zaharia zopet spregovori. Za to dvojno dobroto je pa tudi on pred vsem drugim Bogu na čast eno pesem zapel.

O Z N A N E N J E.

tem času, ljubi moji! je živela sveto in pobožno v *Nazaretu*, mestu v *Galilei*, ki je bila en del Judovske zemlje, ena mlada divica z imenom *Maria*. Akoravno je bila ona iz rodu kralja Davida, in je v svojih otročjih letih prebivala v božjem tempelnu v Jeruzalemu; je vender se zaročila s častitlivim možem, *Jožefom* po imenu, ki je bil iz ravno tiste kraljeve rodovine, pa je ubogo živel, in zavoljo tega mizar postal.

Maria je nekega dne na svojem domu v Nazaretu ravno goreče molitve k Bogu pošiljala, ko se ji na enkrat prikaže arhangel *Gabriel* (eden nebeških angelov, in scer ravno tisti, kateri je bil malo poprej od Boga k Zahariju poslan, da mu je rojstvo Janeza napovedal), in ta ji prijazno reče: „ Češčena si „ Maria, milosti polna, Gospod je s tabo; „ žegnana si med vsemi ženami. „

Ko Maria te besede sliši, se je nehoteč prestrašila, in premišljevala sama pri sebi, kaj bi neki utegnulo pomeniti to nepričakano pozdravljenje; toda angel jo pomiri, ker pristavi: „ Ne boj se, Maria; zakaj ti si milost od Boga „ zadobila, in boš sina dobila, kateremu boš „ ime *Jezus* dala. On bo sin božji imenovan. „ Gospod Bog mu bo dal tron Davida, njegovega deda, in on bo na vekomej kraljeval nad Jakobovo hišo, in njegovemu kraljestvu ne bo konca. „

In ko je Maria angela poprašala, kako je to mogoče, ji je ta izveličani duh odgovoril: „ Sveti Duh bo čez te prišel, zakaj „ Bogu ni nič nemogoče; glej! on je tudi „ hotel, da postane mati enega sina tvoja teta „ Elizabeta, akoravno je že silno stara. „

Tadaj Maria popolnoma zagotovljena angelu odgovori: „ Dekla sim Gospodova; zgodi „ se mi po tvoji besedi. „ In v tem trenutku zginе arhangel Gabriel, zapustivši za sabo dolg žar svitlobe.

Tako, ljubi moji! se je zgodil samo z božjo besedo eden naj častitlivših in naj nezapopadljivših čudežev naše svete vere. Take čudeže imenujemo *skrivnosti*, zakaj ni pripuščeno nobenemu, bodi si on kdor koli, skušati, razkriti nedosledlivega zagrinjala, s katerim je hotel Gospod Bog naj svetejši resnice naše vere zakriti. To čud-

no prigodbo imenujemo *Skritnost Včlovečenja* Sina božjega, kateri je na se vzel človeško postavo, in se podvergel vsem revam naše človeške nature, zato da bi rešil človeka nesrečnega greha, kteremu smo vsi zavoljo nepokoršine naših prvih staršev podverženi.

Merkajte dobro, ljubi otroci! to posebnost, da, ko je sin božji človek postal po čudežu svoje neizrečene vsegamogočnosti, si ni zbral matere med kraljicami, tudi ne med največimi gospémi tiste dobe, o kateri je on na zemljo prišel. Maria je bila res iz kraljevskega Davidovega rodu, ali ona je bila uboga, in je živela v nizkem stanu vsem neznana; ali ona je bila zajedno tako polna ljubezni božje, prijaznosti in vseh drugih čednost, kakor jih božja dobrota poredkoma, in scer samo svojim naj ljubšim izvoljenim dodeli: in ravno zavoljo tega je bila Sveta Devica vredna nezmerne časti, da je postala mati Odrešenika celega sveta.

Nekaj mescov po tej čudapolni dogodbi, ki sim jo vam tukej povedal, je cesar *August*, (on je bil ta čas Rimski cesar, in njemu je bila podložna tudi Judea, kakor tudi veči del takrat znanega sveta) ukazal, da se imajo prešteti vsi prebivavci njegovega velikega cesarstva, to je, da se imajo v ta namen napraviti v vsakem mestu zapisniki, in da se imajo

vanje zapisati vsi tisti, kateri k mestu slišijo, brez razločka njih starosti, spola ali stanu.

Pokorna temu cesarskemu povelju, kteremu se ni smel nobeden odtegnuti, se podasta Jožef in Maria na pot proti *Bellehemu*; zakaj, kakor sim vam rekel, obadva sta bila iz kraljevskega Davidovega rodu, ki je bil rojen ravno v tem mestu; in vsakteri se je moral zapisati v kraju, od kodar je bila njegova hiša. Ali, ko prideta v to mesto, kjer je bilo že silno veliko ljudi zbranih, nista po nobeni ceni mogla več prenočišča dobiti v' kaki kerčmi; tadaj sta bila prisiljena prenočiti v enem hlevu (štali), ki sta ga praznega našla.

V tem revnem in pohlevnem kraju, ljubi otroci! je hotel se roditi kot ubog človek Stvarnik vesoljnega sveta; Maria namreč porodi otroka, ki je, po nedoseglivi skrivnosti božje vsegamogočnosti, bil ob enem njen Sin, Sin božji, in Bog skrit pot zagrinjalom človeške nature, šebak in reven po človeško; zakaj, kakor sim vam rekel, Bog je hotel, da njegov preljubi sin ima biti podveržen vsem revam človeka, samo grehu ne.

Vi se čudite, ljubi moji! da, ko je Bog blagovoljil k nam iz nebes priti, in človek postati, je hotel rojen biti v takem ubožtvu; toda ne boste se več temu čudili, ako boste zapopadli, da bogastvo in druge posvetne do-

brote, ki jih nekteri na tem svetu uživajo, in se po vsi viži pri smerti morajo zapustiti, so li naj majnši dobrote, ki si jih zamore človek na tem svetu želéti, kjer je njegovo popotvanje tako kratko. Veliko veči in edino pravo ceno imajo ljubezen do Boga ino djanske čednosti; in ko je sin božji na ta svet prišel ljudi učiti, je hotel s svojim izgledom pokazati, kako naj zaničujejo bogastvo, katerega posvetnjaki tolikajn cenijo.

Sveta Devica povije svoje Dete v plenice, in ga položi v *jasli*, to je, na en kraj, kamor se je po navadi stavila piča živini, ktero se je v tem hlevu imelo.

Ne daleč pa od tega kraja, kjer je bila sveta družina, so bili neki pastirji, kateri so, kakor je v vročih deželah navada, čez noč pod milim nebom s svojo živino ostajali, in glej! na enkrat se jim zasvétí velika svetloba, in prikaže se jim en angel; oni osterme in se prestrašijo. — Toda angel jih nagovori rekoč:

“ Nikar se ne bojte, zakaj jaz vam oznanim
” nekaj, kar vas bo silno razveselilo, to je,
” danas je rojen v Davidovem mestu Odre-
” šenik, Kristus Gospod. Po tem znamenju pa
” go boste spoznali: najdlí boste otroka v
” jaslicih, on je tisti, ki vam ga jaz ozna-
” nujem, in katerega že tako dolgo pričakuje
” Izraelsko ljudstvo. ”

Ko te besede angel izgovori, se pridruži njemu neštevilna truma izveličanih duhov, kateri so čast Bogu soglasno prepevali, in scer s temi besedami: " Čast Bogu v nebesih, in „ mir ljudem na zemlji, kateri so dobre volje. „

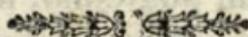
In komej so izpeli angeli to prijetno lepo pesem, so že pastirji med sabo govorili: " Pojmo „ do Betlehema, in poglejmo, kaj se je zgodilo, „ in kar nam je Bog tako čudovito oznanil. Grejo, pridejo do kraja, ktereга jim je bil angel napovedal, najdejo v hlevu Mario in Jožefa, ki sta jim kazala Dete v jasli položeno, kakor jim je oznanil angel. Oni so tadaj pravili vsem, ki so jih srečali, kako jim je bilo oznanjeno rojstvo tega Božjega Deteta na paši, kjer so svoje čede varvali; zakaj po tem ko so počastili božje Dete, so šli proč polni veselja, in so Bogu hvalo prepevali.

Osmi dan po rojstvu je bilo Dete, ki ga je Maria rodila, obrezano, kakor je bila navada pri Hebrejcih, da so se z obrezo ločili od drugih ljudstev izhodnega sveta; in tu so mu dali ime *Jezus*, kakor je bil angel zapovedal njegovi presveti Materi.

TRIJE MODRI ČASTIJO JEZUSA.

Prvo leto kerščanske dobe.

ed tem, ko so se godile v Be-
tlehemskem mesticu te stvari, ki
sim jih vam povedal, pridejo trije
modrijani, ktere navadno kralje ime-
nujemo, iz Perzianskega v Jeruzalem
in očitno poprašujejo, kje se je
rodil novi Judovski kralj, ker
pravijo, da so njegovo svitlo
zvezdo v izhodnih krajih vidili. Ti modrijani,
ljubi moji! so bili ta krat med vsemi Aziani
naj modrejši, naj bolj učeni in naj mogočniši
možje; in Bog je hotel njim oznaniti rojstvo
svojega ljubeznivega Sina z novim čudežem,
ker je njim pokazal čudno svitlobo na nebu
enako tisti, kakor se je bila prikazala Betle-
hemskim pastirjem: zgodilo se je pa vse to,
zato da so mogočni in ponižni, učeni in ne-

učeni tega sveta na enako vižo že v zibelj počastili Odrešenika sveta.

Ali zdaj vam moram še povedati, da ko je Herodež, ki je ta čas čez Judeo gospodoval, zvedil, da so ti modrijani v Jeruzalem prišli, in čudne reči slišal, ki so jih oni pripovedovali, se je silno prestrašil; zakaj on je dobro vedil, da je prišel čas, o katerem je imel Mesia priti; on si je tudi mislil, kakor je mislil veči del Judov, da ta Mesia mora biti strašan in zmagovaven kralj, kateri mu bo njegovo krono vzel.

Prevzet ves od tega strahu, skliče k sebi glavarje duhovnikov in pismoučenih, to je, tiste, ki so bili med Hebrejci naj bolj učeni v izlaganju svetega pisma, in jih praša, v katerem mestu ima biti rojen Mesia. Oni mu odgovorijo, da ima biti rojen v Betlehemu, kakor so oznanovali vsi preroki. Herodež je bil s tem odgovorom zadovoljen, povabi na skrivnem k sebi modrijane, jim pravi, da naj gredo v Betlehem, in da naj na tajno pozvejo za kraj, kjer to čudovito Dete prebiva, ktereга oni iščejo, in jim priporoči, da naj mu precej oznanijo in vediti dajo, kadar ga najdejo, zato da bo tudi on precej se tjekej podal in ga počastil.

Modrijani tadaj odidejo, sledé ravno tisto svitlobo, ki se jim je bila na njih domu prikazala, in jih do Jeruzalema pripeljala; in ko

pridejo do Betlehema, vgasne ta svitloba ravno nad tistim mestom, kjer je prebivala sveta družina. Ondi najdejo dete Jezusa v naročju njegove svete matere Marie, ga častijo, se pred njim na tla veržejo, kakor je navada pri izhodnih ljudstvih, in mu podarijo zlatá in dragih dišav, ki so jih v ta namen sabo prinesli. Tako je, ljubi moji! Jezušček bil počeščen od priprostih pastirjev in od mogočnih kraljev, od Hebrejcov in od Ajdov, zato da je s tem vsem pokazal, da imajo Hebrejci in Ajdje, ubogi in bogati na enako vižo deležni postati njegovih večnih darov in dobrot.

Modrijanom je bilo na skrivnem rečeno, da naj ne gredo nazaj h Herodežu, kateri jim je bil li zavoljo tega tako priporočil, ker se je zastran njega tolikaj vstrašil; vernejo se tadaj na svoj dom po drugi poti, in tisti grozovitni in boječi kralj je bil tako v svojem pričakovanju goljfan.

Treba vam je pa vediti, ljubi otroci! da je bila pri Hebrejcih navada, kakor jim je Mojzesova postava veléla, da so starši štirideset dni po rojstvu pervorojenega sina v tempel prinesli, in Bogu darovali dve gerlici z nekterimi obredi, in tako Boga prosili, da bi milostivo pogledal in v svojo skerb vzel mater in otroka. Jožef in Maria sta na tanjko to postavo izpolnila; podasta se namreč na

pot proti Jeruzalemu, in neseta sabo drago Dete, katerega jima je Bog v skerb izročil.

Ta čas je živel v Jeruzalemu pravičen in svet starček, *Simeon* po imenu, kteremu je bil Bog na čudno vižo razodel, da ne bo umerl, dokler ne bo vidil s svojimi lastnimi očmi Mesia, katerega so preroki že zdavno poprej oznanovali. Ta Simeon je bil z več drugimi Hebrejci v tempelnu ravno ta krat, ko sta prišla Jožef in Maria, da bi dete Jezusa Bogu darovala in svete obrede po postavi opravila. Ko bogaboječi starček božje Dete zagleda, ga na enkrat neka sveta radost spreleti; k njemu hiti, ga vzame v svoje naročje, ter zavpije: " Zdaj pa, o Bog! reci li, da naj tvoj hlapec v miru umerje po tvoji besedi, ker so moje oči vidile Odrešenika, kterega si pripravil pred obličjem vsih ljudstev, zato da razsvéti vse narode, in povzdigne slavo tvojega Izraelskega ljudstva. "

Te besede, ljubi moji! so bile očitno in slovesno počeščenje božjega deteta Jezusa Kristusa, ki je imel biti Odrešenik sveta; in sveta pesem, ktero je bogaboječi Simeon ondi vpričo vsih Izraelcov pel, je še današnji dan ena naj lepših pesem, ki jih cerkev prepeva o svojih visocih praznikih.

Ko sta Jožef in Maria opravila v tempelnu vse, kar je bilo zapovedano v Mojzesovi po-

stavi, sta se vernila v Galileo. Ali kmali potem je bilo rečeno Jožefu v sanjah, da je Jezus v veliki nevarnosti, in zato je pobegnul v Egipt z Mario in z božjim detetom, da ga je odtegnul grozovitnosti Herodežeви; zakaj Herodež, ki ni mogel samega Mesia dobiti, da siravno si je bil prizadeval ga najti, je ukazal, da se ima brez usmilenja pomoriti vse otroke, ki so se rodili zadnje dve leti. Sveta družina ostane tadaj v Egiptu do smerti tega okrutnega kralja, kateri je nekej let potem umerl; na to pa se je vernila v Nazaret, kjer sta, kakor veste, navadno prebivala Jožef in Maria.

v
in
B
e
n
p
H
n

OTROČJE LETA JEZUSA KRIST.

Leto 12 kerščanske dobe.

ezus je svoje perve leta živel pri svoji Materi Marii, in pri častitem Jožefu, kterima je bil popolnoma tako pokoren, kakor mora biti pokoren svojim staršem vsak dober otrok. Do dvanajstega leta se ni na njem nič posebnega vidilo, kakor samo to, da se je ločil od vsih družih otrok s posebno svojo modrostjo in z neizrečeno ljubeznivostjo, s katero ga je Bog oblagodaryl.

Prigodi se pa, ljubi moji! da se podasta enkrat Jožef in Maria v Jeruzalem k veliko-nočnemu prazniku, kteri praznik se je obhajal po Mojzesovi postavi v vedni spomin rešitve Hebrejcov iz Egiptovske sužnosti, v kteri so nekđaj dolgo časa njih prededje zdihovali. Po

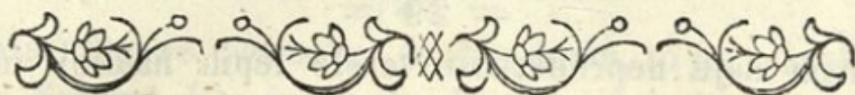
prazniku se verneti, da bi domu, to je, nazaj v Nazaret šla, in še le, ko sta dober kos poti storila, sta se zavedla, da ni Jezusa z njima, zakaj poprej sta mislila, da gre za njima z drugimi znanci; naj bolj pa se prestrašita, ko sta zvečer vidila, da nobeden tistih, ki so za njima hodili, ne vé nič od tega predragega otroka.

V svoji žalosti se verneti hitro nazaj proti Jeruzalemu Jožef in Maria, in ga po mestu dva cela dneva zastonj iščeta; ali ko gresta v božjo hišo molit, da bi Bog njima v tej nadlogi pomagal, se začudita viditi Jezusa samega, da je sedel med učenički, kterim je razlagal postavo, da so se vsi čudili, in stermeli nad njegovo veliko modrostjo in nad njegovim govorjenjem. Kadar ga zagledata, se neizrečeno razveselita, posebno pa se je radovala prežalostna Devica Maria. Zdaj tadaj gre Jezus z njima precej nazaj v Nazaret, in jima je bil vselej popolnoma pokoren ves čas svojega svetega in pohlevnega življenja; zakaj on je pri njima živel do svojega tridesetega leta.

Glejte, ljubi moji! mladost Jezusa, Sina božjega, ki je človek postal, vam že pokaže lep izgled svete in prave pokoršine, ko najpervo dolžnost, katero imamo vsi, kar nas je na tem svetu; zakaj celo življenje Jezusovo

nam daje neprimerljivo versto lepih nauk in izgledov popolnamosti. Po takem izgledu se vam bo li težko ali težavno zdelo vbogati svoje starše, in jim v vsem pokornim biti, ko vidite, da je Bog, stvarnik vesoljnega sveta, ponižno ubogal svojo mater? Po svoji človeški natori je bil Jezus Mariin sin; in zato ji je hotel skazati vse spoštovanje in tako pokoršino, kakor so jo otroci dolžni skazati svojim starišem, ki so jim tu na svetu na mesti samega Boga. Bodite torej pokorni in ubogtivi svojim starišem, ljubi moji otroci! kakor je hotel Jezus vam v izgled pokoren biti; zakaj samo tadaj, ako bomo, bodimo v katerem stanu koli, posnemali vse čednosti, katerih nas je on učil in na sebi samem kazal, zamoremo zaupati, da mu, kakor si zasluži, skazujemo hvaležnost in ljubezen.

OZNAVAVEC KRISTUSOV.

Leta 30 kerščanske dobe.

ed tem ko je Jezus rasel v mo-
drosti in v kreposti, ljubi moji
otroci! je Janez, sin Zaharia in Eli-
zabete, po svoji lastni volji in po volji
božji se bil podal za rano v tisti
kraj svete dežele, ki se kliče *Ju-
dovska puščava*, zato ker je ta kraj bolj
zapuščen in manj obljuden, kakor drugi kraji;
ino se je ondi v samoti pripravljajal z vedno
molitvijo k svojemu poklicu, za kterega ga je
Bog namenil že pri njegovem rojstvu, to je,
da bi on oznanil svetu Mesijev prihod: in ravno
zavoljo tega se pogostoma reče, da je Janez
bil Jezusov *predhoditelj*, to je, da je *pred
njim prišel* ga oznanit.

On je bil od mladih nog vajan na ubožno
in samotno življenje, in je v puščavi privajen
bil samoti in pomanjkljivosti potrebnih reči.
Njegovo oblačilo je bilo debelo stkanó iz

velbljudskih dlak, njegov pas je bil iz debelega usnja, njegova navadna jed, med, ki ga je pobiral po spranjah skal, in pa kobilice, kakor jih še dan današni v tistih krajih pogostoma uživajo.

Kadar je imel Jezus stopiti v trideseto leto svoje starosti, zapusti Janez na povelje božje svojo samoto, kjer je dotihdob živel, popusti tudi Judovske gore, in pride do bregov *Jordana*; ino v kratkem se zbere okoli njega veliko ljudi ga poslušat.

Od kar so bili Hebrejci rešeni babilonske sužnosti, to je, že več ko pet sto let, ni bilo, ljubi moji! med Izraelskimi rodovi nobenega preroka ²⁾; zato lahko zapopadete, da je glas tega preroka, ki se je tako na enkrat zaslišal na bregih te reke, pazlivost obudil in radovednost vsih Judov. Tada se vidi Janez v kratkem obdanega od neštevilne množice ljudi vsake starosti, in vsih stanov, ubogih, bogatih, farizejev, saducejev, in še clo Samaritanov; kateri so hodili poslušat njegove besede, in prejet kerst, kterega jim je delil s potuknenjem v Jordan; zakaj tako se je takrat kerščevalo. Janez je s kerstom umival njih telo, in pri tem svoje poslušavce opominjal, da naj očistijo svoje duše od nesnage grehov, ki so jih dosihdob nemarno in brez skerbi delali; in pri tej priložnosti je dobil Janez

primek *kerstnika*, kar poméni *človeka, kateri kerščuje*.

Pri tem je vabil Hebrejce k pokori, da naj prosijo Boga, da bi jim odpustil vse grehe, ki so jih storili; da naj čertijo greh in terdno sklenejo ga nikoli več storiti, in jim je ostre kazni oznanoval, ako bodo v svoji terdovratnosti in hudobnosti na dalej ostali: " Delajte „ pokoro, jim pravi, zakaj nebeško kraljestvo „ je blizo, in zdaj zdaj se bo izpolnilo, kar „ so preroki govorili. „ On je, ljubi moji! svojim poslušavcom s tem hotel reči: " Ne- „ besa, ki so bile po Adamovem grehu zaperte, „ se bodo zdaj zdaj odperle, zakaj Izveličar, „ kterega je Bog sam obljubil patriarhom že „ v začetku sveta, bo kmali se prikazal. Ober- „ nite si v svoj lastni prid njegov prihod in „ poslušajte ga, zato da si z obžalovanjem „ grehov in z dobrimi deli zaslužite enkrat „ gor priti v nebesa. „

Janez je tako tistim, ki so ga hodili poslušat, dajal potrebnih naukov, po katerih naj vsak v svojem stanu sveto živi. Vse je učil poterpežljivost in ljubezin, in je priporočeval ošabnim farizejem in saducejem, da naj se ponižajo, ker je bil njih napuh prvi uzrok vsih njih pregreh in pomanjklivost. Vsak dan se je množilo število Janezovih poslušavcov, kateri so se že začenjali klicati njegovi učenci,

in so spoznavali svoje grehe, to je, so jih očitno pravili, zato da so kerst dosegli.

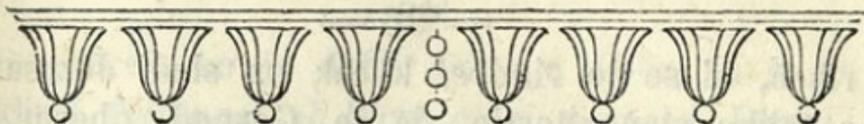
Med tem, ko je predhoditelj tako tisto množico kerščeval, se poda tudi Jezus iz Galilee tjekej, da bi bil v Jordanu kerščen. Komej pa ga Janez od daleč zagleda, že zavpije: „Poglejte jagne božje, pogledajte ga, On „odjemlje grehe sveta! „ In zato, ko se je Jezus mu približal, da bi kerščen bil, ga Janez spervič ni hotel kerstiti: „Jaz bi „moral biti kerščen od tebe „ mu pravi: Toda Jezus mu odverne: „Pusti to, zakaj zdaj mora biti tako „ Tada se mu Janez več ne stavi, in ga kersti.

Ali, ko stopi Jezus iz vode, se zasliši očitno glas božji, ki pravi: „Ta je moj ljubeznivi Sin, nad katerem imam dopadajenje; „ Njega poslušajte „ Zajedno se nebo odpre in Sveti Duh pride nad Izveličarja v vidlivi podobi enega goloba; in Bog je storil ta čudež vpričo velike množice ljudi, zato da bi Izraelci spoznali, da je Jezus zares tisti Mesia, kterega jim je Janez oznanoval.

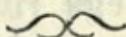
Vender so si mislili nekteri Judje, da prerok Janez sam, čigar besede so vse poslušavce v živo ginile, bi utegnul biti obljubljeni Odrešenik. Resnico pozvedit pošlejo iz Jeruzalema nekej duhovnikov in levitov, kateri pridejo k njemu ter ga prašajo: „Kdo si ti? Ali si mor-

„ da ti Mesia, kterega je Bog svetu obljubil,
„ in od kterega so govorili preroki? „ Toda Ja-
nez jim precej odgovori: “ Jaz nisim Mesia,
„ ampak glas, ki vpije v puščavi po preroko-
„ vih besedah: Poravnajte pot Gospodovo. Je
„ pa Eden med vami, kterega vi ne poznate,
„ in ki je veči od mene; On bo ljudem res-
„ nico oznanoval. On je mogočniši kakor jaz,
„ in jaz nisim vreden mu odvezati jermenov
„ njegovega obuvala. Jaz vas kerščujem z vodo;
„ ali on vas bo kerstil v svetem Duhu. „

ŽENITVANJE V KANI NA GALILEJSKEM.

Leta 31 kerščanske dobe.

ekaj časa, ljubi moji! potem ko je bil Jezus kerščen v Jordanu od Janeza Kerstnika, se zgodi, da ga zagleda Janez priti proti sebi, in tadaj reče ljudstvu, ki ga je obdajalo: „Poglejte, ta je, ki grehe „sveta odjemi, in od kterega „sim vam rekel, da pride za „mano Eden, ki je mogočniji od mene. „ In čez nekaj malega pristavi: „Ali vam nisim „že rekel, da jaz nisim Kristus, temuč da „sim samo pred njim poslan, da ga ozna- „nujem? „

Te besede, in pa, ker je Janez vsaki dan od Jezusa pričal, da je Sin božji, so nauka željno ljudstvo spodbodle, da je začelo hoditi za Jezusom. Med njimi je bil tudi priprost

ribeč, ki se je *Andrej* klical; on sledi Jezusa s toliko stanovitostjo, da se Gospod oberne, ga prijazno ogovori, in ga pri sebi do noči obderži. Andreja je ta prijaznost novega učitelja tako ganila, da je precej sklenul, biti njegov učenec, kakor je bil do sadaj učenec Janezov; in drugo jutro mu pripelje še svojega brata, priprostega ribča, kakor je bil on sam, in ki se je *Simon* klical, kteremu je pa poslej Izveličar dal ime *Peter*, in mu rekel, da bo za naprej ljudi namest rib lovil.

Do tega časa, ljubi otroci! sta ona dva borno in s trudom se živila s tem, da sta ribe lovila v *Galilejskem morju*, ki je prav za prav li silno veliko jezero in ima grozno dosti rib; toda božja milost ju je zadela precej, ko sta se Mesiu pridružila, brez da bi bila ona na to mislila, in tadaj sta za njim hodila. Jezus je tudi gotovo hotel si izbrati svoje prve učence iz tistega nizkega stanú ravno tako, kakor je hotel rojen biti v nizkem, revnem stanu, daleč od posvetne bliščobe, za katero posvetnjaki hlepé. Ta dva brata sta bila iz *Betsaide*, malega mesta na obrežju jezera; in iz ravno tega mesteca je bil tudi drug Izraelec, *Filip* po imenu, kterega je Jezus poklical in mu rekel, da naj gre z njim v Galileo, kamor je hotel v kratkem se podati. Filipa je ta novi dokaz nepričakanega zaupanja tako omečil, da

je precej, ko je dobil družega ribčca, ki se je klical *Natanael* ali *Bartolomej*, po naše *Jernej*, mu rekel: " Najdli smo Mesia, tistega, ki so „ nam ga prerokovali Mojzes in preroki; on „ je Jezus Nazarenski, Jožefov sin. „ Na prvi mah Jernej ni hotel verovati besedam svojega prijatla; toda Filip premaga njegove dvome s tem, da ga pripelje k Izveličarju, rekoč: " Pojdi z mano, in boš sam se prepričal. „ In zares je Jernej precej bil razsvetljen od luči prave vere, kakor njegovi tovarši, in je zavpil: " Da, Gospod! ti si Sin božji in Izraelski „ kralj! „ in od te dobe je hodil vedno za Gospodom, kamor je šel, in celo njegovo življenje je bilo popolnoma posvečeno božjemu *Učitelju*, ki ga je med število svojih učencov vzel.

O tem času ravno je začel, ljubi moji! Jezus na svetu svoje nebeško delo, za česar voljo ga je Bog Oče na svet poslal. On je učil Hebrejce, kako je treba Boga ljubiti, se poboljšati in opravičiti, da se Bogu dopade; učil je, da se ima ljubiti vse ljudi, ne samo tiste, kateri nam dobro delajo, ampak tudi tiste, ki nas sovražijo in nas preganjajo; učil nas je vbogati starše, kralje in gospojsko, in priporočal je, da naj se zaničuje vse dobrote, ki jih svet ponuja, ki so nestanovitne in polne britkost, in je obljubil tistim, ki njegovim besedam

verjejo, večno in popolnoma srečo. Jezus je obhodil mesta in vasi cele Judee, oznanovaje take resnice ljudstvu, katero je povsod, kamor je prišel, v velikem številu se zbiralo ga vidit in slišat; on jim je tudi sam na sebi kazal vse čednosti, katerih jih je učil z besedo, ter se je kazal poterpežlivega, pohlevnega in prizaneslivega.

Izveličar je hotel, kakor veste, se podvreči vsem revam in nadlogam, katerim so človeki podverženi, samo grehu ne; zatorej je moral večkrat terpeti lakot in žejo na svojem popotvanju; in on je takrat rad vzel naj priprostiši jedi, ktere so mu z dobrim sercom ponujali tisti, ki so ga sprejemali v svoji hiši; on je pa brez razločka hodil v hiše ubozih in v hiše bogatinov; posebno rad pa je vselej šel k ubogim, katerim je bilo njegovega tolaženja bolj treba. Jezus se clo tovaršije grešnikov ni ogibal, to je tistih, ki so bili tako nesrečni, da so v grehah živeli; zakaj tisti čas, ko je on z njimi bil, je porabil v podučenje, da jih je s prijaznimi in dobrovoljnimi besedami od greha odvrčal in zavračal k čednosti. —

Ko je Jezus, ljubi moji! na svojem popotvanju prišel v mesto *Kana* na Galilejskem, ki ni daleč od Galilejskega jezera, je bil k enemu ženitvanju povabljen, kamor je bila povabljena tudi njegova mati Maria. Njegovi

učenci, ki so ga že začeli očitno spoznavati in častiti kakor Mesia, so bili z njim, zakaj oni ga niso nikdar več popustili; zatorej se je zbralo toliko število svatov, kolikor se jih gotovo ni bilo pričakovalo, in zato se je tudi proti koncu obeda že spoznalo, da bo zdaj zdaj vina primanjkovalo. Maria Devica pové to reč svojemu Sinu, ker je vedila, da zamore on pri tej priči lahko pomagati. Je bilo pa v hiši šest velikih verčev; Jezus ukaže hišnim služabnikom, da naj tiste posode vse napolnijo z vodo. Služabniki hite k bližnjemu studentu po vode, in napolnijo posode; ali morete vediti, ljubi otroci! kako so se začudili vsi okolistoječi, kadar Jezus zopet ukaže služabnikom, da naj zajmejo v tistih posodah, ktere so bili ravno kar z čisto vodo napolnili, ker namest vode najdejo noter naj boljši vino, ki so ga zdaj pred svate postavili.

Ker je Izveličar na ta način vodo v vino spremenil v enem trenutku, vpričo tolikajn ljudi, je tako, ljubi moji! s tem svojim pervim čudežem skazal, da mu ni nič nemogoče, da je vsegamogočen, tadaj Bog; in tako je on začel svoj božji poklic na tem svetu s tem slovesnim in očitnim znamenjem, kteremu so se vsi čudili, in nad njim stermeli. In v resnici je več ondi pričijočih Hebrejcov tisti hip vanj verovalo, to je, spoznali so, da je on Mesia

od Boga poslan, od kterega so preroki govorili.

Moram vam pa sadaj povedati, da je o tem času Galileo vladal *Herodež Antipa* z naslovom *tetrarha* ali četertnega oblastnika, kteri naslov mu je bil od Rimljanov dovoljen. Ta je bil drugi sin tistega grozovitnega Herodeža, ki je bil nekđaj ukazal pomoriti vse otroke v Judei, ker je hotel tako pogubiti tudi tisto prečudno Dete, čigar rojstvo so mu bili oznanili modrijani. Herodež Antipa je bil ravno tako grozoviten, kakor njegov oče; on je imel za ženo zalo in čedno gospo, pa jo je s sramoto kmalo potem od sebe zapodil, zato da se je zamogel oženiti z drugo gospó, ki se je *Herodiada* klicala; ni se bal je po sili vzeti enemu svojih bratov, zakaj ta prevzetna in grozovitna in hudobna žena se je njemu bolj primerna zdela, ker je on sam bil strašan in okruten.

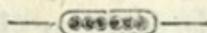
Akoravno pa je bil Herodež Antipa divji, je vendar nehoteč spoštoval Janeza kerstnika, po tem ko ga je pridigati slišal, ker zavoljo svojih prideg je Janez slovel po celi Judei; zato ga je večkrat za svet poprašal v težavnih opravilih svojega kraljestva, in je pogostoma tudi se po njegovih svetih ravnal, ako ravno so bili večkrat nasprotni njegovim lastnim mislim in njegovim željem.

Ena sama reč pa je trinoga žalila, tako da se je nad Janezom jezil: on je namreč z nepremagljivo stanovitnostjo mu vedno očital, da je svojemu lastnemu bratu ženo Herodiado po sili vzel, ter ga je silno prosil, da naj precej ženo nazaj pošlje njenemu prvemu možu, zato da popravi, kolikor je mogoče, slabo djanje, ki ga je doprinesel. Prevzetna Herodiada je vedila, kaj si upa proti nji govoriti Janez kerstnik; ko je torej enkrat Herodeža jeznega vidila, ga je napravila, da je Janeza v ječo pahnul, ter je upala, da bo kmalo prišla tudi priložnost, da ga bo rekla umoriti.

RIBJI LOV.

o je Izveličar na poti bil v Galileo, ljubi otroci! pride do mesta Samarie, kjer so, kakor veste, ljudje že od Roboamovih časov po veri bili ločeni od Judov; Jezus, truden od dolge poti, postoji proti večeru pri studencu, da bi enmalo se odpočil; med tem so pa njegovi učenci se razšli kej jedil iskat. Ta čas pride Samaritanka k studencu po vode; in Sin božji, ki je gledé na njo svoj sveti namen imel, jo nagovori, in prosi, da naj mu da piti.

Tista žena mu pa odverne: "Kako za-
" moreš ti, ki si Jud, mene prositi, da naj
" ti dam piti, ki sim Samaritanka; zakaj Ju-
" dje se nikoli ne pečajo s Samaritani? Ako
" bi ti vedila, ji odgovori Izveličar, kdo je
" tisti, ki te zdaj prosi za en požirk vode,
" bi morebiti ti njega prosila, in on bi ti dal
" žive vode, da bi te odžejala za večno živ-
" lenje. "

neg
pač
je z
njo
je l
Zak
je p
kar
pre
vtol
stra
" t
kjer
in p
" g
" n
" P
" v
" ru
" g
" M
" n
" š
bolj
" si
" d
" v

Samaritanka ni zapopadla precej tega skrivnega govorjenja, in še kar mislila ni, kaj bi pač v resnici pomeniti utegnulo; toda silno se je zavzela, kadar je Jezus, ki se je še na dalej z njo pogovarjal, v kratkem nji povedal vse, kar se je bilo nji prigodilo ves čas njenega življenja. Zakaj ta žena je dolgo pregrešno živela; ko je pa slišala, da ji ta ptujec vse razodene, kar je ona hotla skrivati še clo sama sebi in pred svojo lastno vestjo (ali človek težko vtolaži glas svoje vesti!), jo spreleti nekak strah, ter zavpije: „Gospod! jaz vidim, da si ti prerok!“ Tada j pokaže na bližnjo goro, kjer so imeli Samaritani nekda j svoj tempel, in pravi: „Naši očet je častijo Boga na tej gori; vi pa, ki ste iz Judee, pravite, da se mora samo v Jeruzalemu Boga častiti. — Prišel je čas, odgovori Jezus, ko se ne bo več častilo Boga ne na tej gori, ne v Jeruzalemu; Bog je duh, in on hoče, da njegovi častivci ga časté v duhu in v resnici. Mesia, to je Kristus, mora kmalo priti, reče na dalej Samaritanka, in kadar bo on prišel, nam bo vse oznanil.“ Zdaj se ji Jezus bolj očitno razodene, ker pravi: „Tisti Mesia, ktere ga pričakujete ravno tako, kakor drugi Hebrejci, sim jaz, ki zdaj s tabo govorim.“

Ko sliši Samaritanka te besede, se nehoteč

silno prestraši; pozabi, za kaj da je k studencu prišla, popusti ondi svoj škaf z vodo, teče nazaj v mesto, in pravi vsem, ki jih sreča: „Pridite in pogledjte človeka, kateri mi je v „kratkem vse povedal, kar koli sim storila „v celem življenji; on je gotovo Kristus. „Kadar slišijo to govorjenje, gre veliko število Samaritanov vun k Jezusu, in ko so ga govoriti slišali, so vanj verovali, in ga prosili, da naj ostane v njih mestu. Gospod je s svojimi učenci torej pri njih dva dni ostal; in vsi tisti, ki so bili tako srečni, da so ga vidili in slišali, so se zmirom bolj prepričali, da je on Izveličar sveta, kterega so preroki označevali.

Zdaj pa morate vediti, ljubi moji! da ko je Jezus hotel v Galileo se verniti, je moral iti skozi ravno tisto mesto Kana, kjer je malo mescov prej se božjega Sina skazal z čudežem spremenjenja vode v vino; ko je torej v ta kraj prišel, mu pride naproti en uradnik iz bližnjega mesteca *Kafarnaum*, čigar sin je bil nevarno bolan; ta se mu verže k nogam, in ga prosi, da naj gre sina obiskat in ozdravit. „Pojdi li nazaj domu, mu pravi Jezus, zakaj „tvoj sin je ozdravil. „Ta človek verje nevtegoma Izveličarjevi besedi; in njegova vera, to je, njegovo veliko zaupanje v božjo dobroto, ga je vrednega storila, da mu je

ozdravil sin. On se verne tadaj potolažen v mesto, kjer je prebival, in kakor je bil poprej silno žalosten, tako je bilo zdaj veliko njegovo veselje, ker je svojega sina dobil popolnoma zdravega; še bolj pa spozna, kako hvalo je Jezusu dolžan, ko je prašal svoje hlapce, kdaj je bolnika merzlica popustila, in je zvedil, da se je to zgodilo ravno tisto uro, ko je Izveščar z njim govoril.

Nekej dni po tem čudežu je hodil Jezus na obrežju Galilejskega morja, kamor je prišla za njim velika množica ljudi, ki so ga hotli viditi in slišati; in ko je vidil okoli sebe tolikajn ljudi, in je zagledal dva svojih učencov, Simona Petra in pa Andreja v čolnu, ki sta ribe lovila, in enmalo bolj naprej dva druga nju tovarša, *Jakoba* namreč in *Janeza*, ki sta popravljala mreže s svojim očetom Zebedejem: stopi v čoln svojih učencov (zakaj med veliko množico ljudi mu ni bilo več lahko ostati), jih prosi, da naj se en malo od suhega odmaknejo, in uči iz čolna ljudi, ki so na bregu stali.

Ko je jenjal govoriti, se oberne k Petru in mu pravi: "Pelji čoln na globoko, in verzi tvojo mrežo na lov. — Učitelj! mu ri-
beč odgovori, celo noč smo se trudili, in nič nismo vlovili, in ravno tako tudi naši tovarši; ali na tvojo besedo hočemo zopet mrežo v morje vreči."

In ko so bili to storili, so zajeli veliko število rib, da se je zdelo, da se morajo mreže raztergati. Mignejo tadaj svojima tovaršema, Jakobu in Janezu, da bi jima prišla pomagat; onadva prideta precej k njima s svojim čolnom, in oba čolna sta bila tako polna rib, da sta se topila. Simon Peter, ki je ostermel nad tem prečudnim lovom, je padel Jezusu h kolonom, rekoč: „Gospod! pojdi od mene, ker „sim nevreden blizo tebe biti.“ Dva Zebedejeva sinova, Jakob in Janez, ki sta bila priča tega čudeža, je bila tudi groza obšla; pripejljeta tadaj svoj čoln do brega in prosita Izveličarja, da naj tudi nju vzame v število svojih učencov, za česar voljo precej zapustita vse kar sta imela, da sta za njim hodila.

JAIROVA HČI.

Jezus je s svojimi učenci, ki so se dan za dnevom množili, obhodil mesta in vasi, in je pridigal povsod *evangeli*, kar v greškem jeziku pomeni *dobro, veselo oznanilo*; in v resnici ga ni boljšega oznanila za svet, kakor je bilo to, kar je oznanoval Jezus; zakaj iz tega so ljudje se učili, da so z Bogom spravljeni, poklicani ga spoznati, ga ljubiti in mu služiti, na zadnje pa posesti večno srečo v božjem kraljestvu, to je, nebesa.

Jezus je ob enem Judom oznanoval, da je on Mesia, kterega so tolikajn želeli očaki, in od kterega so govorili preroki, in da je on Sin božji, poslan na ta svet, človeški rod odrešiti; pristavljal je tudi, da bodo vsi tisti, ki vanj verujejo in pokoro storé, zadobili odpuščenje svojih grehov in pa večno življenje.

Kakor sim vam že rekel, ljubi moji! je Jezus dajal izgled vsih čednost, ki jih je učil; v njem je bila popolnamost, ktero doseči nam

je vsem želeti, ki je pa ne moremo doseči; bil je tudi silno moder in vedno prijazen in ljubezniv. Ali, kakor je bil poln sousmilenja in milosti do tistih, ki so radovoljno greh popuščali, ravno tako ni zanašal terdovratnim grešnikom, ki se niso dali odtergati od svojih pregrešnih navad.

Ker so ljudje vidili toliko poterpežljivost in toliko prijaznost in ljubeznivost Sinu božjega, ki je iz nebes na svet prišel ljudi učiti, ki je s čudeži, kakor jih ne more storiti noben človek, in z čeznatorno svojo močjo dokazoval, da je v resnici Bog; kdo bi bil djal, da si ne bo zadobil zaupanja vsih tistih, ki so bili tako srečni, da so ga vidili in slišali? In vendar ni bilo tako; med toliko množico ljudstva, ki se je okoli Izveličarja zbiralo njegove besede poslušati, jih je prav malo bilo, da so si jih k serci jemali. Marveč so bili Judje tako oslepljeni, da jih je le malo vanj verovalo, vsi drugi pa so ga sovražili, zato ker jim je očital njih pregrehe, in jim je priporočal, da naj zaničujejo bogastvo in posvetno blago, ktere-ga so oni bolj želeli, kakor nebeške zaklade, ktere jim je Jezus obljuboval.

Naj večji sovražniki Jezusa Kristusa pa so bili pismarji, vikši duhovni, posebno pa farizeji, kterim je vedno dokazoval njih nevednost in hudobnost. Veči del teh prevzetnih Hebrejcev, ki

so se hvalili, da izpolnujejo Mojzesovo postavo bolj na tanjko, kakor vsi drugi Izraelci, ker so izpolnovali na videz naj manjši zapovedane obrede; mu niso mogli prizanesti, da je s svojim izgledom ljudstvu kazal, kako daleč so oni v resnici od tiste pohlevnosti, poterpežljivosti in ponižnosti, katero so se silili v zvonajnem kazati.

Ko je bil Jezus v Galilei, ljubi moji! je vedno okoli hodil, in je učil v shodnicah ali *Sinagogah*, to je, v hišah, kjer so se Hebrejci po navadi shajali poslušat branje svetih bukev; in tu jim je razlagal sveto pismo, kakor so ga scer razlagali pismoučeni. Ob enem je ozdravljaj bolnike, in povsod so njegovo pričujočnost želeli vsi tisti, kateri niso z nobenim človeškim pomočkom si več pomagati mogli, in so li od božje milosti si zdravje pričakovali. Vsak dan svojega življenja, da tako rečem, je Jezus kak dobrodélen čudez storil; in ker se je ta glas raznašal precej po celi Judei, so se tolikajn bolj jezili in hudovali pismarji in drugi njegovi sovražniki.

Nekega dne hoče se podati na unkraj Galilejskega morja, stopi v čoln z nekterimi svojih učencov, in ko se odpeljejo, Jezus terdno zaspi. In glej! strašan vihar je vstal, tako da so valovi čoln pokrivali in veter ga sem ter tje gonil. Učenci Jezusovi se dolgo zastonj

trudijo proti viharju, na to še le si upajo k njemu pristopiti, in ga zbuditi: “ Gospod! mu
„ pravijo vsi prestrašeni; reši nas, zakaj scer
„ poginemo. — Kaj ste boječi in maloverni,
„ jim odgovori Sin božji, zakaj se bojite? „
“ On je namreč, ljubi moji! njim reči hotel:
„ Nehvaležniki! tolikajn čudežev ste že vidili,
„ in še ne verjamete, da sim jaz tako mo-
„ gočen, da vas zamorem iz te nevarnosti re-
„ šiti! „ — Zapové tadaj vetrovom in morju,
da naj se pomirijo; in pri ti priči odjenja vi-
har, in čoln je brez težave jih pripeljal do
kraja, kamor so bili namenjeni.

En drugi krat, ko je bil Jezus zopet v Kafarnaumu (zakaj on se ni nikdar veliko oddaljil od tega mesta), ga je zopet obsula velika množica ljudi ga poslušat; kar pride k njemu ves objokan Izraelec, *Jair* po imenu, ki se mu verže k nogam in pravi: “ Gospod!
„ moja hči je zdaj, ko ti govorim, gotovo že
„ dušo pustila; pojdi z mano, te prosim, in reši
„ ji življenje! „ Jezusu se je usmilil žalostni oče,
in se dene precej z njim iti; za njim pa je derlo ljudstvo, ki se je bilo, kakor sim vam rekel, okoli njega v velikem številu zbralo, da bi ga poslušalo.

V tem času se mu približa žena, ki je bila že dolgo dolgo bolna, in ktere niso mogli po nobeni ceni ne ozdraviti ne ji bolezn

polajšati zdravitelji; boječa se ona dotakne od zad roba njegovega oblačila, zakaj zaupala je, da je Jezus vsegamogočen, torej si je mislila: „ Ako se li dotaknem roba njegovega oblačila, bom zdrava. „ Jezus se oberne, in ji reče: „ Žena, zaupaj! tvoja vera ti je pomagala. „ In precej v tem migleju je bila žena popolnoma zdrava.

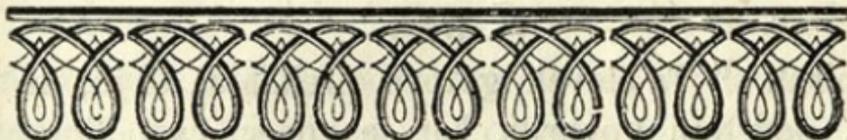
Med tem, ko se je to godilo, pridejo Jairovi služabniki vsi objokani, in pravijo: „ Tvoja hči je umerla, tadaj ni treba, da gre Učitelj s tabo. „ Toda Jezus reče žalostnemu očetu: „ Ne boj se; samo zaupaj, in tvoja hči bo živa. „ Ko te besede izreče, gre v hišo, reče vun iti vsem, in obderži pri sebi samo stariše, mertve deklina, se približa postelji, kjer je ležala, in ji reče vstati; s svojo vsegamogočno besedo namreč in s svojo voljo ji podeli zopet življenje.

Ravno ta dan, ljubi moji! je Izveličar še en drugi čudež storil. Ko je namreč Jezus šel iz Jairove hiše, kjer so vsi ga blagosivljali, ker jim je njih žalost v veselje spremenil; „ gresta za njim dva slepica, in vpijeta: „ Davidov Sin, usmili se naju, in daj nama, da spregledava. „ Jezus jima reče: „ Ali pa verjeta, da vama zamorem storiti to, kar me prosita? — Midva verjeva, mu odgovorita, da nama zamoreš pomagati. „ Tadaj se dotakne Jezus njunih oči, rekoč: „ Naj se

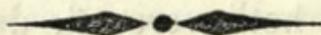
„ vama zgodi pa vajini veri; „ in pri ti priči spregledata. Ona dva se Gospodu zahvalita, ter gresta in razglasita po celi deželi veliko dobroto, ki jo je njima skazal.

Pomnite, ljubi otroci! da vsi čudeži, ki jih je Jezus Kristus storil tistim, od katerih sim vam govoril, so bili pravično povračilo njih vere, to je, tiste čednosti, ki stori, da verjemo iz nepogojnega zaupanja v božjo milost z vsimi močmi svoje duše, stvari, ki jih z svojim umom zapopasti ne moremo. Tudi od nas, ljubi moji! terja Bog ravno to vero; in mi ga moramo serčno prositi, da naj jo v naših sencih vkorenini, zakaj vera je naj prva in naj dražji med vsemi kerščanskimi čednostmi. In ravno tako vero Bog plačuje z večno srečo, ktero je Jezus Kristus tistim obljubil, ki verjejo njegovi besedi, in ktere ne moremo brez vere zadobiti.

POKLIC APOSTELNOV.

ahko si mislite, ljubi otroci! da, kakor se je zmirom bolj po Judei raznašal glas od čudežev, ki jih je delal Izveličar, tako so ljudje vsih stanov, ki so imeli več let dolge in hude bolezni, vlačili in pomoči iskali pri Njem, kteremu ni bilo nič nemogoče. En dan pridejo neki možje, ki so bili priče neshtevilih dobrot, ktere Jezus povsod skazoval, kamor je koli prišel; in oni mu prinesejo mertvoudnega, to je človeka, ki ni mogel že dolgo svojih udov gibati, ker so mu bili mertvi. Ko vidi Sin božji vero tistih, ki so mu ga prinesli, reče človeku: „Zaupaj sin, od-“ pušteni so ti tvoji grehi. „

Ravno ta čas so bili pri Jezusu nekteri farizeji in pismarji, kteri so hotli sami s svojimi očmi viditi čudeže, od kterih se je povsod govorilo; ti hudobneži so si sami pri sebi

mislili. “ Ta človek gotovo preklinja, to je, se
„ podstopi govoriti, kar je zoper čast Bogu
„ dolžno ; zakaj samo Bog ima oblast, od-
„ puščati grehe. „

Take misli farizejev in pismarjev se nam
nimajo čudne zdeti, ljubi moji! ker vemo, da
ti ljudje niso hotli verovati, da je Jezus Bog
in človek skupej, akoravno je eden naj prvih
prerokov, katerih bukve so oni z naj večji
skerbjo hranili, to skrivnost prav očitno izrekel,
ker pravi: „ Bog sam bo prišel in nas bo
odrešil. “

Ti pismarji torej, zaslepljeni od ošabne
učenosti, so terdovratno se branili vere, da
ima Jezus oblast, grehe ljudem odpuščati; toda
Gospod, ki je vidil njih naj skrivniši misli,
reče tem hudobnežem: “ Zakaj mislite hudo v
„ svojih sercih? Kaj se vam zdi, kaj je ložej
„ reči: „ *“ Odpuščeni so ti tvoji grehe; ali pa*
„ reči temu človeku, ki ne more že dolgo
„ svojih udov premikati: *Vstani in hodi?* Da
„ pa veste, da ima Sin človekov oblast od-
„ puščati grehe, (reče tadaj mertvoudnemu):
„ *Vstani in hodi;* „ in pri ti priči je ta
človek popolnoma ozdravljen vstal, šel na svoj
dom, in je na svojih ramah nesel posteljo, na
kteri je bil popred prednj prinešen.

Ta čas, ljubi moji! so bili v Judei nek-
teri ljudje, ki so jih Judje večji del zaničevali

in sovražili zavoljo njih lakomnosti in slabega zadržanja; klicali so se *cestninarji* ali *colnarji*, katerih dolžnost je bila terjati davke, kakor so jih v vsaki deželi ljudje plačati dolžni vladarju ali uradnikom, ki za ljudstvo skerbe. ³⁾ Ker so pa ti cestninarji veči del s silo terjali davke in s krivico, in so zraven tega tudi hudobno živeli, so bili, kakor pravim, sovraženi in zaničevani skorej od vsih Hebrejcov, in vsi so se jih bali, in torej se jih ogibali.

Nekega dne hodi Jezus po svoji navadi po bregu Galilejskega morja, zagleda enega teh cestninarjev pri svoji mizi sedeti, kjer je prejemal davke, ki so jih morali plačati tisti, ki so po jezeru se vozili; in se k njemu oberne rekoč: „ Pojdi za mano! „ Tisti mož, ki se je klical *Matevž*, se pri ti priči vzdigne, popusti vse, in gre za Izveličarjem; in da bi mu pokazal svoje veselje, da ga je vzel v število svojih učencov, napravi precej ta dan Jezusu kosilo v svoji hiši, in povabi več cestninarjev, svojih sodrugov, in nekej drugih Hebrejcov, kateri so radi prišli v njih tovaršijo, dasiravno so se jih drugi sodeželani ogibali.

Ali farizeji in pismarji, ki so vedno gledali na vse tudi naj manjši djanja Sinu božjega, so se veselili, da ga enkrat tako dobijo, sedečega s svojimi učenci pri mizi s tistimi ljudmi, ktere so vsi sploh sovražili; zatega

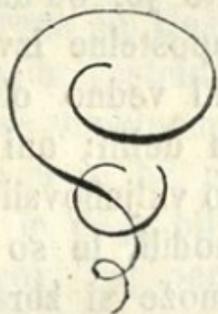
del ga začnejo očitno grajati, in poprašajo s hudobnim namenom njegove učence: kako je to, da se njih učitelj, in pa oni sami k eni mizi vsedejo s takimi grešniki? Toda Jezus, ki je slišal njih prihuljeno in bogokletno govorjenje, vidi precej njih misli, in jim reče: „ Jaz „ nisim prišel izveličat pravičnih, ampak greš- „ nike; zakaj bolnim je zdravnika treba, ne „ pa zdravim. Pojdite pa in učite se enkrat, „ kaj pomenijo besede svetega pisma: *Usmi- „ lenje je več vredno kakor daritev.* „ In to pomeni, ljubi moji! da se ne more ločiti ljubezni do Boga od ljubezni do bližnjega, in da molitev nima dovolj moči, kadar ni zedinjena z dobrimi deli.

Tukej vam je treba pomniti, ljubi otroci! da je Matevž, kterega je Gospod si izbral iz med tako zaničvanih cestninarjev, s svojim svetim življenjem se popolnoma vrednega skazal zaupanja, kterega je bil njegov božji Učitelj vanj postavil; in da je bil iz njegovih naj bolj gorečih učencov, naj prvi *evangelist*, to je eden tistih šterih od samega svetega Duha navdahrenih mož, ki so spisali *evangeli*, ali povestnico *življenja našega Gospoda Jezusa Kristusa*, in ki so resnico čudežev v svojih knjigah popisanih s svojo lastno kervijo zapečatili.

Med tem je število Izveličarjevih učencov zmirom bolj raslo; in ravno o tem času je

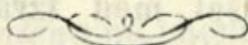
on eno celo noč molil, in na to izmed njih dvanajst izvolil, in jih *apostelne* imenoval, kar v greškem jeziku pomeni *poslane*, zakaj on jih je hotel enkrat *poslati* po celem svetu oznanovat sveti evangeli. Simonu, kteremu je Jezus ime spremenil, da se je klical *Peter*, je bil naj prvi, glava unih ednajst; zato ga imenujemo večkrat *kneza ali pervaka apostelnov*. Za njim so sledili: *Andrej* njegov brat; ribči *Jakob, Janez, Filip, in Jernej*; cestninar *Matevž, Jakob, Alfejev sin, ali mlajši*, zato da se ga loči od Zebedejevega sina; *Tadej, Tomaž, Simon Kananej*, s primkom *vnétec*, in zadnjič *Judež Iškariot*, od kterega vam bom v kratkem nekej prav žalostnega povedal. Po svojem poklicu, to je, od dneva, ko jih je bil Jezus za svoje apostelne izvolil, so oni srečo vživali, da so bili vedno okoli Izveličarja, in vsak trud z njim delili; oni so ga sprejemali na vsih potih, so vkljubovali vsim nevarnostim, da so za njim hodili, in so tako pokazali, da je Jezus prave može si zbral, da bodo ljudem božji nauk oznanovali. En sam, to je Judež, čigar ime vsak z zaničevanjem izgovarja, ki vé za njegovo grozno hudobijo, se je nehvaležnega skazal, ker je postal izdajavec Sinu božjega. Toda Gospod je gotovo pripustil, da se je tako zgodilo, zato da se je izpolnilo vse tisto, kar so preroki pisali tolikajm stol.

letij poprej od njega in od tega, kar je imel
doprinesti na svetu; zato se je on podvergel
vsaki naj manjši posebnosti naj častitiši izmed
vseh skrivnost, to je, skrivnosti *Odrešenja*,
namreč skrivnosti Sinu božjega, kateri je rešil
človeka od greha s tem, da je zanj prelil do
zadnje kaplice svojo predrago kri v presveti
daritvi križa.

SPOKORJENA GREŠNICA.

o je Jezus v svojem pogostem popotvanju zopet enkrat v Kafarnaum prišel s svojimi učenci, se zgodi, ljubi otroci! da zvé tudi en stotnik, to je, glavar ali velitelj postavljen čez sto vojakov, ki je bil ravno takrat v tem mestu, da se Jezus bliža, čigar čudeži v blagor revnih ljudi so mu bili že po glasu znani; on mu pošlje tadaj nekega na proti, in ga prosi, da naj mu ozdravi enega hlapca, ki je bil nevarno bolan.

Ta stotnik pa je bil dober človek, in vsi so ga povsod radi imeli in so ga spoštovali; ko Jezus tadaj prošnjo sliši, se dene iti proti njegovemu stanovanju, kjer je bila nova prilžnost svojo vsegamogočnost skazati; ali ko je bil že blizo stotnikove hiše, mu ta nekej svojih prijatlov naproti pošlje, da naj ga prosijo, da naj se preveč ne trudi, in jim je

naročil mu ponoviti svoje besede: " Gospod!
„ jaz nisim vreden, da stopiš v mojo hišo,
„ temuč reci eno samo besedo, in moj hla-
„ pec bo ozdravel. „ Jezusa je tolika vera
tega človeka omečila, tadaj se oberne k ljud-
stvu, ki je šlo za njim, in na glas reče: " Tolike
„ vere nisim našel med Izraelci; „ in tisti,
ki jih je bil stotnik Kristusu na proti poslal,
so se vernili, so našli hlapca popolnoma zdra-
vega, in so Bogu hvalo dajali.

Med tem, ljubi otroci! je glas od čudežev
Jezusa Kristusa prišel še clo do Janeza kerst-
nika v ječo, kjer ga je hudobni Herodež Antipa
zapertega deržal; in ta sveti mož, ki je želel
za gotovo zvediti, ali je on, od kterega sliši
praviti toljkajn čudežev, zares tisti Mesia, kte-
rega je on sam Hebrejcom oznanoval, pošlje k
Jezusu dva svojih učencov, in jima naroči,
da ga imata takole prašati: " Ali si ti tisti,
„ ki ima priti, ali pa moramo družega čakati? „
Jezus jima ne odgovori precej, temuč stori
vpričo nju nekaj čudežev, potlej pa pravi: "
" Povejta Janezu, kar sta vidila; recita mu,
„ da hromi hodijo, gluhi slišijo, slepi vidijo,
„ in mertvi vstajejo; in da se evangeli ubogim
„ oznanuje. " Ter pristavi: „ Blagor tistim, ki
„ se nad mano ne pohujšajo! „ Kar pomeni:
srečni so tisti, kterim moje ponižanje in moje
terplenje ne bo priložnosti dalo resnico ovreči.

Nekeje dni po tem je bil povabljen Jezus s svojimi učenci k večerji od farizeja, ki se je klical *Šimon*; zakaj prevzetnost tiste baže ljudi jih je naganjala, se Njemu približati, na kterega so takrat vsi Judje gledali, akoravno niso nikar vervali, da je on Bog; in Jezus ni odrekel.

Ali ko so začeli večerjati, stopi notri ena žena, *Magdalena* po imenu, katèra je dosihdob pregrešno živela; ona se približa mizi, stopi k Izveličarju, zlije na njegove noge eno celo posodo druzega z dišavami zmešanega olja, in jih briše s svojimi lasmi; pri tem delu preliva solze, zakaj nje serce je silno obžalovalo grehe, ki jih je bila storila.

Farizej, ki je bil Jezusa k večerji povabil, je sam pri sebi djal: "Ako bi bil ta človek
" zares prerok, kakor se hvali, bi tudi vedil,
" kako hudobna je ta žena, in gotovo bi je pri
" sebi ne terpel. " Jezus pa, ki je vidil njegove misli, mu reče prijazno: "Šimon, po-
" slušaj. Neki človek je imel dva dolžnika, to
" je, dva soseda, kterih eden mu je bil dolžan
" pet sto denarov, in drugi samo petdeset;
" ker nista imela s čem plačati, je dobri člo-
" vek obéma dolg odpustil. Kaj se ti zdi, kteri
" ga mora bolj ljubiti? — Menim da tisti, od-
" govori Šimon, kteremu je več odpustil. " Sin božji mu reče: "Prav si razsodil. Po-
" vém ti, veliko grehov je ti ženi odpuščenih,

„ ker je veliko ljubila; komur se pa manj
„ odpusti, tudi manj ljubi. „ To je, kakor da
bi bil Izveličar temu farizeju rekel: “ Ti malo
„ ljubiš Boga, zato ker meniš, da si pravičen in
„ brez greha, in da nisi Bogu veliko dolžan. Ali
„ ta grešnica spozna, da je velika grešnica,
„ in zato ljubi veliko Tistega, od kterega upa
„ doseči odpuščanje svojih grehov, in s to sveto
„ ljubeznijo je zadobila zaželjeno odpuščanje
„ grehov. Tada se oberne Jezus proti skesani
„ ženi in ji reče: Tvoji grehi so ti odpuščeni,
„ tvoja vera ti je pomagala. Pojdi v miru! „

Od te dobe je ta žena vse grešne navade popustila, v kterih je do sadaj živela; prizadevala si je, svoje poprejšno hudobno življenje popraviti z izglednim zadržanjem, in njena resnična pokora je v kratkem zbrisala v nji tudi naj manjši senco greha. Ona je stanovitno, dokler je živela, v dobrem ostala, in je tako pomnožila število svetih žen, katere so bile že začele hoditi za Jezusom. —

Jezus pa ni samo z izgledom svojih čednost in z bliščobo svojih čudežev, ljubi moji! učil svoje učence in ljudstvo, ki se je povsod v velikem številu okoli njega zbiralo, kamor koli je prišel. On je tudi z besedo učil, kako se zamore prav živeti na tem svetu in si večno življenje služiti, s *prilikami* namreč, kterih se je po navadi poslužil, kadar je svete zapovedi

božje modrosti razlagal tistim, ki so ga obdajali. Zato da boste vedili, ljubi moji otroci! kaj je *prilika*, vam hočem prvo priliko povedati, ki jo je Jezus ljudstvu povedal, ki ga je poslušalo:

„ Kmet je šel na polje, svoje seme sejat. „ Nekaj semena je padlo poleg poti, in je bilo „ pohojeno in tiči so ga pozabali. Nekej semena pa je padlo na skalovite tla; ali solnce „ je pripeklo, in ker ni imelo vlage, ni moglo „ zadosti korenin pognati, in je vsahnulo. Nekaj „ semena pa je padlo med ternje, in ternje, „ ki je z njim vred raslo, ga je zadušilo. Samo „ četrti del semena je padlo v dobro zemljo, „ ali ravno za stran tega, ker je v dobro zemljo „ padlo, je storilo stotéren sad. “ Ker pa se je apostelnom težka zdela razlaga te prilike, so Jezusa prašali, kaj neki pomeni? In Izveličar jim je odgovoril:

„ Seme od kmeta sejeno, je božja beseda, „ to je, svete resnice, ki so jih svetu ozna- „ novali preroki in Jezus sam; razločna zemlja „ pa, v katero je seme padlo, so tisti ljudje, „ ki božjo besedo poslušajo. „

„ Tiste, ki poslušajo božjo besedo, pa „ je ne premišlujejo, da bi po nji živeli, po- „ meni seme, ktereга so tiči pozobali, in zato „ ni moglo kaliti. „

„ Tisti, ki jo z veseljem poslušajo, pa

„ ves sad zgubé, ker se dajo premagati od perve
„ skušnjave, so skalovite tla, kjer seme ne
„ more storiti korenik. “

„ Zemlja s ternjem obraščena, ki zaduši
„ seme, ki med njim porase, so tisti, kateri
„ poslušajo besedo božjo, ki so pa polni skerbi
„ in bogastva in sladnosti življenja. “

„ Tisti pa, kateri poslušajo besedo božjo,
„ in po nji živé, so tista dobra zemlja, kjer
„ seme obilno rodi. “

Bog daj, da bi vaše mehke serca, ljubi
otroci! bila tista dobra zemlja, da bi beseda
božja pognala v vaših sercih modrost, s katero
si zagotovite časno in večno srečo!

ČUDEŽ S PETERIMI HLEBI.

Leta 32 kerščanske dobe.

ed tem ko je Jezus seme božje besede tako sejal po Galilejskem, se je zgodilo nekaj v Jeruzalemu, nad čemur se je prestrašila in zavzela cela Judea.

Vi se gotovo še spomnite, da je Herodež Antipana prošnjo hudobne Herodiade Janeza kerstnika v temnico vergel, kjer je ta Mesijev oznanovavec z veseljem slišal, da se začenja oznanovati evangeli.

Tadaj, ko je Herodež spraznoval svoj rojstni god, je rekel napraviti v svojem posloju veliko pojedino, po kateri se je tudi plesalo; k plesu so se zbrale naj lepši gospe njegovega dvora; ali med vsemi je Herodidina hči naj boljši plesala, kar je Herodežu tako silno dopadlo, da je prisegel dekletu dati in storiti, kar bi ga koli prosila; in ona, kateri je njena mati vedila vdahnuti svoje sovražtvo

proti kerstniku, mu hitro odgovori, da bi ji naj bolj vstregel, ako bi ji dal glavo Janeza kerstnika.

Da je deklina, kateri se spodobi krotkost in boječost, kakor so skorej vselej deklinatestih let, takega kej prosila, vas, preljubeznivi! gotovo s zavzetjem napolnuje; toda še bolj se boste zavzeli, ako vam povem, da se ni Herodež prav nič stavil izpolnenju te grozovitne želje. Kervava glava Janezova, kterega je eden Herodeževih stražnikov v ječi umoril, je bila pri tej priči prinešena v sreberni posodi kervoželjni deklini, in ona jo je nesla svoji materi. Vidili pa bomo v prihodnje, kako je bila ta grozovitna hudobija štrafana, čez katero so vsi Judje ostermeli. In ker je Jezus hmali za to zgodbo zvedil, je zavoljo svojih učencov, ki so bili prestrašeni, pobegnul na en stransk in zapuščen kraj, zato da se je ognil jezi kervoločnega Herodeža.

Ali velika množica ljudi, ki so slišali ali vidili veliko čudežev, ki jih je Izveličar povsod delal, je šla za njim v puščavo, kamor je pobegnul; in ker je Jezus še v pričo njih nekaj bolnikov ozdravil, so se vsi božjemu Sinu čudili, in ga niso hotli zapustiti, in domu iti. Ko tadaj nobeden proč ne gre, dasiravno je bila že tema, se približajo apostelni Jezusu in mu rečejo: „Gospod mi smo v puščavi, in pozno
„ je že; čas je tadaj, da se razide ljudstvo

„ v bližnje mesta, in si večerje poišče; zakaj
„ mi nimamo prav nič drugega, kakor samo
„ pet hlebov in dve ribi. „ Jezus pa jim od-
govori: “ Ni treba, da gre kdo proč si večerje
„ iskat; recite množici, da naj se po travi
„ vsedejo, in prinesite mi hlebe, ki bodo
„ dovolj za vse. „ Apostelni storé tadaj, ka-
kor jim je Gospod ukazal; in Jezus vzame iz
njih rok pet hlebov in dve ribi, povzdigne
oči proti nebu, jih blagoslovi; na to lomi kruh,
ki se je nezmerno pomnožil v njegovi roki,
in ga poda učencem, da so ga ljudstvu delili.
Pet taužent mož brez žen in otrok, ki so bili
ondi z njim, je bilo na to vižo nasitenih s
tako obilno jedjo, da so z ostanki še sedem
jerbasov napolnili; in ljudstvo, ki je bilo priča
tega čudapolnega pomnoženja hlebov v rokah
Jezusovih, se je zavzelo ino čudilo. Gospod pa
se je hotel odtegnuti pohvali ljudstva in je
ukazal apostelnom v čoln stopiti, ki so ga
ondi blizo v Galilejskem morju imeli, in veslati
proti mestu Betsaidi; on sam pa se je hitro
od brega proč podal na bližnjo goro, kjer je
skorej celo noč molil.

Med tem, ko je čoln, v katerem so bili
apostelni, sred jezera priplaval, vstane na na-
gloma hud vihar; veter je močno pihal njim
nasproti, in jim ni pustil naprej iti. Ko so
torej zastonj se z viharjem borili, so se že

bali, da poginejo; ali ob zori, ko se je začel bližati dan, zagledajo Jezusa proti sebi priti verh vode, kakor da bi po suhem hodil. „ Ne bojte se nič, jim pravi Gospod, sej „ sim jaz „ Peter, ki je naj pred ga spoznal, tadaj zavpije: „ Gospod! ako si ti, pripusti „ mi, da grem tudi jaz po vodi do tebe. „ Jezus mu dovoli, in Peter stopi precej iz čolna in gre proti Izveličarju po vodi, kakor je Jezus hodil; ali ker je ta hip zapihal majhen vetric, se apostel hudo prestraši, in ko čuti, da se vdera, zavpije: „ Gospod! reši me. Oj „ ti maloverni! mu odgovori Jezus, ki ga za „ roko prime, zakaj si dvomil? „ Ko je to zgovoril, je precej potihnul veter, in oba stopita v čoln; apostelni veslajo do Betsajde, in stopijo ondi na suho brez težave; toda celo pot niso jenjali Izveličarja moliti in izustvati: „ Da! ti si v resnici Sin božji! „

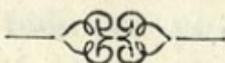
Ta zgodba, preljubi otroci! nam pokaže zopet v izgledu, koliko premore živa in resnična vera v božjo vsegamogočnost. Dokler je Peter zaupal v mogočnost Jezusa Kristusa, je terdno hodil verh vode brez vse nevarnosti; ali ko je začel dvomiti, in se ni več popolnoma zanašal na vsegamogočnost svojega Učitelja, se je njegova noga začela v vodi vdetrati, in gotovo bi bil vtonil, ako bi ga Sin božji ne bil rešil, da mu je roko podal.

Tako, preljubeznivi moji! kdor postavi vse svoje zaupanje na božjo milost, premaga vse nevarnosti, tudi nevarnost greha, ki je naj strašnejši; ali, kdor se zanaša sam na se, ali pa na negotovo pomoč drugih ljudi, temu je naj manjši nevarnost večkrat zadosti, da pade brez rešitve.

KANANEJKA.

nožica ljudi pa, ki jih je bil Jezus tako čudovito v puščavi nasitil, ga je povsod iskala, ker ga ni vidila z apostelni stopiti v čoln: na zadnje ga dobijo nekteri učenci v Kafernaumu, kamor je bil ravno prišel, in mu rečejo: „Učitelj! kako si mogel čez jezero priti, ker nisi imel čolna? — Vi ste me iskali, jim reče na to Izveličar, samo zato, ker sim vas s kruhom nasitil; ali vi bi radi imeli si prizadevati, da bi večni živež dobili, ne časnega, ki prejde. „

Nobeden ni vidil, kaj te besede pomenijo. Toda Jezus precej pristavi: „Živež, ki ne prejde, kruh, ki je iz nebes prišel, in ki ga vam imam jaz dati, sim jaz sam; toda kakor sim vam že rekel, vi ste me vidili, in mi ne verjamete. „

Ko slišijo to govorjenje, kterega niso mogli zapopasti, ker jim je manjkala luč vere,

začne veči del Judov godernjati zoper Gospoda, in si praviti med sabo: " Ali ni on mizarjev „ Sin iz Nazareta? kako zamore tadaj reči, „ da je prišel iz nebes, in da nam mora dati „ v živež svoje telo? „ — Ali Sin božji jih z vso krotkostjo posvari zavoljo tega nerganja, ter jim vnovič reče, da je On kruh, ki je iz nebes prišel, in da bo življenje dal vsim tistim, kateri ga bodo jedli.

V Kafarnaumski sinagogi je, ljubi moji! Jezus te resnice učil, čez katere so se poslušavci tako silno čudili; in te besede zamorejo v resnici tudi v vas obuditi ravno tako zavzetje: toda ne bodo se vam več te Jezusove besede čudne zdele, kadar boste čez nekej časa izvedili, kako je hotel Sin božji v živež samega sebe dati tistim, ki vanj verujejo. Naj bo, kakor si hoče, nekej tistih, ki so dosihdob bili njegovi učenci, niso bili zadovoljni s tem, kar je On, večna resnica, o tej priložnosti govoril; proč so šli in ga popustili, in še niso čakali, da bi jim on razložil, kar niso mogli zapopasti, in tadaj niso hotli več poslušati božje modrosti, ki je iz njegovih ust govorila. Jezusa je bolela nehvaležnost tistih ljudi, ktere si je prizadeval dobrotlivo učiti; oberne se tadaj k apostelnom, in jim reče: " In vi, ali me boste tudi vi zapustili? — Gospod! mu Peter odgovori, h

„ kateremu učitelju bomo šli? Ti imaš besede
„ večnega življenja; in mi vemo in trdno
„ verjemo, da si Kristus, Sin božji! „

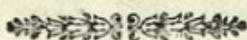
Nekej časa po tem, preljubeznivi! je prišel Jezus blizo Tira in Sidona, dveh večih mest v Fenicii na bregih sredozemskega morja, kakor se zamorete spomniti, da ste že v drugih zgodbah brali. V celi tisti deželi so prebivali malikvavci; ali ko je Jezus stopil v eno hišo, in prepovedal apostelnom, da ne smejo nobenemu povedati, kdo da je, pride ena žena, katero imenujejo evangelisti *Kananejko*, zato ker je bila iz Sidonskega doma, kjer je nekdanj Kanaanov zarod prebival; ta se verže k nogam Izveličarju, in ga prosi, da naj ji hčer ozdravi, ki je nevarno bolna. Sin božji pa, ki je sicer bil sousmiln z revnimi ljudmi, je spervič to ženo neprijazno sprejel, in še le, ko so tudi apostelni zanj prosili, jim odgovori: „ Jaz sim poslan samo k Izraelškim „ ovčicam, ki so se zgubile. „ Na to mu objame ta nesrečna mati kolena, šolze lije in vpije: „ Gospod! usmili se me. — Izveličar ji od- „ verne: Ne spodobi se, vzeti otrokom kruha, „ in ga dati psom; „ to je, Izveličar je hotel reči, ljubi moji! da gnad in milost, ki so bile Hebrejcom namenjene, se nima dati ajdom. Toda Kananejka se posluži ravno te prilike, kakor Jezus, in reče na to: „ Res je to, Gospod!

„ pa psi jedo vender mervice, ki padejo iz
„ Gospodove mize. „ In zdaj je Jezus, ome-
čen od njene stanovitne prošnje ji rekel: “ Žena!
„ tvoja vera je velika; naj se zgodi, kakor
„ želiš. „ In v tem trenutku je bila ozdrav-
ljena deklina; nevarna bolezen, ki je imela ji
življenje vzeti, jo je popolnoma popustila.

JEZUSOVO SPREMENJENJE.

udi Herodež, ljubi otroci! je slišal mnogo praviti od Jezusovih čudežev, in ker je temu grozovitnemu kralju vest hudo očitala, da je Janeza kerstnika umoril, mu je sadaj lahko na misel prišlo, da Jezus, od kterega se tolikajn čudovitih reči pravi, bi utegnul biti Janez, ki je vstal od mertvih. Hudobni Herodež je zastran tega v velikem strahu; zatorej, in pa ker se je bal Mesijevega prihoda, mu sporoči na skrivnem po nekterih sebi udanih farizejih, da naj pobegne iz Judee, ker ga išče Herodež umoriti; toda Jezus ne porajta nič za to sporočilo, in odgovori tistim, ki so em ta svet dajali, da on svojega dela ni še zduončal, in da ga mora v Jeruzalemu dognati. Lok odgovor, grozovitnežu donešen, ga je še vetáčim strahom napolnil; ali ob enem je tudi

živo željo v njem obudil, ga poznati, ker je slišal tolikajn čudnega od njega.

O tem času se je podal Jezus v eno Feniško mesto, ki se je klicalo *Cezarea*, in ni bilo daleč od bogatega Tira; bili so pa z njim tudi njegovi zvesti apostelni. Ondi jih praša Jezus, kaj neki ljudje od njega pravijo: „Go-
„ spod! mu enoglasno vsi odgovorijo, eni
„ pravijo, da si Janez kerstnik, ki si od smerti
„ vstal; drugi pravijo, da si Elia, ali kak
„ drugi manjši prerok. — Kaj pa vi mislite,
„ pristavi Jezus, kdo sim jaz? „ Simon Peter,
ki je bil naj bližej njega, mu hitro odgovori:
„ Gospod! Ti si Kristus, sin živega Boga! „
Jezusu je živa vera tega apostelna silno do-
padla, ter mu reče: „ Blagor tebi, Simon, za-
„ kaj tega ti ni razodel noben človek, am-
„ pak moj Oče sam, ki je v nebesih. Pa tudi
„ jaz povém tebi: Ti si Peter (skala), in na
„ to skalo bom zidal svojo *cerkev*. Tebi bom
„ dal ključe nebeškega kraljestva; in karkoli
„ boš zvezal na zemlji, bo zvezano tudi v
„ nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji,
„ bo razvezano tudi v nebesih. „

Tukej najdete, preljubeznivi! vpervič v teh bukvicah besedo *cerkev*, ki jo je Jezus izgovoril, ko je z apostelni govoril; in morda vi še ne veste prav, kaj ta beseda pomeni. Cerkev torej, ktero je hotel Izveličar sozidati,

ni nič drugega, kakor zbor vsih vernih; da bi postavil to cerkev, je Sin božji na svet prišel, in Peter, ki si je bil s svojo terdno vero zaslužil biti glava vsih apostelnov, jo je na to podstavo naprej zidal. V ravno tisti Cezareji je Jezus zapovedal svojim učencem, da nimajo še nobenemu praviti, da je On Sin božji, ter jim je pri tej priložnosti povedal, da in kaj mora na tem svetu terpeti; pravi, da mu je treba se v Jeruzalem podati, kjer ga bodo preganjali duhovni in pismarji, ga umorili, da bo pa tretji dan spet vstal. Apostelni so pri teh besedah bili silno žalostni, in Peter, ki je svojega božjega Učitelja serčno ljubil, ni mogel svojih solz vderžati. Ali Jezus mu očita, da je malo udan v voljo božjo; in zato da je svoje učence zopet enmalo vtolažil, jim pové, da ga bodo vidili enkrat v vsem veličastvu Boga Očeta, v sredi angelov, ko bo povračal vsakemu po njegovih delih, to je, dobro tistim, ki tukej na svetu dobro delajo, strašno kazen pa tistim, ki hudobno žive.

Osem dni potem, ko je Izveličar te besede apostelnom govoril, s kterimi jih je ožalostil in zopet potolažil, vzame sabo Petra, Jakoba in Janeza, ker je te učence pred vsemi drugimi rad imel, in jih pelje sabo na visoko goro, ki se *Tabor* kliče, kjer se dene moliti. In med tem ko moli z vso gorečnostjo, mu

obraz postane na enkrat svitel kakor solnce, njegovo oblačilo bolj belo in svitlo kakor sneg. Trije apostelni ga torej vidijo spremenjenega, to je, vsega družega, kakor so ga do sadaj vidili, in zagledajo tudi zraven njega dva častitliva moža, ki sta z njim govorila.

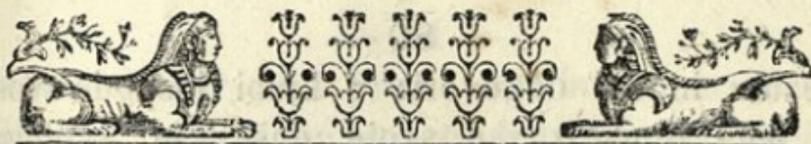
Učenci so zdajci spoznali, da ta dva moža sta Mojzes in Elia, in vi preljubeznivi otroci lahko verjete, da, ker sta ta dva svetnika bila zdavno že umerla, kakor ste v sveti povestnici brali, sta k Jezusu sadaj prišla li vsled novega čudeža božje vsegamogočnosti. Ravno sta se hotla od Izveličarja ločiti, ko Peter h Gospodu pristopi in reče: „Gospod! dobro nam je tukej biti, ako hočeš, naredimo tukej tri šotore, tebi enega, Mojzesu enega in Eliu enega.“ Ko je Peter še te besede govoril, obsenči svetel oblak na enkrat oba preroka; in apostelni so se silno bali, ko slišijo iz tega oblaka glas, kakor nekdej pri Jordanu, ko je bil Jezus kerščen: “Ta je moj ljubi sin, nad katerim imam vse dopadaje!”

Ta prikazen in pa ta glas je, kakor sim vam rekel, te tri apostelne s takim strahom napolnil, da so z obrazom na tla popadali, in niso vstali, dokler jih ni Jezus s svojimi lastnimi rokami dotaknul in jim rekel, da naj se nikar ne bojijo. Vender pa jim je vnovič

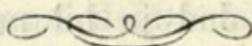
zapovedal, da nimajo praviti te prikazni svojim tovaršem, dokler on od mrtvih ne vstane, ter jim je vdrugič pravil, da je že blizo čas, da bo Sin človekov, to je, včlovečeni Sin božji, izdan v roke hudobnih, kateri ga bodo umorili, da bo pa tretji dan od mrtvih vstal.

Poglejte ljubi otroci! in čudite se nad neizrečeno dobrotljivostjo Gospoda Jezusa, kateri je hotel vpričo svojih apostelnov veliko čudežev storiti, zato da je pokrepčal in poterdil vero teh priprostih, pa vernih in zvestih mož, ktere si je bil izvolil, zato da je z njimi in po njih svojo cerkev na svetu pričel in sozidal; zakaj on je vedil, da bo njih vera še v hude skušnjave postavljena. To čudno spreminjenje Jezusovo tadaj, kterega srečne priče so bili Peter, Jakob in Janez, je bilo samo eno tistih čeznaravnih sredstev, katerih se je hotel Jezus poslužiti, zato da je vero apostelnov vterdil, in jim vdahнул serce in pogum k častnemu poklicu, za kterega si jih je bil izvolil.

JEZUS KRISTUS IN OTROČIČI.

tem času je, ljubi moji! Jezus si izvolil izmed svojih učencov dva in sedemdeset, zato da jih je pošiljal pred sabo evangeli oznanovat tjekej, kamor je hotel sam v kratkem priti; ob enem jim podeli moč, čudeže delati v njegovem imenu; in oni so srečno in z dobrim uspehom to svoje delo opravljali. Ali ko so se k Izveličarju vernili, in se nekteri med njimi hvalili, da so se vsi čudili čez njih čudeže, jih Sin božji posvari, ter poduči, da naj prevzetnost spravijo iz svojega serca, in da naj se veselijo li zato, da imajo upanje enkrat v nebesa priti.

Ko je Gospod svoje učence tako učil, se mu približa en pismoučen, ki je bil zraven, in ga popraša: "Učitelj! kaj naj storim, da bom večno življenje zadobil? — Kaj je v postavi pisano? kako bereš?" ga praša

Jezus; in uni odgovori: " Ljubi Gospoda svojega Boga iz vse svoje duše, in svojega bližnjega kakor sam sebe. — To stori, in boš življenje zadobil, " mu odverne Izveličar. — " Kdo je pa moj bližnji? " praša na dalej Hebrejic. Jezus pa mu je odgovoril in rekel: " Nek Jud je bil na poti, in je padel med razbojnike, kateri so ga tudi obropali, in hudo ranili, in ga v svoji kervi pustili na pol mertvega. Permerilo se je pa, da sta kmalo po tem prišla po tisti poti néki duhoven in pa en levit; vidita tega človeka, pa mu ne pomagata. Ko pa pride en Samaritan, to je, tuj človek gledé na Hebrejce, ravno na to mesto, se mu je v serce smilil. Pristopil je, mu je obvezal rane, in ga je posadil z velikim trudom na svojega lastnega konja, ter ga varno peljal do bližnje gostivnice, kjer ga je priporočil gostivniku, in mu podal nekeje gotovega denara, da bi zanj skerbel. " Zdaj se oberne Izveličar proti pismoučenemu Judu, in ga praša: " Kteri teh treh popotnikov se ti zdi, da je bil bližnji tistemu nesrečnemu človeku? " — Tisti, kateri mu je usmilenje skazal, " odgovori na ravnost pismar. — In Jezus mu reče: " Pojdi torej, in tudi ti tako stori. "

Ali se vam ne zdi, otroci preljubeznivi! da ta prilika vse nas očitno uči, da naj bomo

usmileni, ker nam pravi, da imamo vsakemu človeku storiti vse dobro, kar je v naši moči? In v resnici, ali je treba, ljubi moji! da je ud naše družine, ali saj naš znanec ali prijatelj tisti, kateremu zamoremo v čemur pomagati? Kaj ni res, da je zadosti, da je človek, da terpi, zato da smo dolžni mu po moči pomagati? Zatorej je tudi ta Jezusova zapoved že od natore vpisana v serce vsih dobrih in poštenih ljudi.

En drugi krat je Jezus se enmalo od svojih učencov ločil in je molil; tadaj se mu približa en učenec, in mu spoštlivo reče: „Go-
„ spod! uči nas moliti, kakor je učil Janez
„ kerstnik svoje učence. „ Izveličar mu s svojo navadno prijaznostjo odgovori: „Kadar hočete
„ moliti, recite li: „ Oče naš, ki si v nebesih;
„ posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam
„ tvoje kraljestvo. Izgodi se tvoja volja, kakor v
„ nebesih, tako na zemlji. Daj nam danas naš
„ vsakdanji kruh. In odpusti nam naše dolge,
„ kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.
„ In ne vpelji nas v skušnjavo, temuč reši
„ nas od hudega. „

V tej molitvi spoznaste gotovo, ljubi moji! tisto molitev, s katero vsakdan Boga prosite za vse to, kar vam je potrebno. Ta molitev se imenuje *Gospodova molitev*, ker jo je učil svoje apostelne sam Jezus Kristus; in obseže zares

vse, kar koli zamoremo od božje dobrotlivosti prositi; in če jo opravite, kakor gre, s vernim sercom, vam ne more tndi nobena druga molitev vdihniti takega zaupanja do Stvarnika vsih reči, kakor ravno *Oče naš*. Izveličar pak nas je hotel tudi podučiti, na kako vižo je treba svojega duha k Bogu povzdignuti, ko ga kje prosimo, zato je svojim učencom tole priliko povedal. Merkajte si jo dobro!

„ Dva človeka sta šla nekega dne v tempel molit, eden farizej, in eden cestnar. Farizej je stal, in je sam pri sebi to molil: Moj Bog! zahvalim te, da nisim kakor drugi ljudje, hudoben, tat in krivičen, ali tudi kakor ta cestnar, ki ga vidim tukej blizo sebe. Jaz dajem desetino od vsega, kar imam, in se postim dvakrat v tedni. In ko je to molil, se je v svoji prevzetnosti sam sabo hvalil, da je pravičen, kreposten mož. Cestnar pak je daleč pri vratih ostal, in še oči si ni upal proti nebu vzdignuti; temuč je terkal na svoje persi skesano rekoč: O moj Bog! bodi mi milostiv, in odpusti mi moje grehe, ki jih obžalujem. „

„ In Jezus pristavi na to: Povem vam, ta je šel opravičen iz tempelna, uni pa ne; ker vsak, kateri se povikšuje, bo ponižan; kdor se pa ponižuje, bo povikšan. „

Poglejte preljubeznivi! Sin božji je hotel

s to prilikó pokazati vsem tístim, ki so ga poslušali, da se mora vsak skerbno varovati napuha, ter jih je hotel podučiti z izgledom ponižnega cestninarja, kaj mora naše serce občutiti, kadar molimo, zato da Bog naše molitve vsliši.

Ravno pri tej priložnosti so mu bili predstavljeni nekteri otročiči, da bi jih blagoslovil in nad njimi molil. Njegovi učenci pa so se bali, da bi množica, ki ga je obdajala, odveč ga ne nadlegvala, in so zatorej s terdimi besedami tiste odganjali, ki so z otroci hotli k Jezusu bližej pristopiti. Toda Jezus jih posvari in jim reče: „Pustite otročiče, da pridejo k meni, „zakaj takih je nebeško kraljestvo. „Jzveličar je hotel s tem reči, da tisti dosežejo nebeško veselje, kateri so tako nedolžni in priprosti, kakor vi, preljubeznivi otroci! in zdajci vzame v svoje naročje otročiče, ki so mu bili pripeljani, jim položi na glavo svoje svete roke, in jih tako blagoslovi (žegna.)

PRAZNIK ŠOTOROV.

ezus je po svoji navadi nekega dne učil ljudstvo, ki je bilo okoli njega zbrano, kar se mn približa mladeneč, kterega so vsi poznali, da je silno bogat, in ga praša: „Gospod! kaj naj storim, da „zadobim večno življenje?“ Izveličar ga popraša, ali zna božje zapovdi: „Po božjih zapovedih sim živel, od „kar sim prišel k pameti, „mu odgovori Izraelec. — „Tadaj ti manjka še ena sama „reč, mu Jezus odverne; prodaj vse, kar „imaš, in razdeli ubogim, kar potegneš, tako „boš imel zaklad (šac) v nebesih; potem pri- „di, in hodi za mano. „Ali ko mladeneč te besede sliši, gre žalosten proč, ker ni hotel se znebiti celega svojega bogastva. Sin božji tadaj, ko vidi tako žalostnega proč iti, reče na glas: „Oj! kako težko pridejo bogatini v „nebeško kraljestvo. Kdo se bo mogel torej „izveličati? ga poprašajo eni izmed tistih, ki

so bili okoli njega. — “ Kar je človeku ne-
„ mogoče, je pa mogoče Bogu, „ jim on od-
govori. S tem je hotel Izveličar reči, ljubi moji!
da božja milost in gnada stori, da človek lah-
ko stori, kar bi scer sam s svojimi močmi ne
mogel doprinesti; in dasiravno je on temu
mladenču rekel, da naj proda svoje blago, in
da naj potem za njim hodi, ni vendar treba
misliti, da Sveti Duh ukaže vsem ljudem, se
bogastvu odpovedati; zakaj le eno majhno šte-
vilo ljudi je poklicano do tako visoke stopnje
popolnamosti; nam vsem je li rečeno, da ne
smemo svojega serca na posvetno blago na-
vezati.

Zares, tisti, ki so bogati, si s svojim
bogastvom življenje lahko olajšajo in prijet-
niši storé, vendar pa, ljubi moji! niso modri
si nikoli želeli bogastva, ker dobro vejo, ko-
liko nevarnost je v bogastvu; oni vejo, da
bogatin radi svoje serce tako na posvetno
blago navežejo, da si prizadevajo, ga tudi s
krivico množiti ali ohraniti. Ene stori bogastvo
lene, lenoba pa je izvir vse hudobije; druge
pa tako napihne, da čez mero v svoje moči,
v svoje bogastvo zaupajo, pri tem pogostoma
na Boga pozabijo, druge ljudi pa zaničujejo;
in li malo jih je, da v sredi bogastva in sreče
ohranijo serce priprosto in pohlevno. In po-
glejte ljubi moji! zakaj je Jezus, ki je na ta

svet prišel ljudi učiti, da se ima ceniti samo nebesa, večkrat svojim učencem rekel: “ Blagor „ ubogim, zakaj njih je nebeško kraljestvo. „

Med tem je prišel tisti čas leta, o katerem so obhajali Izraelci *praznik šotorov*, ki je bil eden iz treh velikih praznikov, ktere je nek-daj Mojzes postavil v spomin izhoda iz Egipta. Jezus je sklenil tudi se v Jeruzalem podati, ni hotel pa se ljudem pokazati perve dni tega praznika, ki je cel teden terpel. Tada j je veči del ljudstvo precej o začetku praznika govorilo le od njega, li čudili so se, da se še v tempelnu ne prikaže; komej ga pričakujejo, in scer nekteri iz dobrega namena, drugi iz zgol radovednosti. “ On je prav dober človek, ve- „ lik prerok- pravijo eni. — Naka odgo varjajo „ drugi — slepar je in goljuf, on slepi „ ljudstvo. „ Ali vender so se veči del li na tihem tako med sabo pogovarjali, ker so do bro vedili, da so farizeji in duhovniki skriti pa neizproslivi sovražniki Jezusa Kristusa.

Na zadnje pride Sin božji v Jeruzalem o pol praznika, stopi v tempel, in govori k ljudstvu tako, da so se mu vsi pričajoči ču dili, ker ni mogel nobeden izmed njih zapo pasti, kako zamore on tako lepo razlagati sveto *Pismo*, to je svete bukve Mojzesove in pre roške, ki se *stari testament* ali *stara zaveza*, *stari zakon* kličejo; zakaj Jezus ni bil nikoli

v šoli, da bi se bil učil, kakor so bili leviti, in učitelji postave. Ali Jezus jim je rekel, da tega, kar vé in zna, nima od ljudi, ampak od samega Boga, kter ga je poslal, ter pristavi, da oni so neverni zato, ker jih je oslepil njih napuh, in ker so Mojzesovi postavi nepokorni: “ In glejte! pravi on na dalej, zastran „ tega vi se ne vdaste resnici, ktero vam jaz „ oznanujem, temuč me iščete umoriti. „

Od takega govorjenja so bili omečeni njegovi poslušavci. Nekteri med njimi so bili prepričani, da resnico govori, tadaj so vanj vervali, in rekli: “ Mesia, ki ga čakamo, ne „ bo gotovo večih čudežev delal, kakor jih „ je ta storil. „ Vse drugači pa so mislili farizeji in pismarji; bali so se, da bi Jezus s svojimi govori ljudstva za se ne predobil, zato pošlejo nekaj vojščakov, da naj ga vjamejo in zaprejo, ko nevarnega človeka in sleparja; toda, ljubi moji! zdaj ni bilo še na času, o katerem se je imela dopolniti naj častitlivši skrivnost naše svete vere, in zato si ni upal tudi nobeden teh vojakov zgrabiti Izveličarja. Zdelo se je, da jih zoper njih voljo vderžuje neko skrivno spoštovanje do Jezusa in nezapopadljivo stermeje. Vernejo se k farizejem, brez da bi bili kej opravili, in se izgovarjajo, da ni noben človek na svetu še tako govoril. “ Ali je neki tudi vas za se dobil? jim oni

„ jezno zavpijejo. Sej pa vidite, da ni nobe-
„ nega med nami, ne med duhovniki, da bi
„ vanj veroval! samo neumno in nevedno ljud-
„ stvo hodi za njim in ga posluša. „

Med temi hudimi sovražniki Jezusovi je bil pa en farizej, *Nikodem* po imenu, ki je več Izveličarjevih čudežev vidil, ter začel vanj verovati. Nikodem pa je bil slab in boječ, bal se je, da bi se nad njim vikši duhovni razjezili, ako bi očitno povedal, da veruje v Jezusa Kristusa; zato se je na skrivnem li in ponoči k Izveličarju podal. Ko je nekej časa skrivnostne pogovore z Jezusom imel, je skorej nehoteč resnično in terdno vanj veroval, akoravno si ni še upal te svoje vere očitno spoznati.

Vender pa, ko je vidil, kaj in kako ti ljudski učitelji od Jezusa mislijo in govorijo, in ker se je bal, da bi ga na kako vižo ne zasledili in ga zgrabili, premaga Nikodem svojo boječnost in začne v sred njih govoriti, rekoč: “ Meni se zdi, da naša postava ne ob-
„ sodi nobenega, dokler se ga ne zasliši in
„ dokler se ne preišče, ali je njegovo djanje
„ dobro ali slabo. „

Ta modri Nikodemov vgovor je vnovič razdražil farizeje, ki mu niso drugači, kakor s zaničvanjem odgovorili; vender si ni nobeden izmed njih upal tisti dan proti Jezusu kej početi. Jezus pa je šel precej iz Jeruzalema, in

je prenočil v molitvah na naj bližni gori, ki se *oljska gora* kliče zavoljo dosti oljk, ki so na nji rasle.

Tukej vam moram pokazati, ljubi moji! da Nikodem, ki je s tem kratkim govorom Jezusa hudobnosti sovražnikov sadaj rešil, se je pri vsem tem li še zmirom šebkega in zaničlivega skazal. Spričevanje takega moža, kakor je on bil, bi bilo gotovo vse tiste pismarje močno osramotilo, in njih besede overglo, ker so se vpričo ljudstva prevzetno hvalili, da ga ni ne enega med njimi, da bi Kristusa spoznal za Boga; ker je pa molčal, je silno napčno in pregrešno se vedel; zakaj njegovo molčanje je bilo na nekako vižo sramotna laž, s katero je skušal pred vsemi skrivati svojo novo vero, namesti da bi jo bil očitno in neprestrašeno pred vsemi spoznal. Žalibog! se najde tudi med nami dovolj takih, ki posnemajo ta Nikodemov pregrešik; namreč vsi tisti so taki, ljubi moji! kateri se negodno sramujejo, pred drugimi in očitno spoznati in na znanje dati, da ljubijo Jezusa Kristusa, in da v resnici spoštujejo sveto vero, v kateri so bili izrejeni, ter v takih priložnostih obmolknejo, kjer bi vender njih izgled večkrat tiste, ki jih vidijo ali slišijo, spodbodel k dobremu, in k očitnemu spoznanju svoje vere.

Drugi dan zjutrej se je bil Jezus vnovič

podal v tempel, ljudstvo učit, in glej! nekteri pismarji in farizeji pripeljejo prednj eno ženo, ki je bila ravno velik greh doprinesla, zavoljo kterega bi imela biti po Mojzesovi postavi kamnjana.

„Kaj je storiti s to ženo?“ prašajo Jezusa tisti, ki so jo k njemu pripeljali. Izveličar pa namesti jim odgovoriti, se k tlam pripogne, in piše nekež v pesku. To molčanje jih je jezilo, ker niso mogli zapopasti, zakaj da jim nič ne odgovori; oni ga vnovič prašajo, in razsajejo, Jezus pa se je delal, kakor bi se nič ne godilo. Na zadnje, da bi jih vmiril, se vzdigne, in jim reče: „Kdor je „med vami brez greha, ta naj verže prvi „kamen na njo;“ potem se zopet pripogne, in piše naprej.

Izveličar namreč je hotel, ljubi otroci! njim reči, ko je slišal, da terjajo smert za tisto grešnico: „In vi, ki terjate tako silno, „da se ima štrafati ta žena, nimate morebit „nobenega greha? Ali niste tudi vi kakšen „greh storili, za kterega je postava hudo „kazen namenila? Kaj, ali vam torej vaša „vest nič ne očita, da ste tako neprizaneslivi.“

Zdi se, ljubi moji! da so vsi tisti, ki so bili malo poprej okoli Jezusa, precej njegove besede tako razumeli, kakor sim vam jih zdaj razložil; zakaj ko je Jezus jenjal po pesku

pisati, in se vzdignul, ni vidil nobenega več, kot samo zatoženo ženo, ktera se je vsa tresla in v strahu čakala na Jezusovo obsodbo. "Žena! „ ji reče tadaj Jezus, ali te ni nobeden ob- „ sodil?— Nobeden, odgovori grešnica objo- kana. — Tudi jaz te ne obsodim, ji odgovori „ Jezus; pojdi li domu in ne greši več. „

Glejte, ljubi moji! akoravno so Kristusovi naj hujši sovražniki terdovratno se branili vere, da je Jezus Sin božji, so vender se podvergli resnici njegovih zapoved in njegovih izgledov, kakor da bi se bil zoper njih lastno voljo odmeval glas božji v globini njih vesti.

ZGUBLJENI SIN.

li preljubeznivi! Jezusova prijaznost in modrost je njegove sovražnike še bolj proti njemu razdražila namest jih vkrotiti. Skerbno so pazili na vse tudi naj manjši njegove besede in djanja, da bi kej nad njim dobili, da bi ga zamogli tožiti in preganjati; in ko je Kristus zopet v Jeruzalem prišel, in nov čudež storil, so dobili priložnost, svojo hudobnost nad njim vnovič skazati.

Jezus gre nekega dne iz tempelna, in zagleda enega mladenča, ki je bil slep od rojstva; zdel se je prijazen in ljubezniv človek, in Jezusu se je smilil. Njegovi učenci ga prašajo, ali so se silno pregrešili stariši tega vbozega slepca, ali morda slepec sam, da je slep rojen. Jezus jim je pa odgovoril: "Ni grešil
» ne on, ne njegovi stariši; temuč božja volja
» je bila, da ne vidi ta mladeneč, zato da se

„ razodene nad njim božja vsegamogočnost. „
Ko je bil Jezus to rekel, se je k slepemu mladenču približal, mu je pomazal z blatom njegove oči, mu ukazal, da naj se gre vmit k bližnji vodi, ki se je klicala *kopel Siloe*, kamor ga precej eden pričejočih odpelje.

Ali silno so se čudili vsi okolistoječi, posebno pa se je veselil ubogi slepec, ki se je umil, kakor mu je Jezus velil, in na enkrat spregledal; proč verže svojo palico, in se brez voditelja proti hiši svojih starišev poda, kamor pride ves radosten. Po poti so ga srečali tisti, ki so ga poznali, pa niso vedili za čudež, ki ga je Jezus nad njim storil, ter so pravili: „ Glejte! ta človek je ves podoben „ tistemu slepcu, ki ga poznamo; slepec sam „ ne more biti, zakaj on ni nikoli svetlobe „ vidil, in bi ne mogel tako sam iti brez voditelja po mestu. „ Nekteri, ki so bili bolj radovedni, so ga vstavili, in on jim je rekel: „ Jaz „ sim tisti slepec, sim pa spregledal po čudežu, „ ki ga je dobrotliv človek nad mano storil: „

Ta novi čudež se je kmalo razglasil; farizeji rečejo mladenču, da naj k njim pride, in ga vprašajo, kako je spregledal; on jim precej na ravnost pové, da mu je oči odperl tisti človek, ki se imenuje Jezus; da mu je namreč jih z blatom pomazal, in ga poslal se v kopeli Siloe umit.

Vsak človek, razun teh ošabnih farizejev, kterim je njih dozdetna učenost branila v Jezusa verovati, bi bil moral po tem čudežu, ki je bil storjen vpričo celega mesta, resnico spoznati, in svoje duhovne oči njeni luči odpreti, kakor je svoje oči svitlobi dneva odperl ta slepec; ali manj so mogli zapopasti, kako se je mogel zgoditi ta čudež, bolj so terdovratno v svoji neveri ostali. Oni niso namreč zadovoljni s tem, kar jim je rekel mladeneč, temuč pokličejo še njegove stariše, in jih resno prašajo: Je li zares ta vaš sin, od kterega „ vi pravite, da je bil slep rojen? kako tadaj „ zdaj vidi? „

Stariši tega mladenča so se bali farizejev, zakaj vedili so, da so sklenili, vse tiste iz Sinagoge (shodnice) odločiti, kteri spoznajo Jezusa za Mesia; zato jim odgovorijo: „ Vemo, „ da je ta naš sin, in da je bil slep rojen; „ kako pa zdaj vidi, ne vemo, ali kdo je „ odperl njegove oči, mi ne vemo. Njega vprašajte, naj sam govori od sebe, saj je „ dosti star. „

Tadaj so farizeji vdrugič poklicali slepca, ali bi kej iz njega spravili, kar so želeli, in so mu rekli: „ Daj čast Bogu! mi vemo, da „ je ta človek, ki je tebi oči odperl, velik „ grešnik. — Ali je grešnik, jim odgovori „ mladeneč, jaz ne vem; sam to vem, da sim

„ bil slep, in da zdaj čisto vidim. Pa, zakaj
„ me tolikrat prašate? Ali hočete morda tudi
„ vi njegovi učenci biti? — Ti bodi njegov
„ učenec, mu farizeji odvernejo; mi pa smo
„ Mojzesovi učenci. Mi vemo da je z Mojze-
„ som Bog govoril; od tega pa ne vemo,
„ kdo in od kod da je. — To je čudno, jim
„ tu mladeneč reče, da vi, ki ste tako učeni,
„ ne veste, kdo ali od kod da je; in je od-
„ perl moje oči! Vemo pa, da grešnikov Bog
„ ne usliši; ko bi ta človek ne bil Bogu do-
„ padliv, bi ne mogel takih čudežev delati. „
Kadar farizeji te besede slišijo, se raztogotijo,
ga prokolnejo in ga vunkej zaženejo. Ko so
ga bili vunkej izgnali, ga sreča Jezus, in ga
praša, ali veruje v Sinu božjega? „ Gospod,
„ reče mladeneč, kdo je Sin božji, da veru-
„ jem vanj? „ in Izveličar mu odgovori: „ Vi-
„ dil si ga, in kateri s tabo govori, on je. „
Mladeneč tadaj koj zavpije: „ Gospod! ve-
„ rujem, „ in je padel Jezusu k nogam in
ga molil v duhu in v resnici. —

Med veliko ljudmi, ki so vedno bili okoli Jezusa, da so poslušali vsako njegovo besedo povsod kamor je prišel, so bili večkrat, ljubi moji! tudi cestninarji in očitni grešniki, kakor sim vam že pravil. In ravno to so farizeji in pismarji Izveličarju najbolj oponašali; ker tako so bili od napuha oslepljeni, da so vse druge

ljudi za grešnike deržali, ki niso vredni božjo besedo poslušati. Jezus pa, ki se ni nikoli ogibal ne ubožčekov, ne grešnikov, da je ene tolažil, druge pa z besedo in z izgledom lepo učil, je nekega dne svojim poslušavcom tole priliko povedal, ktere pomembo lahko zapopadete:

„ Neki človek je imel dva sina; eden
„ teh je bil lahkomislen in neubogliv, uni
„ pa priljuden in krotak. Pervi sin, kterega
„ je oče večkrat kregal zavoljo njegove nespremišlenosti, je terjal od očeta del premoženja, kateri ga je zadel; na to se je podal iz doma v daljno deželo, je meni nič tebi nič živel po svoji spačeni volji, ter v kratkem vse zapravlil, kar mu je oče dal. K njegovi še večji nesreči je v tisti deželi, kjer je živel, velika lakota vstala, in on je začel pomanjkanje terpeti, tako da je še clo svojo navadno obleko prodal, zato da je mogel se preživiti. Na zadnje je bil prisiljen si iti kruha služiti; stopi v službo k enemu poljodelcu; ko ga pa gospodar vidi z gerdimi cunjami oblečenega, mu ni hotel izročiti družega dela, temuč ga je poslal na svojo pristavo svinje past. „

„ Ko se je tako zlo ponižanega vidil
„ *zapravilivi sin* ⁴⁾ (tako se pravi temu spačenemu sinu, ker je v resnici *zapravlil*, to

„ je, nespremišljeno in neumno potrosil in
„ potratil vse, kar je imel, namesti da bi bil
„ pametno svoje blago bil vžival), je začel
„ žalostno premišlevati, in je sam per se
„ rekel: Naj manjši hlapec v hiši mojega očeta
„ je bolje oblečen kakor jaz, in ima obilno
„ kruha vsaki dan; jaz pa, ki sim sin njegov,
„ sim na pol nag, in od lakote poginjam. Ske-
„ san se bom vzdignul, ter pojdem k svojemu
„ očetu in mu porečem: Oče! grešil sim zo-
„ per nebesa in zoper tebe! Več nisim vreden
„ tvoj sin imenovan biti; stori me, kakor tvo-
„ jega naj manjšega hlapca! „

„ Ko te besede zgovori, se vzdigne, in
„ gre proti očetovi hiši, ter se ji terpetaje
„ bliža; ali kdo zamore zapopasti njegovo ra-
„ dost, kadar mu je oče precej, ko ga je
„ še od daleč vidil, naproti pritekkel, se ga
„ okoli vratu oklenil, in se ga usmilil; hlapcom
„ je zapovedal napraviti veliko kosilo in sina
„ je oblekel v naj lepše oblačila, in zlat per-
„ stan mu je sam na roko nataknul. „

„ Med tem je dobri sin, ki je bil vselej
„ očetu pokoren, iz polja domu prišel, kjer
„ je celi dan bil pri najemnikih, ki so mu
„ delali; on se začudi, ko vidi, da se vse v
„ hiši veseli, in veliko kosilo napravlja, zakaj
„ on ni še vedil, kaj se je bilo prigodilo;
„ ali ni mogel skriti svoje nezadovoljnosti, ko

„ je zvedil, da se vse to godi zavljo ver-
„ nitve zgubljenega sina. Kako je to, oče! je
„ on djal; rekel si zaklati pitano tele, in po-
„ vabil si h kosilu vse naše sosede, ker je
„ nazaj domu prišel ta tvoj sin, ki je bil
„ zmirom nevkruten in nepokoren; in glej!
„ jaz nisim nikoli prestopil tvojega povelja,
„ in nikdar mi nisi dal še kozliča ne? „

„ Oče pa mu je rekel: Sin! ti si zmirej
„ pri meni, in vse moje je tvoje. Gostiti pa
„ in veseliti se je spodobilo, ker je ta tvoj
„ brat bil mertev, in je spet oživel; je bil
„ zgubljen, in je najden. „

Kaj ta prilika pomeni, vam jaz, preljub-
beznivi! lahko dapovém: ta oče je Bog sam,
ki je vselej pripravljen sprejeti tiste, ki se
zares kesajo čez svoje grehe; zgubljeni sin
pa pomeni grešnika, ktereга prej ali potle
nesreča primora, s k Bogu nazaj verniti, in
božje usmilenje si sprositi; mermranje pa star-
šega sina proti svojemu bratu kaže na farizeje,
kteri so ostro očitali Jezusu, da sprejema
grešnike, ki je vender li za to prišel na svet,
da jih je spravil in pomiril z Bogom.

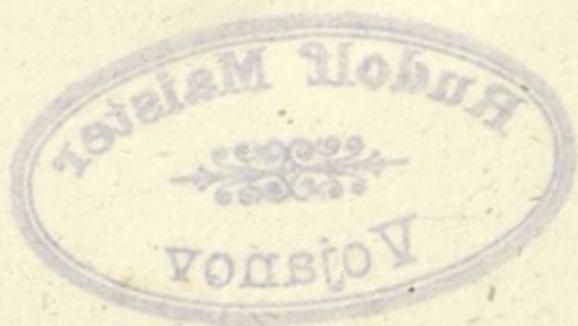

OBUJENJE LAZARJA OD MERTVIH.

ed Jezusovimi učenci je bil tudi en človek, ljubi moji otroci! ki se je *Lazar* klical; njega je Jezus posebno ljubil, ker je bil zares bogaboječ in kreposten, kakor mu je velevala sveta vera. Lazar je stanoval blizu Jeruzalema v tergu, kteremu je bilo ime *Betania*, in je imel dve sestri, *Marto* in *Mario*, ki ste bile sveti ženi, in ste marljivo za Jezusom hodile; in Jezus je tudi večkrat v njih hiši ostajal.

Bil je Jezus še v Judei, ne daleč od Jeruzalema, ko je Lazar hudo obolel. Njegovi sestri ste precej Kristusu poročile in povedale pretečo nevarnost; Jezus pa je djal tistim, ki so mu povedat prišli, da ni se treba nič bati, da ta bolezen Lazarjeva je li zato, da se vnovič skaže vsegamogočnost božja; tadaj ni pod-

vizal k bolniku, da bi ga ozdravil, kakor je druge krate za tolikajn drugih bolnikov storil, kterim je podelil zdravje in življenje.

Dva dni potem ko ste mu sestri to sporočile, se poda Jezus na pot proti Betanii s svojimi apostelni; ali vsi tisti, ki so bili z Jezusom, ker so tudi oni Lazarja radi imeli, slišijo v svojo veliko žalost, ko v terg pridejo, da je bolnik že nekej dni mertev, in pokopan na bližnjem pokopališču, kjer ste mu žalostni sestri rekle grob napraviti.

Kadar je Jezus v Betanio prišel, kjer se je bilo to zgodilo, ste bile obdane Marta in Maria od veliko prijatlov, ki so iz Jeruzalema k njima v velikem številu prišli ji tolažit; toda kolikajn je pomagalo to tolaženje pri toliki nesreči! Te dve sestri ste od drugod pravo tolažbo iskale; bile ste v resnici bogaboječi, in Boga ste prosile, da naj jima moč da prenašati to nesrečo s poterplenjem.

Ko je pa Marta slišala, da Jezus pride, je, akoravno, vsa v žalost vtopljenja, mu na proti šla do prvih hiš terga; zakaj ona je večkrat vidila, da je pomagal ubogim, ozdravil bolnike, tolažil žalostne, zatorej se je tudi zdaj o njegovem prihodu v njenem sercu neka sladka nada obudila: "Gospod! reče Izveličarju; ko bi bil ti tukej, bi moj brat ne bil umerl."
"Pa tudi zdaj vem, da karkoli boš Boga pro-

„ sil, ti bo Bog dal. „ Jezus ji odgovori samo to: “ Tvoj brat bo vstal; veruj li, in „ boš vidila dela božje vsegamogočnosti. — „ Gospod! mu Marta zaupljivo odgovori; jaz „ verujem, da si ti Kristus, Sin božji. „

In ko je bila to izgovorila, je urno šla in je povedala Marii, svoji sestri, da je prišel Jezus; zdaj se torej verneti obé k Izveličarju konec terga, kjer se je bil vstavil s svojimi apostelni. Sorodniki pa in prijatli, ki so bili pri nji v hiši in so jo tolažili, ko so to vidili, so šli za njo.

Ko je zagledal Jezus vse žalostne, in Mario, ki se je od serčne žalosti jokala, kakor vsi tisti, ki so z njo bili, so se mu v serce usmilili, in je precej prašal, kam so Lazarja pokopali. Oni ga peljejo precej k jami, kjer je bilo po Hebrejski šegi, mrtvo truplo mladenča s povoji in perti povezano in z dišavami pomaziljeno, v grob položeno. Vhod v to jamo je bil z velikim težkim kamnom zapert. Jezus reče kamen odvaliti, se približa grobu, kjer je Lazar že štiri dni ležal, vzdigne kviško svoje oči, in reče, da ga vsi pričajoči zamorejo slišati: “ Oče! zahvalim te, da si me uslišal. „ Jaz sim pa vedil, da me vselej ulišiš; toda „ zavoljo ljudstva, ki okoli mene stoji, sim „ rekel, da verujejo, da si me ti poslal. „ “ In ko je bil to izrekel, je z velikim glasom „ zavpil: Lazar, pridi vun! ti ukažem jaz. „

Na te Izveličarjeve besede Lazar oživi, se vzdigne in pride vun iz groba, vpričo vsih tistih, ki so ga malo popred mertvega vidili, v naj večji radost in veselje svojih sester in prijatlov, kateri so ga po tem čudežu spet zdravega in živega dobili.

Preljubeznivi! to ni bil prvi čudež Jezusov, kakor veste; on je tudi veliko družih ravno tako velikih čudežev druge krato storil, s katerimi je očitno dokazal, da je tudi on vsegamogočen, kakor njegov nebeški Oče, zato da bi vsi verovali, da je res od Boga na svet poslan. Gotovo se še spomnite na Jairovo hčer, katero je Jezus nazaj k življenja obudil kmalo po tem, ko je umerla. Ali to pot je hotel Jezus Lazarja očitno pred celim svetom iz groba spraviti, kjer je že štiri dni mertev ležal, zato da bi bil ta čudež še slovesniši dokaz njegove božje moči, zato da bi vsi tisti, ki bodo oživljenoga Lazarja vidili, brez težave in brez obotavljenja verovali besedam življenja, ki jih je On ljudem oznanoval.

Ali ko zvejo farizeji v kratkem za ta novi čudež, pokličejo hitro zbor v Jeruzalem, da bi se posvetvali, kaj jim je storiti z Jesusom; ker ljudstvo je vedno bolj za njim hodilo in vanj verovalo, kot v Mesia, od kterega so preroki govorili. "Ako tega človeka tako pustimo, so eden k drugemu govorili, ki ne

„jenja čudežev delati, bodo vsi vanj verovali. „

Nekteri teh hudobnežev so bili tako razdraženi, da so svetovali, umoriti na skrivnem Lazarja, preden se ta čudež bolj razglasi, zato da bi on ne bil živa in vedna priča svojega čudovitega oživljenja. Vender pa si ni upal nobeden ga umoriti; to so pa sklenili, da hočejo pri prvi priložnosti Jezusa zasledovati; Jezus pa, ki je vedil, kaj oni mislijo, se jim umakne v *Efraim*, mestice tako imenovano od enega nekdanjih Izraelskih rodov; in ondi je hotel dočakati čas, v katerem je hotel svojo poslednjo daritev prinesiti, in tako dopolniti naj slovesniši skrivnost naše svete vere.

OBĚD V BETANII.

Leta 33 kerščanske dobe.

e v eni drugi knjigi sim vam preljubeznivi! pravil lepo zgodbo od Hebrejcov, da jih je Mojzes iz Egipta peljal proti obljubljeni deželi; povedal sim vam, da je ta veliki postavodaj Izraelcov velik praznik postavil v ta spomin, za to da ne bi Izraelci nikoli ne pozabili velikih dobrot, ki jih je Bog takrat njim skazal, ko jih je tiste sužnosti rešil. Tudi se boste še spomnili, da se je ti praznik klical *paška* ali *velika noč*; in Hebrejci so ravno v spomin tiste zgodbe letá praznik potem vsako leto spraznovali; in neštivilna množica Judov od vsih strani Judovske dežele se je k temu prazniku shajala v Jeruzalemu.

Jezus je dobro vedil, kaj mu mislijo storiti njegovi sovražniki; ker je pa tudi vedil,

da se je že približal tisti čas, o katerem je imel dokončati svoje božje poslanstvo na svetu, in po volji nebeškega Očeta človeški rod odrešiti: ni hotel on na dalej ostati v Efraimu, temuč se dene na pot v Jeruzalem, dasiravno so ga učenci prosili, da naj nikar ne gre tje-kej. In apostelni ga niso nikoli vidili pred sabo jli s toliko serčnostjo in urnostjo, kakor sadaj.

„ Mi gremo v Jeruzalem, jim pravi; vse, „ kar so preroki od Sinu človekovega pre- „ rokovali, se bo kmalo dopolnilo; Sin člo- „ vekov, ki ga vidite, in ki z vami govori, „ bo izdan vikšim duhovnikom in pismarjem, „ kateri ga bodo zaničevali in umorili; ali on „ bo na tretji dan od mertvih vstal. Jaz bom „ popolnoma vse dopolnil, kar je pisano od „ Mesia v preroških bukvah. Vi vsi boste priča „ dopolnenja prerokeb; treba pa je, da vam „ vse to že zdaj naprej povem, zato da vaša „ vera ne oslabi, kadar me boste vidili za- „ ničvanega. „

To govorjenje se je apostelnom grozno čudno zdelo; zakaj oni niso mogli zapopasti, kako bi bilo mogoče, da Sin božji, tako krotak in usmilen učitelj, ki je vsem brez razločka dobrote skazoval, bi imel biti tako strašno mučen in zaničevan, kakor jim je on prerokoval.

Pot v Jeruzalem, ljubi moji! je Jezusa pripeljala v mesto *Jeriho*, od kterega mesta

sim vam govoril v Jozuetovih zgodbah. Kadar ljudstvo zvé, da ima priti skozi mesto Jezus, je vse yun na pot teklo, in vso cesto napolnilo, ker so hotli viditi vsi tistega, kateri je tako čudno od mertvih obudil Lazarja.

Med to veliko množico ljudi, ki so prišli gledat Izveličarja, je bil tudi cestninar *Zahej*, kateri je ravno tako, kakor vsi njegovi sosednjani, goreče želel viditi Tistega, od kterega se je toliko čudežev pripovedovalo; ali ker je bil silno majhne postave, gre in zleze na en drev blizo ceste, da bi Jezusa saj od daleč vidil, ker ni mu bilo mogoče zavoljo množice bližej njega priti. Jezus pa, ki ga je zagledal na drevu, in je vedil, da je iz dobrega namena se na drev popél in ne iz prazne radovednosti, mu je rekel: „*Zahej!* stopi
„ hitro doli iz tistega dreva, zakaj danas mo-
„ ram jaz v tvoji hiši ostati. „ *Zahej* uboga
precej, in z veseljem sprejme Izveličarja v svojo hišo, zakaj to si je on za veliko čast štél, da je Jezus njega izbral med vsimi, kar jih je ondi bilo, med kterimi so bile nekatere tudi važniši osebe, akoravno so Hebrejci ponavadi cestninarje zaničevali. Med temi pričujočimi so bili nekteri, kateri so zavoljo tega očitno zoper Jezusa godernjali. Glejte, so djali,
„ zdaj gre v hišo očitnega grešnika; saj bi
„ lahko šel v katero koli si bodi naj premož-

„ niši hišo tega mesta, ker bi vsak z vesel-
„ jem tacega gosta sprejel! „

Ti ljudje, ki so tako govorili, ljubi otroci! niso še vedili, kar je Jezus vedno pravil svojim učencom, da ni prišel na svet za pravične, ampak zavoljo grešnikov. Tadaaj je Zahej v serčni žalosti zavoljo svojih grehov se neskončno dobrotlivemu Izveličarju k nogam verigel, rekoč: „ Gospod! polovico svojega blaga dam ubogim, in ako sim koga kej ogoljfal, povernem čveterno. „ Jezusu je to govorjenje dopadlo, se oberne k svojim učencom, in reče: „ Dans je tej hiši zveličanje došlo; ker sin človekov je prišel iskat in izveličat, kar je bilo zgubljenega. „ In zares, ljubi moji! je bil Zahej od te dobe sprejet v število Jezusovih učencov, in je slovo dal za vselej vsem grehom, ki jih je bil poprej doprinašal.

Jezus je potem naprej šel proti Jeruzalemu, in je šest mescov ⁵⁾ pred velikonočnim praznikom prišel v Betanio, to je, v terg, kjer se je vse čudilo in radovalo zavoljo Lazarjevega oživljenja. Neki *Simon*, Lazarjev sorodnik, je v spraznovanje te nedočakane dogodbe povabil Jezusa in njegove apostelne k večerji; prišli so pa k mizi tudi Lazar in njegove dve sestri, Marta in Maria. Vsi, kar jih je bilo pri mizi, so bili prav dobre volje, in zdelo se je,

da ne more nič več zmotiti radosti tistih, ki so bili priča tolikega čudeža; kar se vzdigne od mize Maria, se približa Jezusu z eno alabastrovo posodo v roki, polno naj dražjega mazila, in ga izlije vsega na glavo Izveličarju; vsi pričajoči so se temu silno čudili, in večidel njih so Mario grajali, da je brez potrebe tako drago mazilo potratila.

Med dvanajsterimi apostelni Kristusovimi, ki so bili vsi pri tej večerji, je bil tudi *Judež Iškariot*; on se je tako klical, kakor pravijo, ker je bil iz malega Judovskega mesta, kateremu se je reklo *Kariot*. Ta Judež, ki je bil prenepošten in prehudoben, kakor da bi se bil poboljšal po naukih in po izgledu svojega božjega Učitelja, je bil tudi udan gerdemu grehu lakomnosti; in ker je po navadi po poti, kodar je Izveličar hodil, on mošno imel in nosil, kar je bilo v nji, ni nobeden drugi toliko obrajal dnara, kakor on; že to je bilo njegovo posebno veselje, da je denarje nosil in ga gledal; zakaj lakomni ljudje ljubijo denar ne zato, da bi po pameti z njim ravnali, in ga za potrebo imeli, temuč da svoje oči nad njim pasejo in ga gledajo. Ta Judež tadaj globoko vzdahne in spregovori: „ Zakaj se tega mazila ni prodalo, in ubogim dalo, namesti da se je tako potratilo? Tristo denarjev naj manj bi se bilo zanj dobilo! „

Ne mislite pa, ljubi moji! da je Judež tadaj tako govoril, ker je bil bolj usmiljen do ubozih, kakor vsi drugi, ki so bili pri mizi; ali pa, da je zares mislil na uboge, ker se je delal, kakor da se mu smilijo; on je li mislil sam pri sebi: ako bi se bilo prodalo to drago mazilo, bi dobil denarje jaz v roke, in tako bi zamogel enmalo zase prideržati. Toda Jezus je vedil, kaj on misli, in je rekel: „Za-
„ kaj ste nadležni tej ženi? zakaj jo grajate?
„ Mazilo, ki ga je name izlila, je bilo pri-
„ hranjeno za dan mojega pogreba; zakaj u-
„ boge imate vselej med sabo, mene pa ni-
„ mate vselej. „ Gospod je hotel, ljubi moji!
s tem reči: „ Ubogim milost skazati zamorete
„ vselej; jaz pa sim samo še en majhen čas
„ na svetu, da zamorete dati enake dokaze
„ svoje ljubezni do mene; torej dajte jih
„ zdaj, dokler vam je še mogoče. „

Ko se je zvedilo, da je Jezus prišel, so Izraelci v velikem številu prišli v Betanio, ne le zavoljo Jezusa, temuč de bi tudi Lazarja vidili, kterega je od mertvih obudil. Ko se je tadaj Jezus drugi dan vzdignul, in šel proti Jeruzalemu, mu pride naproti silno veliko ljudi, ki so veje sekali iz dreves, in stlali na pot, kodar je imel priti; drugi pa so razgrinjali svoje oblačila po poti, in so vpili: „ Zdravje in slava Izraelskemu
„ kralju, kateri pride v imenu Gospodovem! „

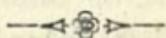
Tukej pa ljubi moji! vam moram povedati, da je bilo pisano v eni knjigi, ki jo je bil spisal več kot tristo let poprej prerok *Izaia* ⁶), da bo Mesia v Jeruzalem prišel sedeč na osliču; in zato, ker je Jezus hotel vse na tanjko izpolniti, kar je bilo prerokovano od njega, zato da bi ljudstvo spoznalo, da je prišel Odrešenik, je Bog pripustil, da so njegovi učenci mu oslička pripeljali, kterega jim je on sam v neki vasi pokazal, v katero so šli. In Jezus se je nanj vsedel. Ko ga je ljudstvo tako zagledalo, se je vnovič radovalo, in od vsih strani se je veselo petje slišalo: „Slava Sinu Davidovemu! blagoslovljeno kraljestvo, kterega vidimo se bližati! Blagoslovljen, kteri pride v imenu Gospodovem! „

Celo mesto se je gibalo o Jezusovem slovesnem uhodu; eden družega so popraševali, kdo je ta človek, ki je zdaj v mesto prišel, in zavoljo kterega se vse tako silno veseli; in tisti, ki so bili s Sinom božjim, so jim urno odgovarjali: „Jezus je, tisti mogočni prerok iz Nazareta v Galilei. „

ZADNJA VEČERJA.

o se je, preljubeznivi! vse to go-
dilo, so se pismarji in farizeji za-
voljo te slovesnosti li še bolj
jezili; zakaj nič bolj hudobnih ne
jezi, kakor to, da krepost častno
zmaguje; zatorej so oni med sabo
govorili: " Zdaj vidimo, da vse
„ naše prizadetje zoper Jezusa ni
„ prav nič zdalo, zakaj ljudstvo zmiraj bolj
„ za njim v velikem številu teka; treba je ta-
„ daj, da se sami lotimo te reči, in da po-
„ pravimo, kar nam je on pokazil; zakaj za-
„ voljo njega nam ljudstvo popušča sinagoge, in
„ nas ne poslušà več, kakor poprej. „ Oni so
tadaj začeli hudobno premišljevati, kako bi naj
ložej Jezusa, Sinu božjega, pogubiti zamogli;
Jezus pa ni za vse to nič maral; on je šel
vsaki dan v tempel, in je učil ljudstvo, ki se
je vedno mnogoštevilno nabiralo okoli njega
ga poslušat. Njegovi nauki in izgledi so mnogo
Hebrejcov vsih stanov na se vlekli, in med

učenimi tudi so bili nekteri, ki niso mogli resnici zoperstati, in so vanj verovali. Vender si pa ni upal nobeden ga očitno spoznati za Mesia, ker so se bali, da bi jih farizeji grajali in zaničevali, ravno tako, kakor se je bal tega Nikodem.

Jaz bi vam, ljubi otroci! ne mogel tukej na tanjko vsega povedati, to je, vse resnice in nauke in podučjenja, ki jih je Sin božji te zadne dni svojega življenja apostelnom razlagal; tudi je vedno jim ponavljal, da se je zdaj čas približal, da se bo vse nad njim spolnilo, kar je bilo od Mesia prerokovano. Vnovič jim je pravil, da bo Sin človekov izdan hudobnim, da ga bodo umorili, da bo pa tretji dan od mrtvih vstal; pristavil je še, da bodo oni (apostelni) evangeli svetu oznanovali, da bodo zavoljo tega svojega prizadevanja veliko prestati imeli; zato jim je obljubil, da bodo unkraj groba svoje plačilo dobili, kjer bodo Boga, nebeškega Očeta, gledali od obličja do obličja. Prerokoval jim je tudi, da preden bodo pomerli vsi tisti, ki so takrat živeli, bo razdjano mesto Jeruzalem tako, da ne bo ostal kamen verh kamna, akoravno se zdaj vsi čudijo tistim poslopjem; da bodo namreč sovražniki tisto poglavitno mesto obdali, zidovje razderli, in popolnoma razdjali; in da bo v drugem času, za kterega pa ne ve nobeden, kot sam Gospod,

vesoljni svet tudi prešel, kadar se bo ljubilo božji Previdnosti, ker ne bo več potreben njenim svetim namenom.

“ Takrat, je pristavil Izveličar, bo solnce
” otemnelo; luna ne bo več dala svitlobe, in
” zvezde bodo padale iz neba; Sin človekov
” pa bo prišel v oblakih, v sredi nebeških
” angelov, častitliv na svetlem sedežu, sodit
” žive in mertve, kateri bodo poklicani pred
” njegov sodni stol od vsih koncov in krajev
” sveta. Pravične bo postavil na svojo desno,
” in hudobne na levo, in bo pervim rekel:
” Pridite žegnani mojega Očeta! posedite kra-
” ljestvo, katero vam je pripravljeno od za-
” četka sveta; zakaj lačen sim bil, in ste mi
” dali jesti; žejin sim bil, in ste mi dali piti;
” ptujic sim bil, in ste me pod streho vzeli;
” nag sim bil, in ste me oblekli; bolan sim
” bil, in ste me obiskali; v ječi sim bil, in
” ste prišli me tolažit. ”

“ Potlej poreče tudi tistim, kateri bodo
” na levici: ” Poberite se spred mene, pre-
” kleti! v večni oginj, kateri je pripravljen
” hudiču in njegovim angelom; zakaj lačen
” sim bil, in mi niste dali jesti; žejin sim bil,
” in mi niste dali piti; ptuj sim bil, in me
” niste pod streho vzeli; nag sim bil, in me
” niste oblekli; bolan in v ječi, in me niste
” obiskali. ”

„ Tada j bodo hudobni svoje roke proti
„ njemu stegavali, in vpili: Gospod! mi te
„ nismo nikoli vidili lačnega, ali žejnega, ali
„ ptujega, ali nagega, ali bolnega ali v ječi.
„ Sin človekov pa jim bo odvernul: Kadar ni-
„ ste teh reči storili ubogim, ki so bili med
„ vami, jih meni niste storili. In ko bo to iz-
„ govoril, pojdejo pravični v nebesa večno
„ uživat plačilo, katero je njim obljubljeno, hu-
„ dobni pak pojdejo v pekel, v večno ter-
„ pljenje. „

Jaz vidim in berem v vaših očeh, ljubi moji! da je činila globok utisk v vas strašna slika sodnega dneva in *posledne sodbe*, kakor jo je Jezus svojim učencem popisal. Posledna sodba pa se kliče tista strašna in očitna sodba, h kateri bodo vsi ljudje, kar koli jih je bilo na svetu od začetka sveta, kar koli jih je zdaj, in jih bo še do konca sveta, morali priti in stopiti pred sodnji stol božji, zato da bodo sojeni po tem, kakor so na tem svetu dobro, ali slabo živeli. Ali, ne strašite se, ljubi moji! Gospod, ko se bo prikazal svojim stvarjem v vsi svoji časti, bo strašan samo hudobnim, kateri se bodo pred njegovo ostro pravico tresli; pravičnim pa, kakor ste slišali, bo takrat večno življenje podelil, za to, ker so si v svojem življenju prizadevali vedno spolnovati božje zapovedi in tako Bogu dopasti.

Med tem, ko je Jezus tako učil svoje apostelne svetih resnic, so se zbirali farizeji in pismarji, ki so Jezusa smertno sovražili, pri velkem duhovnu tempelna, ki se je takrat Kajfež klical, in so se vedno posvetovali, kako bi zamogli vjeti Jezusa in ga umoriti.

Akoravno pa so bili tako hudobni, so se vender bali, da bi se ljudstvo ne spuntalo, ako bi s silo vjeli Tistega, ktereга ljudstvo visoko spoštuje in rado posluša; in zato tudi si niso več upali vojakov poslati ga prijet, kakor so bili že poprej enkrat, toda brez uspeha, skušili storiti. Ko so torej še vedno se tako posvetovali, in si niso vedili pomagati, pride Judež Iškarjot, tisti nevredni učenc Kristusov, ktereга je gerda lakomnost in grozna nehvaležnost zamogla v naj veči hudobijo zapeljati; on stopi v sobo notri, kjer so bili ti Kristusovi sovražniki zbrani, in jim reče: " Kaj hočete „ meni dati, in jaz vam izdam tistega, ktereга sovražite? „

Farizeji in pismarji, ko vidijo gerdo nezvestobo tega človeka proti svojemu učitelju, od ktereга ni nikoli nič družega prejel, kot dobrote, ga niso zaničevavno od sebe odpodili, ljubi moji! kakor bi ga imeli zapoditi. Ti hudobneži so veliko več, ker so Jezusa tolikajn sovražili, z radostjo slišali Judeževo ponudbo, in so mu obljubili trideset srebernikov za pla-

čilo njegovega hudobnega djanja. Izdajavec prejme ta denar, in odide, ter ne misli na drugo, kakor na priložnost, kako bi svojega božjega Učitelja izdal njegovim naj hujšim sovražnikom.

Med tem, ljubi otroci! je napačil prvi dan *opresnikov*, to je, tistega časa, o katerem se je imelo po Mojzesovi postavi jesti v vsih hebrejskih družinah velikonočno jagne in opresni kruh; in Jezusovi učenci so na njegovo povelje pripravili vse, česar je bilo treba za velikonočni praznik, v neki hiši, katero jim je on sam pokazal. Kadar je bilo vse za *Večerjo* pripravljeno, se je vsedel za mizo Sin božji s svojimi dvanajsterimi apostelni; zakaj Judež se je svoje izdaje tako malo sramoval, da se je še k mizi vsedel s Tistim, kterega je tako hudobno izdal.

“ Iz serca sim zaželel, jim reče Izveličar, „ to velikonočno jagne z vami jesti, preden „ terpim, in vender me bo eden izmed vas „ izdal. „ Ko slišijo te besede, se jih loti silna žalost, in vsi učenci eden za drugim otožno Jezusa poprašujejo: “ Gospod! ali sim jaz tisti „ ki bo to strašno hudobijo doprinesel? „ Kristus pa je tihoma odgovoril Janezu, ki je sedel zraven njega: “ Tisti je izdajavec, kteri „ zdaj z mano v skledo sega. „

In v resnici je ta bil Judež, kterega so gotovo zmotile preroške besede Kristusove, in

je svojo roko stegnul ravno ta čas proti skledi, ki je bila pred njim na mizi. Toda on se je kmalo spet zbrihal, in se je podstopil zvičajno poprašati Izveličarja, kakor drugi aposteljni: "Učitelj! ali sim morebit jaz? — Da, „ravno ti! mu Jezus odgovori.

Judež, ljubi moji! se ni, kakor bi bil storil kateri drugi, britko skesal čez svoje hudobno djanje, ko je vidil, kako prijazen mu je še vedno njegov božji Učitelj, kateri ga še clo okaral ni zavoljo tega; on mu ni padel k nogam, da bi spoznal svoj greh, in ga prosil usmilenja; temuč premaga terdovratno sramoto, ktero je ta hip enmalo čutil, in ostane, da bi drugim apostelnom ne bil sumliv, ako bi proč šel, še zmirom pri njih, dokler niso povečerjali.

Ko so pa povečerjali, vzame Jezus kruh, ga blagoslovi, prelomi in poda svojim učencom rekoč: "Vzemite in jejte, zakaj to je moje „telo, ki bo za vas darovano; storite to v „moj spomin. „Na to vzame kelih ali kupo, iz katere je po navadi pil, z vinom, ga blagoslovi, in jim ga poda rekoč: "Pite vsi iz „njega, zakaj to je moja kri, kri nove zaveze, „ki bo prelita v odpuščanje grehov za vse „ljudi. „

Glejte, ljubi moji! ko je naš Gospod svojim apostelnom delil tisti blagoslovljeni kruh,

in tisto blagoslovljeno vino, in rekel: *To je moje Telo, to je moja kri*, nam je s temi jasnimi besedami razločno naznanil, in nas podučil, da je v resnici pričijoče Njegovo Telo in Njegova Kri v podobah kruha in vina, ki nam jih mašniki pri svetem Obhajilu podajajo, in da mi takrat prejmemo Jezusa Kristusa celega ko človeka in Boga, z dušo in s telesom. In tako je izpolnil Izveličar obljubo, ki jo je pri drugi priložnosti svojim učencom storil, kadar jim je rekel: " Jaz vam bom dal kruha, ki je „ iz nebes prišel; in ta kruh bom jaz sam. „ Tisti kruh namreč in tisto vino se je nevidno, pa resnično, spremenilo v Telo in v Kri samega Sina božjega; in to čudovitno spremenjenje se ponovi vsaki dan na altarju; to je skrivnost, ktere ne moramo pretuhtati, zakaj ona preseže našo slabo pamet; verovati pa moramo in ponižno to skrivnost častiti; zakaj ona se opira na besedo vsegamogočnega Boga, ki je večna resnica, in nas ne more goljfat.

JEZUS NA OLJSKI GORI.

dor gre iz Jeruzalema, ljubi moji! vun na oljsko goro, kjer je, kakor sim vam že pravil, Jezus kakšenkrat svoje učence učil, se mu odpre pred njegovimi očmi prekrasen prizor, kakor se jih malo kje drugod najde; tako pravijo tisti, ki so obiskali sveto deželo.

Na eni strani se vzdiguje Davidovo mesto s svojimi starimi in veličastnimi poslopji; na drugi strani se vidi terg Betania, en malo dalej merto morje, Jerihuntska planjava, in reka Jordan, od ktere sim vam pogostoma pravil v zgodovini Hebrejskega ljudstva in v povesti od Janeza kerstnika.

Tadaj ravno na to goro se je podal Jezus po večerji s svojimi zvestimi enajsterimi apostelni (zakaj Judež se je ločil od njih, potem ko je vidil, da je Jezus za njegovo hudobno djajnje vedil.) Ondi je hotel sred njih biti še tisti kratki čas, ki ga je imel še na tem svetu

preživeti. Ali ondi jim je tudi še poslednikrat povedal, da bo izdan sovražnikom, ter jim je pravil, da se bodo spolnile vse tudi naj manjši reči, ki so jih preroki od Mesia prerokovali. To govorjenje jih je vse silno razžalostilo; posebno pa, kadar je Jezus pristavil: “ Vi se boste v kratkem nad mano „ pohujšali, to je, skušani boste, in priložnost „ boste imeli nad mano se zavzeti in grešiti; „ kadar bom pa od mrtvih vstal, pojdem „ pred vami v Galileo, kjer me boste spet „ vidili. „

Ko je Peter, ki je svojega Učitelja serčno ljubil, te besede slišal, ga v serce zaboli, in Kristusu odgovori: “ Gospod, ako se bodo „ tudi vsi nad tabo pohujšali, se jaz vender „ ne bom pohujšal. „ Ali Jezus ga ljubeznivo posvari, rekoč: “ Peter, Peter! ne govori tako; zakaj v resnici ti povem, da to noč, „ preden petelin zapoje, me boš trikrat zatajil, „ to je, Gospod je s tem reči hotel pervaku apostelnov: “ Ti boš trikrat se branil „ spoznati, da si moj učenc. „ Petra je ta odgovor še bolj žalostnega storil, tako da je krepko odvernul: “ Gospod! tudi ako bi treba bilo umreti s tabo, te ne bom zatajil. „ Ravno tako so govorili tudi uni apostelni; toda Jezus ni na to jim nič več odgovoril, temuč je ta kratki čas, ki ga je še imel, jim li pri-

poročal, da naj se eden družega ljubijo, kakor jih je on sam ljubil, zato da bo svet iz tega spoznal, da so zares njegovi učenci, ter jim je vnovič povedal, da bodo zavoljo njega mnogo prestati imeli.

Ne daleč od mesta, kjer je Izveličar tako govoril s svojimi apostelni, je bil kraj z oljkami obraščen, ki se je klical *vert Getsemane*. Jezus se poda vanj, in z njim so bili samo Peter in dva Zebedejeva sina, Jakob namreč in Janez, obadva pogumna in pripravljena, svojega Učitelja do zadnje kaplje kervi braniti; zatorej sta skrivši sabo pod plajščem en meč imela. Ko pridejo v vert, se Jezus oberne proti apostelnom, in jim reče: „Moja duša je „žalostna do smerti, ostanite vsi trije tukej in „bedite z mano.“ Reče jim da naj ne zaspijo, in on se enmalo naprej poda, pade s svojim obrazom na zemljo, in učenci so ga slišali večkrat z neizrečeno otožnostjo moliti: „Oče! „ako je mogoče, vzemi ta kelih od mene; „ako si pa drugači sklenil, naj se zgodi „tvoja sveta volja.“ Ko je Jezus te besede zgovoril, je s toliko gorečnostjo in otožnostjo molil, da so mu kaplje kervi iz čela kapale kot obiln pot, ki je ves njegov obraz zalival.

Preljubeznivi otroci! glejte, usmileni Jezus, častiti Učitelj, on, ki je vsaki hip svetu dobrote skazaval, on ki je prišel na svet, da

bi vsem ljudem večno življenje zaslužil, je nezrečeno žalost občutil tu v vertu: in, ali bi verjeli? njegovi naj ljubši učenci ravno ta čas, namesti z njim jokati in moliti, da bi ga tolažili v tej daritvi, ki jo je svojemu nebeškemu Očetu za naše zveličanje prinašal, so se dali premagati od spanja, so zadremali! Da! tako se je zgodilo; ko se je Izveličar k nehvaležnim vernul, jih najde spijoče, ter reče Petru: „ Ali je mogoče, da niste mogli ene „ ure prebediti z mano? Čujte in molite, za- „ kaj tukej je ura, v kateri bom hudobnim iz- „ dan. „

Apostelni skušajo se vzdignuti; ali ko je Jezus spet proč šel molit, oni tudi vnovič zadremajo, med tem, ko je Sin božji z obrazom do tal priklonjen molil: „ Oče! ako je mo- „ goče, stori da prejde ta kelih od mene; „ ako si pa drugači sklenil, naj se izgodi „ tvoja volja. „ In kadar se vzdigne in poda k apostelnom, ter jih spijoče najde, zakaj oni se niso mogli spanja ubraniti, jim reče: „ Vsta- „ nite zdaj, zakaj pogledjte! moj izdajavec je „ že tukej. „

Kadar Sin božji to izgovori, stopi v vert izdajavec Judež s trumo vojakov, ki so imeli sable in kole sabo, in pa bakle, da so v temi pot najdlji in zamogli prijeti Jezusa, ktereга jim je hudobni Judež pokazal.

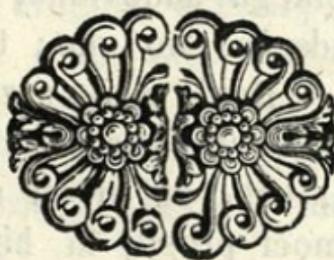
Judež namreč je vojakom, kateri bi gotovo ne bili vedili ločiti po noči Jezusa od njegovih apostelnov, letó znamnje dal: " Tisti, kterega bom bušnul (poljubil), je Jezus, nje-
„ ga zgrabite. „ Tada, da je svojo hudobijo popolnoma sveršil, se je Judež s hlimbo bližal svojemu Učitelju, kterega je hotel v roke dati njegovim naj hujšim sovražnikom.

In v resnici, ko Jezusa zagleda, gre na ravnost proti njemu, in ga v obraz bušne, in pozdravi z imenom Učitelja. Izveličar pa, ki je dobro vedil za njegov namen, mu resno reče: " Judež, po kaj si sem prišel? „ Toda vojaki so se ta hip nanj zagnali, ga zgrabili in povezali kot hudodelnika.

Pri ti priči pa, ljubi moji! zgrabi tudi eden izmed Gospodovih apostelnov, hud čez to hudobno izdajstvo, za svoj meč, mahne po enem hlapcu velkega duhovnika, ki se je *Mallo* klical, in mu odseče eno uho; toda Jezus ga pokara rekoč: " Deni meč nazaj v nožnico, „ zakaj kdor meč potegne, z mečem pogine „ Ali ne veste, kali, da bi mi moj Oče, ako „ bi njega pomoči prosil, ta hip poslal več „ kakor dvanajst legionov angelov? Toda to „ se mora zgoditi, zato da bode dopolnjeno, „ kar je pisano. „ Potem se oberne k stražinkom, ki so bili okoli njega, in jim reče s stito ljubeznivostjo, ktera mu je bila vedno

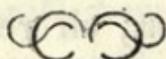
lastna: " Vi ste prišli mene lovit z meči in
" s kolmi, kakor da bi bil hudodelnik; sej sim
" pa bil vsaki dan med vami, kadar sim v
" tempelnu učil, in me niste prijeli! Ali vse
" to je pisano v prerokih, kterih besede se
" sadaj dopolnujejo. "

Ko je on tako govoril, so obupni učenci
njegovi ga zapustili in zbežali; vojaki pa so
peljali Jezusa precej k velkemu duhovnu Kaj-
fežu, kteri je bil precej zvedil, kaj se je zgo-
dilo, ter je nepoterpežlivo čakal na izid so-
vražnega zasledovanja, ki ga je s pismarji vred
proti Odrešeniku sveta bil osnoval.

BIČANJE.

adar so bili vojaki Jezusa vjeli, so ga peljali pred velkega duhovnika, od kterega so bili poslani. Kajfež je imel zdaj okoli sebe, akoravno je bilo skorej polnoči, veliko število pismarjev, kteri so se z njim vred veselili viditi, kakor da bi bil naj veči hudodelnik, vklenenega Tistega, čigar svetost jih je strašila. Peljajo torej Izveličarja na ravnost v Kajfeževo hišo, kteri iz sovražtva do njega ga ni hotel še le spraševati, temuč je pripustil naprej stopiti ljudem vsake baže, kteri so taužent reči krivo pričali zoper Sinu božjega, skrivaj podšuntani od farizejev in duhovnikov.

“ Ali je res, ” popraša Kajfež Jezusa zaničljivo, kakor delajo večkrat mogočni posvetnjaki s pohlevnimi ljudmi nižjih stanov; “ ali ” je res, da si rekel: *Jaz zamorem božji tempel podreti, in ga v treh dneh vnovič*

„ *sozidati*, kakor pričajo ti le? „ Izveličar pa mu ni hotel nič na to odgovoriti. Tada je velki duhovnik na dalej govoril: „ Zakaj pa „ molčiš? Jaz te zarotim pri živem Bogu, da „ nam poveš, ali si res Kristus, Sin živega „ Boga. — Ti si rekel, odgovori Jezus na to „ s krepkim glasom; ali rečem vam v resnici, „ da boste enkrat vidili Sinu človekovega se- „ deti na desnici Boga, in priti na nebu v „ oblakih. „

Ko je Kajfež, preljubi otroci! te besede slišal, se je hudo nevoljnega kazal, kakor da bi bil Jezus samega Boga preklinjal, oblačilo namreč si razpara in zavpije s prisiljeno jezuzo: „ Kaj je več treba ga izpraševati; Boga „ je preklinjal, on je vreden smerti! „ Zdaj se približa Jezusu tista truma hudobnežev, ktere so farizeji nalašč zbrali v hiši velkega duhovnika, in so mu v obraz pluvali, ga bili s svojimi palicami, mu zaušnice dajali, zašpotvali in na vse mogoče viže zaničevali. Tako je, ljubi moji! Sin božji, Odrešenik sveta, se zadovoljno podvergel naj večemu zaničevanju tistih sirovih ljudi, ktere so sovražni pismarji zoper njega našuntali, in tako je nam vsem, ki nas je prišel rešit vsih rev pregrehe, podal izgled udanja v voljo božjo in nepremaklive poterpežljivosti, ktera nam je tolikrat potrebna, zato da prenesemo vse zlege tega življenja.

Ali med tem, ko so Judje Jesusa tako zaničevali, je bil Peter, ki je od daleč za njim hodil, prišel tudi v Kajfeževo hišo, in je v dvorišču stal, kjer so hlapci velkega duhovnika velik oginj zanetili, zakaj noč je bila merzla. On se je bil vstavil na vratih, in je pazil na vsako tudi naj manjši besedo, ki se je notri govorila, zato da je vedil, kaj se z njegovim Učiteljem godi; pa ena dekla velkega duhovnika, ki je bila vratarica njegova, ga zagleda ondi tako samega stati, in ga popraša, ali ni tudi on eden iz tistih, ki so prišli z Jezusom iz Galilee. Peter, ki se je bal, da bi tudi njega ne prijeli in zasramovali, ako bi obstal, da je on eden Jezusovih apostelnov, odgovori krepko tisti ženi: "Ni res, jaz nisim izmed tistih."

Kmalopotem ga vidi drug Kajfežev služabnik, ga dobro pogleda, in mu reče: "Ali nisi bil tudi ti z Jezusom Nazarenskimi?" Peter pa je vnovič tajil.

Eno uro so že skorej pismarji Jezusa Kristusa zaničevali in ludo imeli, in Peter je že menil tudi, da se ne bo nobeden več nanj ozerl, torej se je počasi tudi on k ognju približal, kjer so služabniki velkega duhovnika stali in se greli; ali eden tistih mož ga spozna, ker ga je vidil v vertu Getsemane, ter mu pravi: "Meni se prav zdi, da sim te vidil z Jezusom v vertu!" Peter vtretjič vtaji, in

godovori tistemu možu, da se gotovo moti: ali pri ti priči zapoje petelin, in apostel se spomni na besede svojega Učitelja, in se začne britko jokati, da je Jezusa trikrat zatajil, kakor mu je bil rekel Odrešenik: "To noč, preden „ bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil. „

Petrov izgled nas mora učiti, ljubi moji! da nimamo nikoli preveč zaupati sami v svoje moči: ako nas podpira in krepi milost božja, zamoremo pač zaupati, tudi naj težji krepostne dela doprinesti; ako nas pa pomoč gnade božje zapusti, ne zamore človek samo s svojimi močmi tudi ne naj manjšega dobrega dela storiti, in prav lahko sramotno pade v pravično kazen svoje prevzetnosti.

Ali, preljubi moji otroci! vedite, da velki duhovnik Jerusalemskega tempelna, akoravno je imel še vedno veliko oblast med Judmi, vendar ni imel več toliko oblasti, kolikor so je imeli Makabeji, kateri so bili poglavarji cele Judee in velki duhovniki skupej; niso mogli tadaj obsoditi nobenega, in še manj ga umoriti. To važno službo je takrat opravljal en rimski predstojnik, ki je bil *poglarar* dežele, in se je ta čas klical *Ponci Pilat*. Kajfež reče torej precej zjutrej Sinu božjega peljati pred Poncia Pilata, da bi bil tamkej sojen čez hudodelstva, katerih so ga njegovi sovražniki po krivem tožili.

“ Ta človek (tako so tožili pred rimskim

„ sodnikom Jezusa, kamor so ga vklenjenega,
„ kakor da bi bil hudodelnik, pripeljali) je
„ šuntal ljudstvo k puntu, ker je pravil, da je
„ on Kristus, Judovski kralj; on je tudi pra-
„ vil, da se nima plačati davkov *Cezaru* (to
„ ime *Cezar* si je cesar Tiberi, ki je ta čas
„ v Rimu gospodoval, k svojemu pristavljaj,
„ kakor so tudi vsi drugi rimski cesarji za
„ njim delali), in ako ga v smert ne obsodiš,
„ bo on gotovo še velik nemir po deželi
„ napravil. „

Ponci Pilat, ljubi moji! ni bil grozoviten
mož, ali bal se je ljudstva, ki je okoli njega
stalo, ako bi ne hotel Jezusa preslišati; zato
se oberne k Jezusu, in ga praša: “ Ali si ti
„ zares Judovski kralj? — Moje kraljestvo ni
„ od tega sveta, mu odgovori Sin božji; ako bi
„ bilo od tega sveta, bi moji vojaki me bili
„ branili, da bi ne padel Judom v roke; mo-
„ je kraljestvo pa ni od tod. „

Sodnik ni mogel zapopasti tega odgovora;
čutil se je vender, da mu tako odgovori en
zatoženec, kterega so njegovi nasprotniki mu
izročili, kot smerti vrednega puntarja, zato v-
drugič Jezusa vpraša: “ Ali si tadaj kralj? —
„ Rekel si, mu Jezus odgovori; jaz sim kralj.
„ Jaz sim zato rojen, in samo za to sim prišel
„ na svet, da učim resnico; kdor ljubi resnico,
„ posluša moje besede. „ Odrešenik je hotel

namreč rimskemu poglavarju s temi besedami reči: "Ako bi ti poznal preroške bukve, ki
" so oznanovali obljubljenega Mesia, in ako
" bi bil vpričo tolikajm čudežev, s katerimi
" sim očitno dokazal, da sim od Boga na ta
" svet poslan, bi gotovo tudi spoznal, da sim
" jaz včlovečeni Sin božji; toda ti si v ma-
" likvavstu izrejen, in zato ne moreš resnice
" zapopasti. "

Čez to govorjenje se je Pilat še bolj ču-
dil; ker pa ga ni mogel zapopasti, se je k
ljudstvu vun podal, ki se je bilo zbralo v ve-
likem številu okoli *sodnišča*, to je, okoli ti-
stega mesta, kjer je on ko sodnik sedel, po-
vzdigne svoj glas, zato da bi ga hromeče
ljudstvo slišalo, in reče: "Jaz ne najdem kri-
" vice nad tem človekom: ker je pa že stara
" navada, da se vam vsako leto o veliki noči
" enega jetnika izpusti, vam bom, ako hočete,
" tega Judovskega kralja izpustil. Naka! zavpije
" ljudstvo s hrumom, tega ne! Izpusti raji Ba-
" raba, Jezusa pa obsodi kakor si zasluži. "

Tisti Baraba, ljubi moji! je bil velik raz-
bojnik, kterege so za tacega vsi poznali;
in tega hudobneža je tisto nesrečno ljudstvo
Kristusu sovražno predpostavilo, Odrešeniku
sveta. Tada je imel biti iz ječe izpuščen ta
razbojnik, dobrotlivi Jezus pa je bil dan vo-
jakom v roke in beričem, kateri so mu vse

oblačila izlekli, in neasmileno bičali, to je preteпали s šibami; ta kazen pa je bila silno sramotna, zakaj pri tistih nekdamnih ljudstvih se je tako kaznovalo samo razbojniko in hudodelniko.

Da je bil Sin božji v sodnišču tako sramotlivo bičan, je Pilat iz slabosti dovolil, ker je sam spoznal, da Jezus ni storil nobene krivice, in je vendar ga rekel kazniti; zakaj on je menil, da bo tako potolažil njegove razdražene nasprotnike, duhovnike in pismarje, ki so ga bili prednj pripeljali. Med tem mu je na skrivnem sporočila tudi njegova žena, da naj ne obsodi tega pravičnega človeka, ker je ona to noč imela čudne sanje, iz katerih je bila gotova, da je Jezus popolnoma nedolžen. Pilat tadaj, kteremu je tudi že njegova lastna vest očitala, da je krivično ravnal z Jezusom, ker ga je pretepati rekel, gre vnovič k ljudstvu, kjer se je bilo med tem sošlo tudi več farizejev in pismoukov, in jim vdrugič veli, da on ne najde nobene krivice nad človekom, kterega oni tožijo. Ker pa so bili Judje silno razdraženi in so jezno vpili, si reče Pilat nedolžnega Jezusa pred se pripeljati. Beriči pa so bili grozno zasramovali nedolžnega Odrešenika, djali so mu na glavo ternjevo krono, na rame so mu vergli stergan rudeč plajšč, in v roke so mu za žezlo podali slab terst,

ter ga zašpotvaje klicali Judovskega kralja. Pilat tadaj Jezusa ljudstvu pokaže, rekoč: " Glejte
„ človeka! kaj hočete, da zdaj z njim storim?
„ Križaj ga! zavpije strašno nesrečna derhal,
„ križaj ga. „

Grozovitna smert na križu ljubi moji! je bila tudi za naj večji hudodelnike, in ravno zato so Jezusovi sovražniki hudo terjali, da se ima tudi Jezus na križ pribiti. Križanje pa se je tako godilo: nesrečnega človeka so na lesen križ raztegnuli, mu roke in noge z ostrimi velikimi žebli prevertali, in tako na križ pribili, in križ kviško povzdignuli.

" Križajte ga vi sami, jim Pilat odverne,
„ ktereга je žalila ta njih grozna krivica; za-
„ kaj jaz sim vam že rekel, da ne najdem
„ tega človeka krivega hudodelstev, kterih ga
„ tožite. — Judje pa so zavpili: Mi imamo po-
„ stavo, in po tej postavi je on smerti vred-
„ den, ker se hvali, da je Sin božji. In ako
„ ti tega človeka izpustiš, skažeš, da si Ce-
„ sarjev sovražnik, kteri te je nam poslal pravico
„ delat; zakaj kdor pravi da je kralj, je cesarjev
„ sovražnik; in zatorej ga ne moreš braniti.

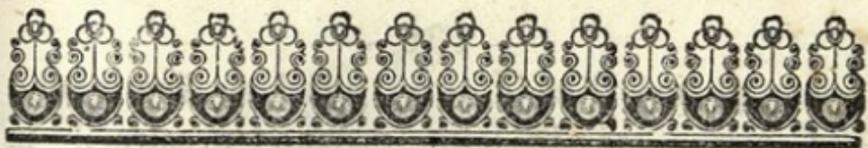
Ali bi verovali, otroci preljubeznivi! da se je Pilat teh pretečih besed, da ga bodo Cesarju zatožili, da je v svojo brambo vzel enega Cesarjevih sovražnikov, tako vstrašil, da je dovolil obsoditi v smert Jezusa, čigar ne-

dolžnost je vendar sam in očitno pred vsemi spoznal? On si je prizadeval vnovič na svojem sodnišču, toda zastonj, potolažiti tiste, ki so Kristusa tožili; ko je pa vidil, da z vsem svojim prizadevanjem nič ne opravi, temuč da ljudstvo še večji hrup žene, si ukaže prinesiti umivalnico in vode, si umije svoje roke vpričo hudobnega ljudstva, in pravi: " Jaz sim ne-
„ dolžen nad kervjo tega pravičnega; glejte
„ vi, kaj delate! „ Ljudstvo pa vnovič besno zavpije: " Njegova kri naj pride čez nas in
„ čez naše otroke! „ Tada je Pilat, nevoljen se dalej prepirati, Jezusa Judom v roke dal, da bi ga križali, in ob enem tudi iz ječe izpustil hudobnega Baraba, tistega velikega razbojnika, kterega je ljudstvo namest Jezusa si sprosilo.

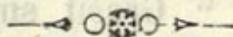
Ponci Pilat, ljubi moji! je s tem, da je Tistega, čigar nedolžnost je popolnoma spoznal, njegovim naj hujšim sovražnikom prepustil, silno velik greh storil, je pa tudi zavoľjo tega kmalo potem kaznjen bil. Ta krivični sodnik, ki ni svoje vesti poslušal, zato da bi ga Judje ne bili pri cesarju zatožili, da ni štrafal enega njegovih sovražnikov; je v kratkem skusil ravno to, česar se je tako bal, in kar ga je v toliko očitno krivico nagnilo; zakaj kmalo potem je prišel pri Cesarju Tiberju v zamero, kteri ga je sramotno odstavil od deželnega

poglavarstva v Judei, in pretiral iz domovine
v drugo daljno deželo, kjer je v kratkem v
revi in obupu umerl.

TERPLJENJE.

ed tem ko je Sin božji tako bil zaničevan in zasramovan od rimskih vojakov, se je vidilo med mnogoštevilnim ljudstvom, ki je stalo okoli sodnišča, enega človeka, ki je čmeren in tih okoli hodil in na vse pazil. On je bil Judež izdajavec, kateri je Jezusa njegovim sovražnikom v vertu na oljski gori izdal, in od daleč za njim šel, naj poprej proti Kajfeževi hiši, potlej pa proti hiši Poncia Pilata, kjer je kmalo izvedil, da je Jezus bil neusmileno bičan in na to krivično obsojen.

Pač je moral imeti hudobni Judež, ljubi moji! spačeno serce, ki je tri cele leta z božjim Učiteljem živel, kterega je tako sramotno izdal, da ni Jezusa ljubil, marveč mu nehvaležen bil; akoravno pa je bil tako hudoben, si vender ni mislil nikoli, kaka strašna smert čaka Tistega, čigar nedolžnost je on popol-

noma poznal. Ko je torej slišal strašno sodbo čez Jezusa, se je tako grozno prestrašil in morebit tudi skesal, da je pri ti priči tekel k vikšim duhovnikom, jim srebernike nazaj prinesel, ktere je bil za svoje izdajstvo dobil, in ker ga je krivična vest grozovitno grizla, jim rekel: " Grešil sim, ker sim izdal „ nedolžnega, nate nazaj te denarje, ktere „ zdaj studim. „ Toda duhovniki so mu odvernili, kakor si je bil zaslužil: " Kaj je nam „ mar za te? „ in niso hotli vzeti tistih denarjev, da bi si z njimi svojih rok ne omažežvali. Tada ko izdajavec vidi, da ga še clo tisti zaničujejo, kteri so bili vender njegovega greha deležni, gre obupan proč, teče nevtogoma v tempel, in verže nesrečni denar v tempelnu od sebe; potem gre vun iz mesta na samoten kraj, in se obesi na veje enega figovega drevesa, ki ga je ondi najdel. Toda verv, ktere se je bil k tej novi hudobii poslužil, se vterže; in njegovo truplo strašno spačeno, ploskne na tla, tako da se je vsim, ki so ondi memo šli, studilo in gnusilo ga li pogledati.

Denara pa, kteri je bil plačilo in ob enem tudi uzrok kazni tega hudobneža, niso hotli duhovniki zopet djati v tempelnov zaklad, kjer so ga bili pred vzeli, temuč so rekli enemu svojih služabnikov ga pobrati, in zanj vkupiti njivo nekega lončarja zato da bi se

porabila v pokopališče tujcov. To se je zgodilo, in še dolgo po tem nesrečnem času se je ta njiva, od ktere vam govorim, klicala v spomin Judeževega izdajstva *Haceldama*, to je, *njiva kervi*.

Jezus pa, ljubi moji! ker ga je bil Pilat Judom v pest dal, da bi ga križali, je med tem bil vnovič strašno zasramovan in zaničevan od derhali in od vojakov. Djali so mu vdrugič na glavo iz ternja spleteno krono, ki je čelo Sina božjega grozno ranila, in v desno roko so mu podali terst, kmalo pa so mu ga zopet iz roke vzeli, da so ga z njim hudobno bili; na to so ga posadili na visok sedež, ga vsega opljuvali, in vpili: "Pozdravljen bodi, „Judovski kralj!„ Po tem so mu dali na rame težki leseni križ, na kterega je imel biti pribit, in so ga silili z njim iti do bližnje gore, ki se je *Kalvaria* ali *Golgota* klicala, in je bila zunaj mestnih vrat, kjer je imela biti doprinešena daritev včlovečenega Sinu božjega vpričo celega ljudstva, ki ni spoznalo svojega Odrešenika, temuč ga je naj grozovitnejši preganjalo.

Ali Kristus, nesé križ, ki je imel v kratkem postati častno znamenje odrešenja človeškega rodú, se zamore li počasi naprej gibati, vendar ne izusti ne ene same tožbe na celi žalostni poti do Kalvarie, med tem, ko ga na

vse viže zasramuje hudobna derhal; ali glej! prevelika teža križa ga premaga, Jezus pade pod križem, in se ne more več vzdignuti. Ravno ta čas pride ondi memo neki človek, po imenu *Simon Cirenejic*, kateri se je tako klical, ker je bil doma iz nekega mesta, ki se je *Cirene* klicalo; on je ravno prišel iz polja, in ko pride do tega žalostnega prizora, se grozno prestraši, ker vidi svojega Učitelja na tako vižo v smert peljati; zakaj Simon je bil eden Jezusovih učencov; rabelni pa, ki so vidili njegovo žalost, so ga za kazen prisilili, da je moral Kristusov križ na svoje rame vzeti, in ga težavno nesti na goro Golgota, kar ni bila lahka reč, zakaj križ je bil zlo težak. Simon Cirenejic je torej, — ljubi moji! bil plačan za svojo resnično vero v besede Jezusove s tem, da je postal nekako deležen terpljenja, ki ga je Jezus prestajal v odrešenje sveta in je bil gotovo prvi med vsemi, da je potem takem očitno in vpričo vsih slovesno pričal, da je Jezus Sin božji.

Preljubeznivi! nemogoče mi je, vam zdaj živo popisati strašno in ob enem skrivnostno dogodbo, ki se je na Kalvarii godila. Tam se je vidilo kerviželjno množico hrup gnati, vpiti in besniti nad Jezusom, kateri ves čas svojega življenja na tem svetu ni družega delal, ko čudovito dobrote delil, in večno življenje oblju-

boval, katero je hotel vsem pripraviti s tem, da jih on sam odreši Adamovega greha; od druge strani pa se je vidilo Jezusa Kristusa, pravega božjega Sina, ki doprinaša voljno in brez tožvanja naj groznejši daritev, ter podaja rabelnom svoje častitlive roke in noge, ki mu jih neusmileno z dolgimi žebli prevertajo, z njimi na križ pribijejo, in križ kviško povzdignejo, med tem ko se tista sirova derhal, ki ga je obdajala, tega hudobno veseli: presveta njegova kri teče obilno iz široke rane njegove leve strani, katero mu je en hudoben vojak s svojo sulico prebodel; in njegova sveta in blažena mati Maria kleči pod tistim križem, ki je imel postati kmali znamenje odrešenja sveta, in gleda žalostna gor proti umirajočemu Sinu svojemu, kateri je po božji vsegamogočnosti bil spočet v njenem deviškem telesu na nezapopadljivo skrivnostno vižo. Z Jezusom vred sta bila križana dva razbojnika, to je, dva velika hudodelnika, eden na desni, drugi na njegovi levi strani, in sta bila tako deležna časti te slovesne daritve, pribita tudi ona, kjer sta, kakor Odrešenik sveta, v naj večih mukah umreti morala.

Smert na križu, ljubi moji! h kateri je bil Jezus od nečlovečnih Judov obsojen, je bila tim bolj strašna, ker ni križanec hitro umerl, temuč je li počasi umiral v neizrečenih bole-

činah. Ljudstvo, ki je bilo okoli križa, na katerem je Kristus pribit visel, ga je še zdaj zaničevalo in preklinjalo; k tem so še vojaki, ki so ga varovali, ga zasramovali, ker so govorili: „ Če si Judovski kralj, pomagaj sam „ sebi. — Ako si Sin božji, so drugi rekli, „ stopi iz križa, in bomo verovali! „ Ali Jezus jim ni hotel nič na to odgovarjati, temuč je med tem, ko so ga tako zasramovali, še svojega nebeškega Očeta prosil, da naj njegovim rabelnom prizanese.

Bog, ljubi moji! ki je vsegamogočen, bi bil lahko svojega ljubega Sina iz sramotnega križa rešil, in ga vpričo tistega ljudstva gor v nebesa očitno povzdignul, tako da bi se bili Judje zavzeli in prestrašili, ter svoj greh spoznali; ali Jezus je hotel se pokazati ko pravi Mesia, kakor so ga bili svetu oznanovali preroki; v svetih knjigah pa, kakor veste, je bilo zapisano, da bodo hudobni ljudje Mesia umorili, da bo Mesia s to smertjo Adamov greh zbrisal, ker bo v odrešenje sveta vso svojo sveto kri do zadnje kaplice prelil.

Ni bilo še popolnoma opoldne, ko je bil Jezus na križ pribit, kmalo po tem pa se je začelo solnce mračiti, in ne dolgo na to proti vsi natorni postavi pokrije svet tako grozna tema, da so vsi ostermeli in se prestrašili. Tri ure potem se je slišalo Jezusa té le besede

izgovoriti: " Oče moj, Oče moj! zakaj si ti
„ mene zapustil? „ Eden iz med okoli stoje-
čih, ki je mislil, da si želi žejo vgasiti, mu
poda na terst nataknjeno in v jesih pomočeno
gobo. Drugi pa so hudo zmerjali tega človeka
zavoljo tega djanja ljubezni. In kmali potem
je Sin božji na križu še nekaj besed go-
voril, glasno zavpil, in svojo dušo pustil. Pri
ti priči postane tema še večji, ki je že nekaj
časa zemljo pokrivala; zagrinjalo Jeruzalem-
skega tempelna, to je, tisto s zlatom bogato
prepletano zagrinjalo, ki je svetišče delilo od
tistega mesta, kjer se je ljudstvo zbiralo, se
razpara od zgorej do zdolej; zemlja se po-
trese, in na več krajih so se grobni kamni
odmaknuli, in več mertvih je iz grobov vsta-
lo, in so se ljudem prikazovali. Tako je, vi-
dite, ljubi otroci! Bog pripustil, da takrat so
vse natorne postave, ki so svoj začetik od
Boga imele, bile ali ob moč djane ali pa spre-
menjene, zato da bi te očitne znamnja božje
jeze ljudje vidili, in se k pokori obudili. Še
clo vojaki, ki so varovali Kristusa, in so bili
priče vseh teh strašnih reči, so bili prestra-
šeni, in marsikteri med njimi je zavpil: " Ta
„ je bil v resnici Sin božji! „

Vse drugo ljudstvo, prevzeto od strahu
in kesa, se poda počasi doli iz Kalvarie proti
Jeruzalemu, in si terka na persi; in je tako

na znanje dajalo svojo žalost in serčno kesanje. Vender pa duhovniki in pismouki so večidel terdovratni ostali pri vsih teh očitnih znamenjih, in nobena reč ni bila v stanu, njih slepote jim vzeti in njih nevere premagati. Tako so bile, ljubi moji! izpolnjene v Jezusu Kristusu vse nekdanje stare prerokovanja Izraelskih prerokov od Mesia vpricho vesoljnega sveta. Rojen je bil on ravno o tistem času in v tistem mestu, kakor je bilo oznanjeno od Odrješnika sveta; prerokovali so, da bo Mesia človek in Bog, da bo čudeže delal, da bo živel v ubožtvu in ponižen, da bo preganjan, zaničevan, in da bo na zadnje radovoljno terpel in umerl zavoljo grešnih ljudi. In glejte! vse te reči, kakor ste vidili, so na tanko bile dopolnjene v Jezusu Kristusu; Judje pa ganiho hotli spoznati, zato ker veči del njih niso drugači mislili, kakor da bo Mesia, obljubljen njih očakom, mogočen kralj, in da bo njih narod zmagovavno povzdignul čez vse druge narode na zemlji.

Zdaj še le zamorete, ljubi moji! prav zapopasti, kako velik je bil greh naših prvih starišev, ko so bili nepokorni Bogu v zemeljskem paradižu, ker je bilo potrebno, da se je sam Bog včlovečil, zato da je terpel in umerl za človeški greh. Tisto razžaljenje božje je gotovo moralo biti neskončno, ker je Bog

neskončno velik, neskončno dober, neskončno mogočen; in vera nas uči, da njih greh je bil tako velik, da človek ni bil v stanu ga zbrisati s kesanjem in s terpljenjem. Zato je Bog po čudežu svoje neskončne milosti pripustil, da je njegov preljubeznivi Sin človek postal: zakaj potrebno je bilo, da je bil človek, zato da se je mogel ponižati, terpeti in umreti v zadostenje človekovega greha; treba pa je bilo tudi, da je bil ob enem tudi Bog, zato da je imelo njegovo ponižanje, njegovo terpljenje in njegova smert neskončno ceno, neskončno zaslugo. In ta čudež usmiljenja in ljubezni, s katerim je Bog sam hotel ljudi odrešiti od greha prvih starišev, se kliče skrivnost *Odrešenja*, ki je ena izmed naj večih skrivnost naše svete vere, ker izbriše popolnoma izvorni greh, ki ga sabo na svet prinesemo, in zadosti ob enem tudi božji pravici, ter je živa priča njegove neskončne dobrotljivosti do vseh stvari, katerim zagotovi po tem takem po smerti večno srečo, večno izveličanje v nebesih, ki jih je bil Adamov greh zaperl za vedno vsemu njegovemu zarodu.

JEZUS KRISTUS VSTANE OD MERTVIH.

ed Jezusovimi učenci je bil, ljubi otroci! tudi kreposten in pravičen starašina, ki se je bil vedno serčno branil, se vdeležiti hudobnega kovarstva pismarjev proti Izveličarju sveta, da bi ga umorili. Ta mož se je *Jožef* klical, in je bil iz *Arimatee* doma, mestica rodú Benjaminovega.

Proti večeru ravno tistega dneva, ko je Kristus na križu umerl, gre *Jožef* neprestrašeno k Pilatu, in ga prosi, da naj mu da Jezusovo truplo, ker je on hotel njemu posledno čast skazati. Rimski poglavar dežele mu prošnjo precej dovoli; in tako je šel zdaj *Jožef* na Kalvario z *Nikodemom*, to je, z ravno tistim farizejem, kateri je bil nekđaj po noči k Jezusu prišel, kateri pa se zdaj ni več bal očitno svoje vere pred vsimi spoznati. *Jožef*

sname iz križa truplo Sinu božjega, ga zavije v belo rjuho, pristavi dragih dišav, in ga postavi v nov grob, ki je bil iz skale izsekan, in kjer ni bil še nikoli nobeden pokopan; zakaj Jožef iz Arimatee, ki je bil bogat, ga je bil samo za se namenil. Potem so privalili k vhodu v jamo, kjer je bil napravljen grob, silno velik kamen, tako da ni mogel čisto nobeden več vanj iti.

Nektere svete žene izmed tistih, ki so navadno z Jezusom hodile, so dobro gledale na Jožefa, ko je truplo božjega Učitelja pokopaval; dobro so one zamercale, kje je bilo pokopano, in na katero mesto položeno, ker so bile sklenile se vrnuti, in ga z dragimi dišavami pomaziliti, kadar prejde sabota, to je, tisti dan tedna, o katerem je bilo Judom prepovedano kej delati.

Povedati pa vam moram, ljubi moji! da je bil Jezus križan in v grob položen v petek, in še tisti dan so šli farizeji in velki duhovniki k Pilatu in so mu rekli: “Gospod: mi
” se spomnimo, da ta slepar Jezus, ki si ga
” dal križati na Kalvarii, je rekel tistim, ki
” jih je imenoval svoje apostelne: *Jaz bom*
” *oživel tretji dan po moji smerti*. Ukaži tadaj,
” da se bo grob, kamor je njegovo truplo
” položeno, varoval do tretjega dne, zato da
” ne pridejo po noči njegovi učenci ukrast

„njegovega trupla, in da ne porečejo, da je
„od mertvih vstal, kakor je prerokoval. „Ali
Pilat jim je odgovoril: „Saj imate sami varhe;
„pojdite torej, in varovajte ga, kakor se
„vam naj bolj prav zdi. „Farizeji so bili
zadovoljni, da so to dovoljenje zadobili; šli
so tadaj s terdnim sklepom, vso mogočo skerb
imeti v tej reči, precej k grobu, kamor je bil
Jožef Izveličarjevo truplo položil, so dobro
zapečatili kamen, ki je grob zapiral, zato da
bi se ga ne moglo odvaliti brez se ovaditi,
in so na tisto mesto postavili enega stotnika
in nekej vojakov, katerim so ukazali stražiti z
vso mogočo skerbjo.

Perva noč prejde, in celo noč se ni nič
prigodilo, kar bi bilo utegnulo zmotiti mir vo-
jakom, ki so zvesto sveti grob varovali; toda
nedeljo zjutrej, ob zori, se na enkrat zemlja
potrese; en angel v silno beli obleki, svitel
ko blisk, pride nagloma doli iz nebes, odvali
brez težave kamen, ki je grob zapiral, se nanj
vsede vpričo varhov samih, kateri so ostermeli
in prestrašeni z obrazom na tla popadali; to-
da naj bolj so se zbali, kadar so se zopet
vzdignuli, in so vidili, da je odvalen kamen
in da grob je prazen. Oni tečejo hitro in na-
ravnost vikšim duhovnikom vse to povedat; ti
so jih naj pred ostro pokarali, da niso bili
dovolj skerbni varhi, da so zaspali, in tako

pripustili, da se je Kristusovo truplo vkradlo; potem pa, ker so upali vojake napraviti, da bi nobenemu nič od tega ne povedali, ako jih dobro za to plačajo; so jim dali dosti denarjev, zato da bi razglasili: da med tem, ko so oni spali, so prišli Jezusovi učenci, in so njegovo truplo proč odnesli. Ali kdo bi veroval besedam človeka, kateri spričuje eno prigodbo, ki se je zgodila med tem, ko je on spal?

Med tem je, ljubi otroci! Maria Magdalena, ena tistih svetih žen, ki so hotle Izveličarjevo truplo maziliti, še z dvema tovaršicama šla na Kalvarijo; ko pa hodijo tisto težavno pot, si pravijo žalostne ena k drugi: „Kako bomo pa odvalile velik kamen, ki zapira grob, da pridemo do trupla?“ Ta misel jih je zmirom mučla; ali ko pridejo blizo groba, in zagledajo, da je kamen že odvalen, in da je grob prazen, se grozno zavzamejo.... Maria Magdalena silno žalostna teče to na ravnost apostelnom povedat. Peter in Janez se tudi koj vzdigneta, in hitita k svetemu grobu, in se s svojimi lastnimi očmi prepričata, da jima je golo resnico povedala. Ker pa nista več mislila na Jezusove besede, da bo tretji dan po svoji smerti zopet ustal, sta menila, da so Kristusovi sovražniki grob odperli, in torej sta se klaverna in žalostna od groba vernila.

Med tem, ko je bila šla Maria Magdalena k apostelnom, ste uni dve ženi ostale pri grobu, in ste zagledale, ko ste žalostno čez to, kar se je zgodilo, premišljevale, dva mladenča, ki sta bila v svitlobele oblačila zavita: „zakaj iščete med mrtvimi, jima rečeta, Tista tega, ki živi? Jezus iz Nazareta, ktereга mislite še tukej dobiti, je od mrtvih vstal, kakor je sam prerokoval, tadaj ni več tukej njegovega trupla. Ali se ne spomnite, kali, da je večkrat sam pravil, da bo izdan hudobnim, da bo križan, da bo pa tretji dan zopet od mrtvih vstal? „Tadaj te dve sveti ženi se spomnite, da je Kristus nekđaj tako govoril svojim učencom; zapustite torej tisto mesto precej, in se vrneta, da bi to veselo oznanilo apostelnom prinesle; kar se jima sam Izveličar prikaže, ki jima reče: „Ne bojte se nič: pojdite in recite mojim bratom, da naj gredo precej v Galileo, zakaj tam me bodo vidili. „

Med tem je Maria Magdalena v svoji žalosti se že nazaj vrnila na tisto častljivo mesto, približala se je grobnijami, kjer je vidila, da je bil Jožef iz Arimatee Jezusovo truplo položil, pripognila se je in pogledala v sveti grob, in poglej! dva angela v svetlih oblačilih sta sedela, eden na enem, in edem na drugem koncu groba, ktera ji rečeta: „Že-

„ na! kaj se jočeš? „ Žalostna Magdalena jima odgovori: „Zato ker so proč odnesli truplo mojega Gospoda, in ne vem, kam so ga djali. „ Ko je te besede izgovorila, se ji Jezus prikaže; ali, ker je imela solzne oči, zakaj obilno se je bila razjokala, ni precej spoznala Izveličarja; ona je pa menila, da je vertnar, ki ga je Jožef najel, da mu ta vert varje in obdeluje; zatorej se k njemu oberne in reče: „ Ako si ti vzel truplo mojega Učitelja, reci mi, kam si ga djal, da ga najdem. „ Tada se Kristus prežalostne žene usmili, in ji z nepopislivo prijaznostjo reče: „ Maria! „ in samo ta beseda, izgovorjena z glasom nji popolnoma znanim, je bila zadosti, da se je Magdalena svoje pomote zavedla, da je precej resnico spoznala, in se Izveličarju k nogam vergla, da bi se mu koljen oklenila. Jezus pa ji ljubeznivo reče vstati, ter pravi: „ Pomiri se, zakaj še me boš lahko druge krate vidila, ker ne grem še nazaj k Očetu. Kmalo pa pride tisti čas; zato pa pojdi in povej mojim bratom, da bom v kratkem se vernul k Očetu, kateri je tudi njih Bog. „ Pri teh besedah Jezus zgine izpred oči Marie Magdalene; in ona se verne polna radosti in nade precej k apostelnom, in jim pové vse, kar se ji je bilo dogodilo.

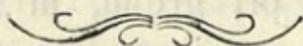
Ljubi moji! težko je popisati veselje, ki

so ga občutili učenci, kadar so slišali tako
radostne oznanila; ali reči vam tudi moram,
da so bili nekteri med njimi, ki so se bali,
da so te svete žene v svoji veliki žalosti li
kake prazne prikazni imele; in torej niso prav
za terdno verovali, da se je res vse tako do-
godilo, kakor so one pripovedovale. Li počasi
so se torej odpravljali nazaj v Galileo, da bi
tam dočakali izida obljub Sinú božjega, in niso
še si upali pričakovati, da se jim bodo te
obljube vse popolnoma dopolnile.

DVA UČENCA GRESTA V EMAUS.

avno ta dan, ko je Izveličar od mertvih vstal, gresta popoldne dva učenca (eden teh se je klical *Kleofa*) v terg *Emaus*, ki je bil blizo Jeruzalema, in po poti gredé se pogovarjata od tega, kar se je bilo zadnje tri dni ravno dogodilo. Pridruži se pa jima Kristus sam, in gre z njima; ona dva pa ga nista spoznala. "Kaj se pogovarjata med sabo, in sta tako žalostna?" jima reče. — "Kaj? mu" Kleofa začuden odverne, ali si ti sam tuj v" Jerazalemu, da ne veš, kaj se je te dni v" mestu zgodilo? Jezus iz Nazareta, tisti prerok, mogočen v besedi in v djanju, je bil" križan na Kalvarii. Mi smo menili, da bo" on Izraelce rešil, in on sam nam je bil" prerokaval, da bo tretji dan vstal od mertvih; ali tretji dan je že skorej prešel, in" še ne vemo, ali se bo izpolnila letá obljuba. Res je, da so nektele naših žen nam

„ čudne reči pravile, ki so bile šle prav za
„ rano h grobu, kjer je bil pokopan; pravijo,
„ da niso več trupla v grobu vidile, in da so
„ jim angeli se prikazali, in jim povedali, da
„ je Jezus oživel; dva Jezusovih apostelnov
„ sta bila tudi pri grobu, in sta ravno tako
„ našla, kakor so jima bile povedale žene:
„ toda Učitelja našega samega ni še nobeden
„ njegovih učencov vidil. „

Kadar je Kleofa izgovoril, je Sin božji, ki je vse to tiho poslušal, učenca takole ogovoril: „ O vi nespametni in kasnega serca
„ verovati vse, kar so pisali preroki od Me-
„ sia! ali ni bilo potrebno, da je Kristus to
„ terpel, in tako v svojo čast šel? „ Potem
„ gredé z njima, Jezus jima začne razlagati vse,
kar so Mojzcs in preroki od Mesia oznanovali in tadaj ju je prašal, ali se jima ne zdi, da so vse te prerokbe zdaj že dopoljnene.

Med tem ko so se tako pogovarjali, so se bili približali tergu Emaus, kamor so šli, in Jezus se je delal, kakor da bi hotel dalej iti. Pa akoravno ga še nista spoznala, sta ga vender povabila, da naj ostane z njima, ker sta mu rekla: „ ostani z nama, ker se mrači,
„ in noč se bliža? „ Gospod vsliši njuno prošnjo, in gre z njima v hišo; ondi se je z njima za mizo vsedel, je vzel kruh, in ga je posvetil, kakor je delal, dokler je še živel,

potem ga je zlomil in ga je njima podal. Pri tem djanju, ki je bilo njima tako dobro znano, sta učenca v svoje veliko veselje svojega božjega Učitelja spoznala; toda ravno ko sta mu hotla na znanje dati radost, ki sta jo v sercu občutila, da ga zopet vidita, on zgine izpred njunih oči, in ju pusti v naj večem stermentju. Enmalo se sramovaje, da ga nista poprej spoznala, sta tadaj eden drugemu rekla: " Ali ni bilo najno serce goreče v naju, „ ko je nama pisma razkladal? „

Vesela, kakor sta bila te čudne prikazni, ktera jima je vse dvome (civible) razpodila, sta se, akoravno je že noč nastopila, Kleofa in njegov tovarš urno nazaj v Jeruzalem vrnili, sta hitela v hišo, kjer so bili zbrani aposteljni in drugi učenci, in jim povesta na tanjko vse, kar sta vidila in slišala, brez da bi bila kej te čudne zgodbe zamolčala. In vendar so še nekteri med njimi težko verovali tem besedam, kar poglej! sam Izveličar se zdajci med njimi prikaže, dasiravno so bile skerbno zaperte vse vrata in duri cele hiše, kjer so bili zaperti iz strahu pred judmi. " Mir „ božji bodi z vami! „ jim reče Kristus. Ker pa so bili veči del preplašeni, in so se skoraj bali, viditi svojega Učitelja med sabo, kterega so vendar na križu umreti vidili, jim še zraven tega reče: " Zakaj se bojite? Ali ne

„ vidite, da sim jaz sam, ki govorim z vami?
„ Poglejte moje roke in moje noge, pogledajte
„ me dobro, pošlatajte me! „ Pri teh besedah jim je kazal kervave rane svojih rok in nog, ki so bile z žebliji prevertane; ker pa zavoljo velikega veselja, ki so ga čutili, so nekteri med njimi še zmirom enmalo dvomili, in se niso mogli popolnoma zbrichtati od prevelikega stermenja: je Sin božji jih prašal, ali nimajo nič jedi? in ko so mu ponudili kos pečene ribe in medú, je vpričo njih jedel, zato da jih je bolj prepričal, da je v resnici on sam pred njimi.

ze
ga
sm
ro
"
"
"
"
jan
cel
ros

VNEBOHOD.

Vovedati pa vam moram, ljubi otroci! da ni bilo pri njih *Tomaža*, kateri se je klical *dvojčič*, kadar se je bil Jezus tako zbranim apostelnom prikazal. Kadar se je tadaj vernul, so mu vsi pravili čudno Kristusovo prikazen: „Gospoda smo vidili!“ *Tomaž* pa, čigar vero je gotovo spomin strašne Jezusove smerti na *Kalvarii* enmalo omajal, ni hotel verovati besedam svojih tovaršev. „Kar mene „ zadene, jim je odgovarjal, ako ne vidim s „ svojimi lastnimi očmi na njegovih rokah „ znamenj žebļjev, in ne denem svojega persta „ v njegovo prebodeno stran, ne bom veroval „ tega, kar mi pravite. „ Pri vsem prigovarjanju apostelnov je on v svoji neveri ostal, in celih osem dni niso mogli njegove terdovratnosti premagati.

Ali ko preteče tistih osem dni, in *Tomaž*

je bil z drugimi apostelni v ravno tisti hiši, kjer se jim je bil Jezus pervikrat prikazal, in duri so bile še zmirom skerbno zaklenjene; se prikaže Izveličar na enkrat med njimi, in jim reče: " Mir z vami! „ na to se oberne k Tomažu, mu pokaže svoje še kervave rane, in pristavi: " Tomaž! vloží svoj perst semkej, in „ poglej moje roké; stegni svojo roko, in „ položi jo v mojo stran; in ne bodi več „ nevéren, ampak veren. „

Lahko si, preljubznivi moji! sami mislite, kako je bilo sram Tomaža, kadar je slišal ta glas, ki mu je bil dobro znan, in kadar je vidil tiste neoproverglive znamenja Jezusovega terplenja; posebno pa kadar je slišal te priproste in ganlive besede, s katerimi je Jezus ljubeznivo učenca posvaril zavoljo njegove nevere. Apostel je bil do solz omečen, tako da ni mogel družega storiti, ko mu k nogam pasti in zavpiti: " Moj Gospod in moj Bog! „..... Jezus pa odgovori: " Ker si me s svojimi „ očmi videl, Tomaž! si veroval; srečni tisti, „ kateri bodo moji besedi verovali, brez da bi „ me s svojimi očmi vidili! „ Ko Jezus to izgovorí, zgine vnovič izpred oči svojih učencov; ali ni ga bilo več med njimi nobenega, da bi ne bil terdno veroval na njegovo ustanje.

Med tem pa apostelni, ki so po Kristu-

sovi smerti ostali v Jeruzalemu, niso pozabili, da jim je Učitelj ukazal se v Galileo podati, kjer bo tudi on z njimi se sošel; tadaj so šli Peter, Jakob in Janez z več drugimi, ki so bili pred svojim poklicom ribči, v Kafarnaum, in so se vnovič lotili svojega nekdanjega opravila, ter so čakali, da bi se dopolnile Jezusove obljube; zakaj za gotovo so verjeli, da se morajo v kratkem izpolniti.

Nekega dne se podajo apostelni v svoj čoln ribe lovit; celo noč so zastonj mreže razpostavljali, še ene same ribice niso vlovili, tako da so bili zjutrej vsi trudni in nevoljni, da so zastonj delafi. Takrat so se gotovo spominjali s žalostjo tistega čudnega ribjega lova, ktereга jim je bil pred tremi leti pripravil Kristus. Vender se ni še nobeden upal tovaršem na znanje dati svojih žalostnih misel, ktere jim je ta spomin vdihal; pa glej! ob zori, ko so bili še daleč od brega, jih kliče neki človek, ktereга v dalji še niso mogli poznati, in pravi: „ Prijatli, ali imate kej rib? „ Ribči mu koj odgovorijo, da niso celo noč nič vlovili. Tisti človek pa jim reče na to, da naj vnovič svoje mreže v morje veržejo na desno stran čolniča, in jih zagotovi, da bodo tam obilno rib vlovili.

Ta obljuba, ljubi moji! je obudila neko skrivno veselje v Petrovem sercu, zakaj on se

je še bolj, kot njegovi tovarši čisto spomnil, da je pred tremi leti ravno pri tistem bregu njegov Učitelj mu rekel, da bo za naprej ne rib, ampak ljudi lovil; da je tistikrat ravno tako celo noč zastonj se trudil, in je potem priča bil enega prvih čudežev Sinu božjega. Apostelni storijo hitro to, kar jim je bilo rečeno, in zares kakor prvi krat, so bile njih mreže kmalo tako polne velikih rib, da bi se kmalo tergale. Pri tem očitnem znamenju novega čudeža Peter veruje terdno, da je tisti človek njegov božji Učitelj, ki se jim je hotel na tako vižo vnovič razodeti; zato ni mogel tako dolgo čakati, da bi čoln do zemlje ga pripeljal, temuč plane pri ti priči v vodo, preplava k Izveličarju, in mu kolena objame. Kmali potem pridejo še uni apostelni s čolnom; in Jezus je v nov dokaz svojega vstajenja z njimi k mizi sedel, in jih je še le takrat zapustil, ko je Petru rekel, da bo on poglavar Cerkve, in mu povedal, da bo v spričevanje evangelja, ki ga bo svetu oznanoval, svojo kri prelil. Peter je z veseljem sprejel ta častitliv poklic, in vi boste en drugi krat vidili, ljubi moji! kako neprestrašeno je ta pervak apostelnov s pomočjo gnade božje ga vpričo celega sveta dokončal.

Jaz vam ne bom tukej popisaval, ljubi moji! velikega veselja in blagih občutljejev,

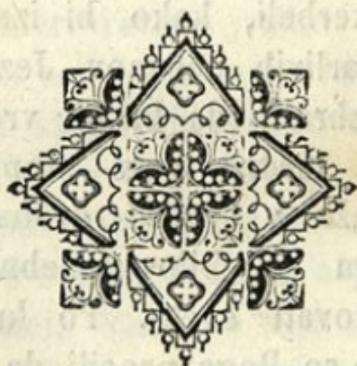
kterih so bili polni apostelni in tisti izmed učencov, ki so z njimi bili, tistih štirideset dni, ki je Sin božji po svojem vstajenju na svetu ostal; ker so zopet okoli sebe imeli častitlivega Učitelja, čigar vsaka beseda in vsako djanje je razganjalo dvome, ki so jih vtegnuli še nekteri imeti po tolikih očitnih dokazih njegovega čudopolnega vstajenja. Tako je Izveličar pogostoma se prikazaval svojim učencem, kterih je bilo nekterikrat tudi čez petsto vkup zbranih, jih je osrečeval s svojo pričejočnostjo, in njih vera je potem takem vedno se naraščala in krepila; čutili so v svojem sercu upanje in ljubezen se oživljati, kar se zgodi, ako se ima pravo ljubezen do Boga; tadaj so terdno skleпали, si na vso moč prizadevati, da bi božja beseda na tem svetu premagala. O tem času, ljubi moji! so zadbili oni še to posebno gnado od Gospoda, da, ki so bili do takrat priprosti in neučeni, so sadaj začeli biti bolj razsvitljeni, da so pomen svetega pisma zapopadli, kterega jim je Jezus tolikrat razkladal. Nikoli pa ni bilo njih zupanje veči, kakor je bilo tisto, ki so ga v sebi občutili, kadar jim je Jezus poslednjikrat se prikazal na Oljski gori, kjer so bili zbrani v velikem številu, in jim je Izveličar rekel s tisto neizrečeno prijaznostjo, ki je bila njemu lastna: "Vse kar vidite, je izpolnitev tega,

„ kar sim vam pravil, ko sim še z vami na
„ zemlji živel: da je bilo treba, da je Kristus
„ terpel, in na tretji dan vstal, zato da bi
„ se pokora in odpuščanje grehov oznano-
„ valo v njegovem imenu vsem narodom sve-
„ ta, naj pred pa Judom. Vi ste bili vsi
„ priča teh reči, in kakor je moj Oče mene
„ poslal, tako jaz vas pošlem učiti vse ljudstva
„ te zemlje. Odpuščeni bodo grehi tistim, katerim
„ jih boste odpustili, in zadržani tistim, katerim
„ jih boste zadržali. „ Na to je pristavil. „
„ Vi pa bodite v Jeruzalemu, dokler ne za-
„ dobite iz visokega moči svetega Duha, kateri
„ bo v kratkem čez vas prišel. „

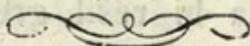
Pri teh besedah je Izveličar povzdignul svoje roke, jim dal svoj blagoslov, in vpricho njih se prot nebesom vzdignul, obdan od oblaka, kateri ga je kmalo skrnil pred njih očmi; pa dva angela v podobi mladenčev, v belo oblečena, se njima zdajci prikažeta, in jim rečeta, da bo en drugi krat Jezus iz nebes nazaj prišel ravno tako, kakor so ga zdaj v nebo iti vidili. Učenci tadaj se polni veselja v Jeruzalem vernejo, in so celih deset dni v molitvi in premišljevanju čakali, da bi se Gospodove obljube izpolnile.

V spomin tega čudopolnega vnebohoda Sinu božjega in njegove vernitve k svojemu nebeškemu Očetu vpricho tolikajn učencov ob-

haja Cerkev vsako leto ravno štirideset dni po velikonočnem prazniku praznik *vnebohoda*, ki je izmed naj lepših praznikov, ki jih veli obhajati; zakaj ona nam kaže ta dan Jezusa, Sinu božjega, obdanega z vso svojo častjo, potem ko je premagal smert, kateri se je bil podvergel samo zato, da bi rešil grehov ne le samo vse ljudi, ki so živeli na svetu, preden je Mesia prišel, ampak tudi vse tiste, ki so imeli na svet priti v vsih prihodnjih časih in v vsih krajih sveta.

PRIHOD SVETEGA DUHA.

o tem, ko so apostelni bili pričevnebohoda svojega božjega Učitelja, in so se vernuli v Jeruzalem, da bi tam počakali na prihod svetega Duha, kterega jim je bil Izveličar obljubil; so naj poprej skerbeli, kako bi izmed naj bolj marljivih učencov Jezusa Kristusa enega Moža izbrali, da bi bil vreden zavoljo svoje žive in terdne vere stopiti na mesto izdajavca Judeža v število dvanajsterih apostelnov, kterim je bilo posebno naloženo, evangeli oznanovati svetu. Po kratki molitvi torej, s katero so Boga prosili, da bi razsvetlil njih um, so izvolili svetega moža, *Matia* po imenu, ki je že bil eden iz dva in sedemdeset učencov, ki jih je bil Jezus poslal po Judejskem oznanovat božjo besedo. Ta volitev je z veseljem navdala apostelne, in od te dobe

je Matia bil deležen vsih gnad, ktere je Bog njegovim bogaboječim tovaršem deliti blagovolil.

Deset dni je že preteklo, od kar se je bil vpričo apostelnov zgodil čudež Jezusovega vnebohoda, in oni so, kakor sim vam že rekel, ves tisti čas goreče molili in premišljevali; kar glej! ko so bili vsi vkupej v *obednici* (v naj vikši stanici tiste hiše, kjer so molili), so zaslišali na enkrat velik hrup iz nebes doli priti, kakor da bi bil velik vihar, in v tem hipu so se prikazali ognjeni jeziki nad njih glavami. In precej se čutijo polne svetega Duha, in začnejo oznanovati čast božjo v več tujih jezikih, kterih dosihdob še nobeden izmed njih ni govoril; kar je kazalo, da je njih namen, oznanovati evangeli vsem narodom sveta, kteri razne jezike govorijo. In z darom jezikov so dobili oni tudi dar čudežev, s katerimi bi skazovali, da so zares od Boga poslani.

Kadar so apostelni tako na enkrat občutili, da so s svetim Duhom napolnjeni, kakor tudi uni učenci, kteri so kakor oni ta dragi dar zadobili, so se tudi popolnoma spremenjene vidili. Njih um je bil precej razsvitljen od nebeške luči, ktera jim je kazala brez težave tudi naj skrivnejši pomen svetih bukev; zapopadli so, da je vsak človek v grehu rojen, in ne more brez pomoči gnade božje nobenega do-

brega djanja doprinesti, in da je treba zato resnično in živo verovati v zasluženja Jezusa Kristusa. Po tem so tudi občutili, da so njih serca polne ljubezni do Boga, in zato je bilo naj veči njih veselje izpolnovati božje zapovedi, kar je bil prvi nasledek te njim udahnjene ljubezni božje; udahnula pa jim je tudi nepremagljivo serčnost h krepostnemu življenju in k spričevanju resnice.

Taki so bili, ljubi otroci, čudoviti nasledki podelenja darov svetega Duha v apostelnih; oni so bili poprej veči del neučeni, nevedni, boječi, dvomeči, maloverni, vneti za svoje lastne dobičke; sadaj pa so postali na enkrat polni učenosti in vere, neprestrašeni, in pripravljeni za božjo čast vse, tudi svoje lastno življenje dati.

Tisti dan pa, kadar so apostelni dobili to tako čudovito gnado od Boga, je bilo v Jeruzalemu čuda dosti ljudi, kateri so se bili tam zbrali iz vsih krajev Judejskega, kakor tudi iz bližnjih dežel, k prazniku *Binkuštnemu*. Ta praznik je bil eden naj večih, ki jih je nekdej Mojzes obhajati ukazal, in se je spraznoval v vedni spomin tistega dneva, ko je bila Judom postava dana na gori Sinai. Obhajal pa se je vselej petdeseti dan po veliki noči, tadaj ravno petdeseti dan po Kristusovem astajenju.

Silno dosti ljudi se je bilo torej zbralo okoli hiše, kjer so bili aposteljni, ko so slišali tisti velik hrup, s katerim je sveti Duh nad apostelne prišel; in jaz bi vam, ljubi moji! ne mogel dopovedati, kako so vsi stermeli in se čudili, ko je Peter z enajsterimi apostelni vun stopil, in jim pravil od novega čudeža, ki se je bil sadaj njim zgodil. On jim je dokazoval, da vsi ti čudeži, katerim se vsi, ki jih vidijo, čudijo, se li godé, zato da se izpolnujejo besede prerokov, s katerimi so Mesia oznanovali: in je pristavil, da je tisti Jezus, ktereга so tako sramotno križali, od mertvih vstal, kakor je bil sam prerokaval; da je on sam Kristus, Mesia: da je prav on, kakor je obljubil, svetega Duha nad svoje apostelne poslal; in da od sadaj ne bo nobeden se mogel zveličati, to je, v nebesa priti, ako ne stori pokore in ne veruje v Jezusa Kristusa, v čigar imenu mora vsakteri kerščen biti. Pervak apostelnov je pri tej priložnosti tako krepko in tako modro govoril k izbrani množici, ki ga je pazlivo poslušala, da je tri taužent Judov bilo prepričanih, da je sv. Peter res od Boga navdahnjen, in vsi ti so se preobrnili k Jezusu Kristusu, in se dali kerstiti; in tako je po besedah Izveličarjevih Peter v resnici prvi *Kristiansko* ali kerščansko *cerkev* postavil; zakaj častivci Kristusovi so se od te dobe že

imenovali *Kristiani* ali kerščeniki, ktero ime so oni potem poslavlili s svojimi krepostmi, ki so se jih od svojega božjega Učitelja naučili, in nad kterimi se je ves svet izgledaval.

PERVI KRISTIANI.

drugih zgodovinah, katerih ste se morebit že učili, ali katerih se boste učili v prihodnje, preljubi otroci moji! ste brali ali boste brali od nekterih ljudstev, ki so dosegle slavo z vojsko, s pomočjo orožja so postajale strah bližnjim narodom, so postavljale velike kraljestva, in tako se je hitroma razglasila med sosednimi ljudstvi njih mogočnost in njih slavno ime. Vender pa se vse take slavne ljudstva ne morajo primerjati tistim prvim vernikom, iz katerih je izrasla kristianska cerkev, in se je v kratkem, kakor boste kmali slišali, po cellem znanem svetu razširila.

Tisti prvi kristiani, ljubi moji! so pohlevno poslušali nauke, ki so jih apostelni učili; zakaj skerb apostelnov je bila posebno ta, da so jih učili vsega, kar so oni sami od Iz-

veličarja bili sprejeli. V popolni spravi in edinstvi so oni med sabo živel, da so tako skazovali pokoršino Jezusu Kristusu, kateri je bil svojim apostelnom rekel, da bo svet njegove učence spoznal iz ljubezni, ki jo bodo eden do drugoga imeli. Ker so vedili za Jezusovo prerokovanje, da bo mesto Jeruzalem v kratkem razdjano; in ker niso imeli druge želje, kakor da bi nebeško kraljestvo zadobili, ki ga je Jezus tistim obljubil, kateri bi v njegove besede verovali: so oni zaničevali posvetno blago, so prodajali svoje posestva, in kar so potegnuli, so vselej apostelnom prinesli, kateri so njim potem vsaki dan delili, kar jim je bilo treba v živež. Vsaki dan so se Kristiani tudi v tempelnu shajali, apostelnov nauk poslušat, in z njimi vred molit; ravno tako so se pogostoma shajali v nekterih hišah, da so se obhajali, to je, kruh lomili, kakor je bil Jezus Kristus zapovedal svojim učencem. Čudili so se njim, in jih spoštovali še clo neverniki sami, ker so vidili, kako se med sabo ljubijo, da se je celo tisto veliko število ljudstva zdela ena sama družina; zakaj nič drugoga jim ni bilo mar, kakor Bog in večno izveličanje, ki so ga zamogli upati.

Med tem pa, ko je Bog tako blagoslovljal tisti prvi začetik svoje cerkve, v kateri so prvi kristiani, nje udje, ne posvetno, ampak nebe-

ško življenje svetu kazali; so apostelni veliko čudežev v Jeruzalemu delali, da so vsi Judje po celi deželi s zavzetjem in občudovanjem od njih govorili.

Ko gresta enkrat Peter in Janez v tempel, zagledata ubozega človeka, ki ni mogel na nogah stati, in je navadno sedel na tempelnovih vratih, da je prosil ubogajme tiste, ki so v tempel hodili. Ubožček je bistro v apostelna gledal, ker je za gotovo upal od nju en dar dobiti. Peter pa se mu približa in pravi: „ Jaz nimam ne zlata ne srebra, kar pa imam, „ to ti dam: V imenu Jezusa Nazarenskega „ vstani in hodi! „ In zdajci se vzdigne tisti človek na svoje noge, kateri popred nikoli ni mogel na svojih nogah brez opornic ali pa bergl stati; zdaj verže od sebe bergle, katerih se je bil do tistikrat posluževal, in gre z apostelnama v tempel, da je Bogu hvalo dal za prejeto veliko dobroto.

Ta berač pa je bil po celem mestu znan, zakaj vsi so ga vidili tolikajn let sedeti na tempelnovih vratih; zatorej se je tudi čudež, po katerem je ozdravel, na enkrat razglasil po celem mestu. Vse je derlo h mestu, kjer so ga po navadi sedeti vidili; in Peter ko vidi, da se je sošlo tolikajn ljudi, zgrabi to lepo priložnost, povzdigne svoj glas, in pové ljudstvu, da se je zgodil ta čudež v imenu Kri-

stusa, ki je od mertvih vstal; in govoril jim je tudi sadaj tako krepko in serčno, da se je pri tej priči spreobernilo pet taužent Judov, ki so njegovo zgovorno besedo poslušali in so prosili za sveti kerst.

Ali se ne čudite vi vsi, ljubi moji! ker vidite apostelne, pripravite može in iz niskega stanu, ki niso do takrat se skorej z nič drugim, kakor z ribstvom pečali, kateri pa zdaj tako visoko stojé, da s svojo silno zgovornostjo toliko ljudi v vernih resnicah vterdé? Ali ni to samo že med vsemi čudeži, ki so se v začetku Kristusove cerkve godili, velik čudež, ki osramoti vsako človeško modrost, ktera ni razsvitljena od luči resnice in vere? Pa to se je godilo, ljubi otroci! za to ker so apostelni govorili, kakor so bili navdahnjeni od svetega Duha, ki je v njih bil; in zato, ker je milost božja, ktera jim je narekvala besede, ki so jih s toliko gorečnostjo in serčnostjo govorili, tudi tiste zadela, kateri so jih pazlivo poslušali, za česar voljo se je tudi v njih sercih porodila živa in resnična vera v Jezusa Kristusa.

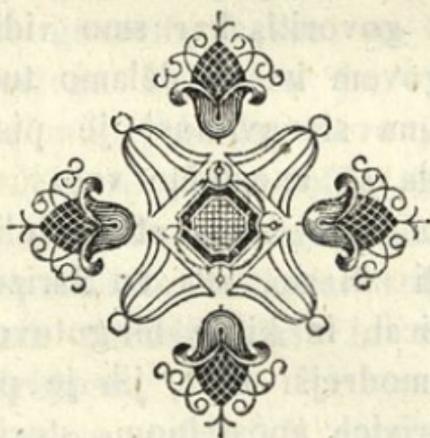
Ali, ker so tudi vikši duhovniki in farizeji zvedili za čudež, s katerim je krulovi človek na enkrat ozdravil, so precej vojake poslali, da so vjeli Petra in Janeza, in v ječo zaperli kakor dva hudodelnika in krivca. Nek-

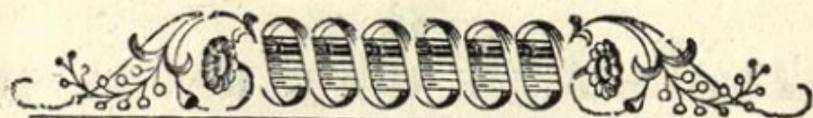
teri med njimi so bili tako razdraženi, da so iz sovražtva do Kristusa in do njegovih učencov svet dajali, da naj se umorita; toda čudež, katerega je bil Peter storil, je bil tako očiten, da si niso upali po tem svetu se ravnati, ker so se bali, da bi se ljudstvo proti njim ne spuntalo; zakaj vse ljudstvo je Boga hvalilo zavoljo tega, kar se je bilo zgodilo. Oni so tadaj vidili, da ne morejo storiti drugega, kakor oba apostelna zopet izpustiti iz ječe, toda hudo so se njima zagrozili, in jima zapovedali, da naj si ja ne podstopita nikoli več evangeli oznanovati. Peter in Janez pa, ki ni sta spoznala nobenega strahu, sta jim serčno odgovorila: „Sodite sami, ali morava vam, „ ali pa Bogu biti pokorna? zakaj Bog nam „ je ukazal govoriti, kar smo vidili in slišali, „ in v njegovem imenu delamo tudi čudeže! „

Ta njuna stanovitnost je pismarje tako razdražila, da so apostelne vnovič v ječo zaperli, ⁷⁾ in spet so svet deržali, ali bi se imeli umoriti ali ne. Pa en farizej, ki se je *Gamaliel* klical, in ki je bil gotovo med vsemi tistimi naj modrejši mož, jih je potolažil, da niso take krivice apostelnom storili, ker jim je takole govoril: „Ako je to, kar ti možje „ govorijo in delajo, samo človeška stvar, bo „ v kratkem tudi v nič prišla, tako da ni „ treba, da bi vi jih pomorili; ako pa pride

„ res od Boga, je vsak vpor vaš zastonj : naj
„ boljši je tadaj, da jih zopet izpustite. „

Ta modri svet je po sreči sadaj v tistem judovskem zbirališču premagal; sklenili so tadaj, jih iz ječe izpustiti, ali ob enem so jih dali s šibami pretepsti, in so jim vnovič hudo zažugali, da ne smejo več v imenu Jezusa Kristusa učiti. Učenci pa so se veselili, da so vse to terpeli za svojega božjega Učitelja, kateri je tolikajn terpel za odrešenje vsih ljudi, in so vedno odgovarjali tistim, ki so jih mučili: “ Mi moramo bolj Boga vbogati, kakor „ pa ljudi. „

SVETI ŠTEFAN MUČENIK.

Leto 33 kerščanske dobe.

er so apostelni, ljubi moji, vsaki dan učili ljudstvo, se je število Kristianov vedno naraščalo; in ne le samo Judje, ampak tudi neverniki so se h kristianski veri spreobračali, tako da so imeli apostelni vedno več opraviti, in da so bili na zadnje prisiljeni, izvoliti izmed vernih sedem poštenih mož, ki so bili polni svetega Duha, zato da so v njih imeli pomočnike pri vladanju Jeruzalemske cerkve, ki je veselo rasti začela. Ti sedmeri možje so se klicali *diakoni*, kar pomeni v greškem jeziku *služabnike* ali strežnike, zakaj oni so imeli apostelnom streči; zato so jim apostelni dali oblast kerstiti in evangeli oznanovati.

V številu teh sedem od apostelnov izvolenih mož, ki so bili brez dvombe od sve-

tega Duha razsvitljeni, kateri jih je v vsih njih djanjih vižal, je bil častiliv mož, Štefan po imenu; on je bil med vsemi Kristiani izmed naj bolj vnetih za čast božjo, imel je živo vero v Jezusa Kristusa, in s svojo veliko zgovornostjo je on vsaki dan več ljudi spreobernal, in v sveto cerkev vpeljal, zato pa so tudi pismarji in mogočni Judje vedno se z njim prepirali in ga zaničevali in zasramovali: njih hudobnosti je Štefan nasproti postavljaj samo kerščansko ljubezen, kakor jo evangeli uči, in pa mnogoštevilne čudeže, s kterimi je on v imenu Jezusa Kristusa bolnike ozdravljaj. In glejte, otroci preljubezni! zavoljo tega so bili njegovi hudobni sovražniki še bolj razdraženi; šli so, in so ga nesramno tožili, da je proklinjal Boga ino Mojzesa, in so s tem derhal tako zdražili, da so nekteri svetnika besno zgrabili, in ga s silo gnali pred sodnijo Judovsko, zato da bi ondi zopet krive tožbe slišali, ki so jih nekteri hudobni tožniki popred raznašali med ljudstvom.

En drugi bi se bil preplašil in zbal, viditi tisto derhal, ki je tak hrup gnala, in nje-mu hudo žugala; toda sveti Štefan ni vedil za strah, poterpežljivo je poslušal krive tožbe zoper sebe, in je jezi svojih nasprotnikov nasproti postavljaj možko obnašanje in serčnost, tako da je vsakter iz tega lahko spoznal nje-

govo zaupanje v Boga, in njegovo veselje, da zamore terpeti za Jezusa Kristusa.

Kadar mu je bilo na zadnje pripuščeno odgovoriti na tožbe, začne Štefan govoriti; a! on ni začel Judov prositi, da bi se ga smilili, in ga spustili, temuč jim začne sponašati njih pregrešno terdovratnost; in jih je primerjal nek-dajnim Izraelcom, kateri so vedno nazaj v ma-likvanje se vračali, akoravno jim je bil Mojzes to hudo prepovedal; in so morili preroke, kateri so jim oznanovali jezo božjo, in prero-kovali Mesia, kateri je prišel, in kterega so oni križali. Judje niso mogli poslušati tega govorenja; oni od jeze zavpijejo in zaženejo velik hrup; kadar pa Štefan pravi, da prava vera ni navezana samo na njih tempel in na mesto Jeruzalem, in da verni zamorejo Boga častiti povsod, tudi drugod, jih ni mogel no-beden več potolažiti. Tako silno so vpiti in tuliti začeli, da je Štefan svoje oči proti nebu obrnul, da bi od tam doli dovolj moči proti listim hudobnežem zadobil; in glej! poln sve-tega Duha on zdajci radostno zavpije: „Nebo „ vidim odperto, in Sinu človekovega na des-„ nici Boga! „ . . . Kadar Judje še te besede slišijo, planejo besno nadnj, zgrabijo ga in ga vlečejo vun iz mesta, in ga kamnjajo. Sveti Štefan pa je med tem, ko so kamni nanj le-teli, svojo dušo Bogu priporočil, in je, do-

kler ni bil s kamni zasut, vedno molil: „Go-
„ spod Jezus, sprejmi mojo dušo! „ in ko je
umiral je še molil: „ Moj Bog! odpusti jim
„ letá greh. „

Glejte, ljubi otroci! tako je diakon Šte-
fan do zadnjega dihleja Boga častil, in je bil
vreden postati in imenovan biti *pervi marter-
nik*, to je: on je bil prvi med vsimi kristiani,
da je dal svoje življenje iz ljubezni do Jezu-
sa Kristusa, in da je tako očitno pričal za res-
nico evangelia; zakaj beseda *marternik* po-
meni ravno *spričevanje*. Izgled tega svetni-
ka je v kratkem mnogo kristjanov posnemalo.
Kadar je dušo pustil, je prišlo več vernih, da
so vzeli njegovo truplo, in ga slovesno poko-
pali, ter so tako častili njegov spomin in
njegovo izverstno udanost v vero Jezusa Kri-
stusa.

SPREOBERNENJE SVETEGA PAULA.

Leto 34 Kerščanske dobe.

ed derhaljo Judov, kateri so kamnjali svetega Štefana, je bil, ljubi moji! tudi mlad farizej, po imenu *Saul*, kateri si je prizadeval še bolj vpiti in besniti, kakor vsi drugi. Njemu so kervniki, ki so slavnega mučenika kamnjali, svoje oblačila v varstvo izročili med tem, ko so oni to strašno djanje izverševali; zakaj *Saul* je na vso moč pri tem kervoločnem djanju jim pomagati hotel.

Ali preljubeznivi! ne menite nikar, da je bil *Saul* neučen in nizkega stanu; on je bil veliko več iz bogate in premožne hiše iz mesta v *Cilicii*, prav krasni deželi *Azie*, katero se je *Tars* klicalo. On se je naj poprej učil v Je-

ruzalemu, potem je obhodil več Europejskih dežel in je bil tudi v Rimu, ki je bilo takrat, kakor veste, poglavitno mesto naj bolj razširjenega kraljestva na svetu. Toda Saul je bil silno vnet za Mojzesovo postavo, in ker je imel kristiane za naj hujši nasprotnike stare postave, je stopil v versto njih naj hujših sovražnikov. Pripoveduje se tudi od njega, da, ko so kristiani po Štefanovi smerti bili preganjani v vsih bližnjih krajih, je Saul iz sovraštva do njih po hišah hodil, žene in otroke vernikom s silo jemal, in jih v ječe pahal.

Saul je potem takem bil strah kristianov, tako da so se že njegovega imena bali; zakaj kristiani niso bili še pripravljene k častitemu mučeništvu, kterege prvi izgled so še le nad Štefanom vidili. Nekega dne se dene Saul na pot proti Damasku, s trumo ljudi, katerim je bilo dano povelje od velkega duhovnika v Jeruzalemu, da naj pozvejo za vse kristiane, kateri bi utegnuli tam se znajti, zakaj Kristus je imel tamkej že več častivcov. Ko je še na poti in blizo Damaska, bilo je ravno poldan, in glej! pred njim se zasveti taka čudna svitloba, da ga oslepi in na tla verže. Pri tem sliši glas, ki mu pravi: „Saul, Saul! zakaj me preganjaš? Jaz sim Jezus, in ti se mi zastonj vstavljaš.“ In on trepetaje in ves preplašen zavpije: „Gospod! kaj imam storiti?“ Glas

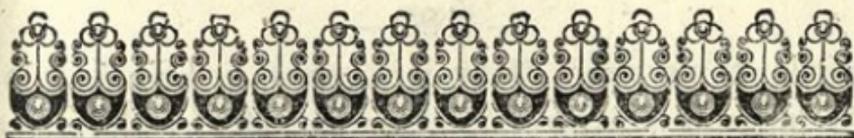
mu odgovori, da naj gre v mesto, kjer mu bo rečeno, kaj da mora storiti. Saul se tadaj vzdigne, in se čuti pri moči, kakor popred; toda kaj menite, kako se je prestrašil, in kako ga je to bolelo, da ni mogel viditi več solnca, akoravno je odperl oči, da je popolnoma oslepel. Tisti, ki so z njim bili, so bili od tega čudeža tudi vsi preplašeni; oni so ga prijeli za roke, in so ga v Damask peljali, kjer je bil tri dni, da ni nič vidil, in tudi nič ni mogel vžiti.

Takrat je živel v ravno tistem mestu en Kristusov učene, ki se je klical *Anania*. Temu se Bog v sanjah prikaže in mu pravi: „Anania! Vstani in pojdi v ulico, ki se imenuje Ravna, v neko hišo, kjer je človek, „Saul po imenu, iz Ciliškega mesta Tarsa. „Anania je večkrat slišal praviti od Saula, in kako kristiane preganja; zato odgovori Bogu: „Gospod! ta mož je znan med nami, da je veliko „hudega tvojim vernim storil; in on je poslan „od Jeruzalemskih duhovnikov, vse tiste, ki „verujejo v tvoje ime, povezat in jih njim „izročit. „Ali glas mu je odvernul: „Jaz „sim si izvolil tega človeka, da nese moje „ime pred nevernike in pred kralje svetá; in „jaz mu bom pokazal, koliko mu je treba „terpeti za čast mojega imena. „

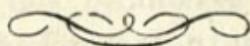
Ravno tisto noč, ljubi moji! je imel tudi Saul čudne sanje, v katerih mu je Bog po-

kazal Anania samega, kterega Saul ni nikoli scer poznal, ki se je približal njegovi postelji, se ga s svojimi rokami dotaknul in mu spet vid dal. Sveti mož gre v resnici precej slepega Paula poiskat, in ko stopi v hišo, katero mu je bil Bog v sanjah pokazal, mu reče: " Saul, „ brat! naš Gospod Jezus, kteri se ti je pri- „ kazal na poti, po kteri si proti Damašku šel, „ me je poslal, da zadobiš po meni zopet svoj „ vid, in da si napolnjen s svetim Duhom. „

In ko izgovori lete besede bogaboječi učenec Gospodov, se dotakne očes slepega, in zdajci padejo od njegovih oči nekakošne luskinje, in Saul je spregledal. Luč svetega Duha je zasijala tudi v njegovo dušo, kadar so se njegove oči svitlobi odperle: zdaj je postal on ravno tako goreč kristian, kakor je bil do zdaj hud in neprizanesliv nasprotnik kristianstva; je prejel sveti kerst, in je premenil svoje ime v ime *Pavel*, katero ime je postalo slavno zavoljo njegove vere in njegovega mučeništva; on je bil potlej vreden, da so ga apostelni sprejeli v število naj bolj gorečih oznanovavcov evangelia; zakaj on je bil namenjen oznanovati sv. evangeli med neverniki v več mestih Azie in Europe, in še clo v Rimu samem, kjer ga je čakalo večno plačilo, ki ga Bog svojim izvoljenim deli.

APOSTOLSKA VERA

Leta 38 Kerščanske dobe.

ed tem, ko je slavno mučeništvo diakona Štefana in pa čudopolno spreobernenje svetega Pavla uspeh in napredek evangelia zagotovljalo, je drug diakon, *Filip*, šel k Samaritanom, in je ondi nekaj s svojim pridganjem, nekaj s čudeži, ki jih je vpričo njih delal, jih veliko spreobernal, da so se dali kerstiti. Apostelni sami so na to se tudi v Samario podali, da so tistim novim kristianom svoje roke na glavo položili; in ko so ti sveti apostelni svoje roke polagali na tiste, ki so verovali v Jezusa Kristusa, in so med tem goreče k Bogu molili, da bi vлил v njih duše vse dobrote svoje gnade, so verni zadobivali darove svetega Duha.

Do tega časa pa se je kristianska vera

širila samo med Hebrejci, izmed katerih je bilo li majhno število takih, da so bili vredni prejeti sveti kerst; in še le po sprebernenju Samaritanov je Gospod Petru razodel, da je prišel že čas, da tudi neverniki stopijo v cerkev. Jezusa Kristusa, da naj se torej oznanuje evangeli tudi malikovavcom.

Bil je takrat v Judovskem mestu *Cezarei*, od ktereга sim vam govoril v pripovedi od spokorjene grešnice, neki rimski stotnik, *Korneli* po imenu, kateri je še preden je zadobil gnado kerščanske vere, sovražil malikovanje in je ves čas, kar mu je bilo v njegovem vojaškem stanu mogoče, ubogim dobro delal in pa Boga molil. Ta stotnik tadaj enkrat, kakor je imel navado, prav serčno svoje molitve opravlja, kar se mu prikaže en angel s tako silno svetlobo obdan, da ga Korneli s svojimi očmi skorej gledati ni mogel; in ta mu reče. „ Korneli! tvoje milo- „ ščine in tvoje molitve dopadejo Gospodu; „ tadaj lahko pošleš po Simona Petra, kateri je „ sadaj v primorskem mestu Jopi; on ti bo „ rekel, kaj moraš storiti. „ Ko angel izgovori, zgine izpred Korneljevih oči. Korneli, poln neke svete radosti, pošle precej po Petra enega vojaka in pa dva svojih strežetov, ktere je poznal, da so bogaboječi, s prošnjo, da bi apostel k njemu prišel.

Treba pa je, da veste, ljubi otroci! da

mesto Jope, v katerem je ta čas bil pervak apostelnov, ni bilo daleč od Cezaree. Korneli je tadaj med tem ko je čakal, da bi nazaj se vernuli, ktere je h Petru poslal, hitro svojim sorodnikom in prijatlom to vediti dal, in jih k sebi povabil, gotovo iz tega namena, da bi vsi tisti, ki so mu bili dragi in ljubi, deležni postali gnad, ki jih je od tega poslanstva pričakoval. Bogaboječi stotnik je bil tadaj obdan od cele svoje družine, kadar je drugi dan od služabnikov stotnikovih naprošen, Peter v Cezareo pričel, ter koj se podal v Korneljevo hišo z nekterimi kristiani iz Jope, kateri so hotli z apostelnom iti.

Kadar je Korneli apostelna že na poti zagledal, poklekne predaj in ga počasti; Peter pa mu reče; „Vstani, Korneli! jaz sim človek, kakor ti; zato ne smeš pred mano tako na tla pasti. „ To izgovori in stopi v hišo tega dobrega moža: in ondi začne precej govoriti vsim, ki so bili zbrani, od rojstva Jezusa Kristusa Sinu božjega, od njegovega življenja, od njegovih čudežev, od odpuščanja grehov po neizkončnih zaslugah njegove smerti na križu, od njegovega vstajenja od mertvih spričanega od toliko prič, in poslednič od vsih resnic naše svete vere. Ta pridiga je celo tisto družino spreobernila, vero so sprejeli in bili so kerščeni: in tako si je bil Korneli s svojimi krepostmi zaslužil biti prvi izmed vsih

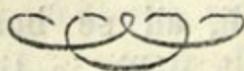
nevernikov, da je postal deležen gnad svetega Duha, ktere so se do teh dob delile samo tistim Hebrejcom, kateri niso bili tako oslepljeni, da bi luč evangelia od sebe pahali.

In glejte, ljubi moji! prišel je tako tisti čas, v katerem se je imela vera Kristusova oznanovati vsem ljudstvom sveta, kakor je bil Sin božji zapovedal svojim apostelnom. In Apostelni, ki so s svojim pridganjem in s svojim izgledom že veliko ljudi spreobrnili, akoravno so pri tem tudi večkrat terpeli in svojo kri prelivali; so sklenili, preden se razidejo med malikovavske narode evangeli oznanovat, kjer so nanje čakale mnogoverstne nevarnosti, so staviti en spis, ki bi v kratkem zapopadel v sebi zgodovino vsih resnic svete vere Jezusa Kristusa, zato da bi vsi kristiani se med sabo po tej kratki molitvici spoznali, ter tako enkrat storili *katoliško*, to je, *vesoljno cerkev*, ktero je njih božji Učitelj postavil. Tiste besede, ljubi otroci! ki jih vsaki dan v molitvi zgovarjate, in ki so tudi dan današni še naj lepši izraz žive vere, ktero moramo vsi imeti, so dobile že takrat ime *Apostolske vere*; in jaz menim, da ga ni med vami nobenega, kateri bi ne znal vere moliti, ki se takole glasi:

„ Verujem v Boga Očeta vsegamogočnega stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa, „ Sinú njegovega edinega, Gospoda našega. Kteri

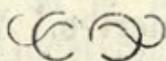
„ je spočet od svetega Duha, rojen iz Marie
„ Device. Terpel pod Ponciom Pilatom, križan
„ bil, umerl in v grob položen. Doli je šel
„ pred pekel, tretji dan od mertvih vstal.
„ Gori je šel v nebesa, sedi na desnici Boga
„ Očeta vsegamogočnega. Od ondod bo prišel
„ sodit žive in mertve. Verujem v svetega
„ Duha; sveto katolško cerkov, gmajno svet-
„ nikov; odpuščanje grehov; vstajenje mesa; in
„ večno življenje, A m e n . „

Ali ne obseže zares, ljubi moji! apostol-
ska vera v kratkih besedah vsega, kar je Jezus
Kristus svoje učence učil, in kar tudi nas uči
sveti evangeli od božje nature, rojstva, življen-
ja, smerti in čudopolnega vstajenja od mertvih
Sinu božjega, in potem še od posledne sodbe,
ko bo prišel v oblakih sodit žive in mertve,
kteri bodo ali zveličani ali vekomej štrafani,
vsak po svojem zasluženji? Treba je tadaj,
da si dobro v svoje serca vtisnemo velike res-
nice apostolske vere, in da si na vso moč
vselej prizadenemo vredni biti dobrot, ktere
nam Izveličar daja, ker nam tu na zemlji s
kerstom vrata svoje cerkve odpira, gori v
nebesih pa nam s svojim odrešenjem večno
življenje ponuja.

PREGANJANJA.

Od 44 do 54 leta kerščanske dobe.

o tistega časa, ljubi otroci! so apostelni in prvi učenci Gospodovi, kateri so ravno tako, kakor apostelni, prejeli darove svetega Duha, oznanovali evangeli samo po Judei in po naj bližejih deželah, kjer so si sovražniki Kristusovi zastonj prizadevali, njih poterpežljivost vtruditi in jih preplašiti: ali sadaj je bilo že na času, da bi noben zadržek ne overal več oznanenja *evangelia*, to je *veselega oznanila*. Med tem ko je Peter obhodil perve mesta Aziastke, kakor postavim: *Antiohio*, *Efez*, in tudi *Babilon*, namreč tiste velike mesta, od katerih ste se že kej učili, ali se boste še v drugih zgodovinah od njih učili; je tisti čas Pavel od

svoje strani že *Greško* deželo obhodil, deželo preimenitno, od ktere ste morebit že več lepih reči slišali; ali rimski deželski poglavarji so ga, kot sumljivo osebo, vjeli, ga s železjem obdali, in po morji v Italio poslali, kjer je torej v kratkem imel v Rim priti, in velikemu številu novih kristianov prinesiti dobroto svetega kersta. Neštevilne nevarnosti, skušnje vsakoverstne so povsod na apostelne čakale; ali oni so se spominjali, da jim je Izveličar sam prerokoval, da bodo zavoljo njega dosti hudega preterpeli; in sveti Duh, kterega so bili polni, jim je moč dajal, da so vse napotleje srečno premagovali.

Zdaj so bili zaperti v ječah kot hudodelniki, od kodar jih je Bog večkrat na čudno vižo rešil; zdaj so bili na morju v nevarnosti, kjer so oni vojake, ki so jih varovali, rešili, ker so jih opominjali, da naj v Kristusa verujejo, in tako svoje duše izveličajo; druge krate so veliko imeli prestati od sirovega ljudstva, ki je terjalo njih smert, ali pa so jih skriti sovražniki zalezovali, kateri so si prizadevali, jih pripraviti v kako pomoto, zato da bi tako priložnost dobili, jih laži prepričati in ko lažnivece in sleparje svetu pokazati: pa ti neprestrašeni možje niso marali ne za grozne ječe, ne za nevarnosti po morju, ne za pretenje razdraženega ljudstva, ne za hudobnost tistih,

kteri so jih za sleparje razglasovali. Zakaj gna-
da božja, ljubi moji! jih ni nikoli zapustila v
sredi tolikajn nevarnost, in Jezus Kristus jim
je bil vedno na strani, kakor jim je bil ob-
ljubil, in jim je pomagal prenašati vse nadloge,
ktere so jih zavoljo njega zadevale.

V tistem času je bil že nekaj časa mer-
tev divji *Herodež Antipa*, kteri je bil rekel
tako neusmileno umoriti svetega Janeza Kerst-
nika; ali en drugi Herodež, s primkom *Agripa*,
ki je bil skorej ravno tako grozoviten, kakor
una dva Herodeža, kterima je bil vnuk, je
zdaj sedel na tronu v Jeruzalemu, in se je
tudi kralj klical, ker so mu Rimski cesarji to
čast dovolili. Ta Agripa se je prestrašil viditi,
da se število kristianov v njegovem kraljestvu
vedno množi; in pa tudi, ker so ga prosili
duhovniki in farizeji, je v svoji grozovitnosti
ene apostelne umoriti ukazal samo zato, ker
so oznanovali evangeli, in med njimi je bil
eden, Jakob mlajši, kterega so drugi apostelni
pred svojim razidom postavili škofa Jeruza-
lemskega; letá apostel je kot škof tistega me-
sta dajal vsem tako lep izgled vsih čednost,
da so ga še clo njegovi nasprotniki *pravič-
nega* imenovali. Ali grozovitni Herodež Agripa
ni ostal dolgo brez kazni za to svojo hudob-
nost; zakaj ko je on nekega dne, oblečen v
krasno obleko, vso s srebrom prepleteno, in

sedé na svitem tronu, sprejemal poslance nekaterih njegovim državam bližnjih mest, ga je neprevidena bolezen zgrabila, tako da so ga komej zamogli prenesti v njegovo stanovanjsko hišo, kjer je v naj večih bolečinah dušo pustil; zakaj červi so se bili njegovega trupla lotili.

Vsakoverstne nadloge pa, ktere so Kristusovi učenci skorej povsod prestati imeli, niso zmanjševale njih števila, temuč so vsakdan ga še množile. In ne samo v nekaterih daljnih deželah rimskega cesarstva je kristianska cerkev vešelo rasla, in se močno vkoreninila; temuč tudi Italia in Rim sam sta bila napolnjena z kristiani, kterim so apostelni evangeli oznanovali; in Pavel sam, dasiravno jetnik, ko je v poglavitno mesto cesarstva prišel, je kerstil lepo število Rimljanov. In tisti novi Kristiani so tudi sveto in izgledno živeli, in se tako dobro ločili od spačenih malikovavcov in popolnoma nevednih ljudi gledé prave vere. Nobeden ni bil bolj podložen postavam, kakor oni, nobeden ni bolj spoštoval gospojske, nobeden ni bil bolj pokoren cesarskim ukazom; oni so bili naj serčnejši vojaki v celi rimski vojski, zakaj oni, kterim je Jezus Kristus večno življenje obljubil, se niso nič smerti bali. Oni so bili naj boljši sini, naj boljši bratje, naj boljši soprugi, naj boljši očetje, naj ljubeznivši

gospodarji, naj podložniši sužnji, in celo njih življenje je bilo naj popolniši izgled, ki so ga imeti mogli neverniki pred svojimi očmi.

Vedite pa, ljubi mladenčeki! da se je takratni rimski cesar *Nero* klical. Ta cesar je bil naj okrutnejši med vsimi, kar jih je bilo kedaj: in kadar boste se tudi rimske povestnice učili, se vam ne bo čudno zdelo slišati, da ta nečlovečnež, potem ko je svoje roke si omadežval s kervjo svoje matere, svojega brata, svojega učitelja in skorej vsih mogočnejših mestnjanov, ki so še živeli, je bil prvi med tistimi, ki so kristianom prepovedovali pod smertno kaznijo po tisti veri živeti, ktera je s svojo pravičnostjo njemu nekako očitala njegove hudobije in razuzdanosti. Pa strah pred groznim kaznovanjem, ki jim je bilo zažugano, ni bilo v stanu vernih od izpolnovanja tistih dolžnost odganjati, ktere jim je nalagala sveta vera, ter jim gotovo pribežališče dajala v vsih zlegih, ki so jih zamogli zadeti; s terdnim sklepom, da hočejo radi za sveto vero umreti po izgledu sv. Štefana in sv. Jakoba, kadar jim pride dan mučeništva, so se shajali poslušat evangeli v prostornih podzemeljskih jamah, ki so bile v Rimu, in katerim se je pravilo *katakombe*; in ondi so se učili od samih apostelnov in od učencov, kateri so bili pričevalci terpljenja Jezusa Kristusa, kako je treba pre-

našati kakoršino koli si bodi terpljenje iz ljubezni tistega Boga, ki je hotel na križu umreti, zato da je človeka od greha odrešil.

Tako je, ljubi moji! rimska cerkev, to je, zbirališče kristianov tistega poglobitnega mesta, ki je imela v kratkem obseči vse narode sveta, imela svoje pribežališče samo pod žalostnimi oboki katakomb do časa, ko je iz tistih tužnih jam stopila, in dala kerščanski veri silno veliko število mučenikov, kateri so bili pripravljene za čast Jezusovega imena vse, tudi naj grozovitnejši smert z veseljem prestati.

Ravno o tem času je strašna prigodba v tistem velikem mestu vse z grozo in tugo napolnila. Rim je začel ob enem času od več strani strašno goreti, in ta požar je v kratkem sto in sto poslopij, hiš in tempelnov razdjal, in noben človek se ni ognju v bran stavil, zakaj Nero, ki se je grozovito veselil gledati tisti strašni zubelj in dim, ki se je iz gorečega mesta vzdigaval, je bil pod smertno kaznijo prepovedal, da se nima nobeden podstopiti gasciti. Še clo pravijo, da je ta hudobni cesar takrat sedel na naj višjem balkonu svojega poslopja, kjer je pred svojimi očmi imel ves tisti strašni požar, in da je prepeval z nekim godbenim inštrumentom, kakor so bili ta krat v navadi, eno pesem, v kateri je bil popisane ravno tak grozoviten požar nekoga staréga greškega mesta.

Ali po tem strašnem dogodku se je začelo po Rimu govoriti, da je bil sam cesar ukazal mesto zažgati, in napraviti ta požar, ki je požerl nezmerno veliko bogastva; Nero se je tadaj začel bati Rimljanov, da bi morda se proti njemu ne spuntali, zatorej je tožil kristiane, da so oni zažgali mesto, tako da je vse ljudstvo s tem v revšino in nadloge pogreznjeno, zato ker kristiani malike sovražijo; in s tem so začele naj grozovitniši preganjanja kristianov. S silo so jih iz njih stanovališč gonili, v mestne ulice so jih vlačili, in rabelnom so jih dajali, kateri so kristiane mučili na sto in sto viž; in kristiani niso imeli druge volitve kot ali vero zatajiti, katero so sprejeli, ali pa umreti v naj grozovitniših mukah. Eni so bili verženi pred divje zverine, ki so v glediščih v razveseljevanje ljudstva se borile; drugi so bili oblečeni v hale, ktere so bile vse s smolo polite, in na to so jih privezali h kolom, in jih zažgali, da so počasi goreli, in bili namest svetilnic v Neronovih vertih, kjer se je ta hudobni cesar sam, sedé na vozu, Rimljanom skazaval, da je naj boljši voditelj konj, ali kočjaž svojega časa: drugi poslednič so bili zaviti v kože divjih zverin, da so jih psi stergali, ali pa so jih rabelni z razbelenimi kleščami ščipali, jih na razbelene roše postavljali, in na njih rane vrelo olje ali razbeleni svine vlivali.

Ljubi mladenčki! ali bi vi pač verovali, da pri tolikih mukah ni hotel noben kristian svojega življenja si ohraniti s zatajenjem svete vere, ktera mu je obljubovala nebo gotovo plačilo za njegovo terpenje? Slabi otroci in rahločutne deklice so z enako gorečnostjo in serčnostjo, kakor neprestrašeni sivčki, radi prenašali naj hujši martre, zato da so si zadobili častito ime *marternikov*, mučenikov ali *Spoznovavcov vere*; zakaj tako so imenovali tiste blažene kristiane, kateri so očitno svojo vero spoznavali v sredi med mukami. Zato bi vam jaz ne mogel povedati, koliko svetih vsake starosti obojega spola in vsakega stanu, je smert storilo v tistih grozovitnih in silnih preganjanjih, ki so jih verni celih štiri sto let prestajati imeli. Pa preganjanje ni zmanjševalo števila kristianov po cesarstvu, marveč se je večkrat vidilo, da so tisti, ki so bili priče njih terpljenja, in rabelni sami se čudili in stermeli nad nenavadno serčnostjo mučenikov, da so s zavzetjem orožje, s katerim so jih mučili, od sebe vergli, in za sveti kerst prosili.

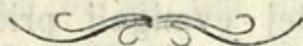
Ravno v prvem preganjanju, ki je proti cerkvi Kristusovi pod Neronom vstalo, sta sv. Peter in sv. Pavel, tista dva apostelna, ki sta naj več si bila prizadela, sveti evangeli po svetu razširiti, v Rimu samem bila martrana, ka-

kor je bil Jezus svojim učencom prerokoval; in tako so se vresničile besede, ki jih je bil Kristus pervaku med apostelni rekel, da bo on prvi kamen, na kterega hoče on svojo cerkev sozidati.

RAZDJANJE JERUZALEMA.

Od 54 do 70 leta kerščanske dobe.

koravno je preteklo komej dvajset let po Jezusovi smerti, ljubi moji! so vender kristiansko vero apostelni in učenci Gospodovi, katerih je več bilo, in kateri so, kakor apostelni, prejeli darove svetega Duha, tako goreče oznanovali, da je že en dober del Europe in Azie popustil malikovanje, in se poprijel svete Kristusove vere, dasiravno so verni bili v vedni nevarnosti in vedno in povsod preganjani. Pa tudi veči del so ti sveti oznanovavci evangelia s svojo lastno kervjo zapečatili častiti poklic, kterege so bili od samega Boga dobili; in brez da vam dosti govorim od mučeništva sv. Štefana in sv. Jakoba mlajšega, sv. Petra in sv. Pavla, in od grozovitnih preganjanj, od katerih sim vam ravno kar nekaj pravil; vam povem, da se je ravno tako godilo svetemu *Jerneju*, ki je

evangeli oznanovat v Armenii in v Perzii; svetemu *Andreju*, bratu svetega Petra, kateri je najpopred božjo besedo oznanovat Scitom, divjemu nekemu ljudstvu, od kterega se pogostoma govori v zgodovinah starih časov; potem pa je na Greškem tudi on martran bil, kjer je hotel na dalej evangeli pridigati; svetemu *Matevžu*, kateri je spisal en *evangeli* iz šterih, v kterih so popisane tudi naj manjši stvari od življenja našega Gospoda Jezusa Kristusa; in zadnič svetemu *Judežu Tadeju* in svetemu *Šimonu*, ktera sta oba bila apostelna, in sta sveto vero razširjala, eden v Egiptu, drugi pa med Afrikani, kjer sta bila tudi umorjena. En sam Apostel je naj dalej živel, namreč sveti *Janez*, drugi Zebedejev sin, in eden izmed učencov, ki jih je Gospod naj rajši imel; njemu je božja previdnost dala doseči visoko starost, zakaj on je čez sto let živel, zato da je bolj na dolgo s svojo pričejočnostjo spričeval, kakor je storil s svojimi spisi, resnico evangelia, ki ga je tudi on spisal: in ravno zavoljo tega se ta sveti Janez imenuje *evangelist*, da se ložej loči od svetega Janeza kerstnika.

Povedati vam moram zdaj, da eden največih uzrokov, iz kterega so Judje sovražili učence Jezusa Kristusa, je to, ker so zmirom pravili, da bo v kratkem razdjano mesto Jeruzalem in tisti sloveči tempel, kterega je he-

brejski narod imel za edini kraj na celem svetu, kjer se zamore božja služba po Mojzesovih obredih imeti. Ker so kristjani tadaj v resnici pričakovali to dogodbo, katero je bil Izveličar sam tako očitno in razložno prerokoval, so Judje vsaki dan bolj bili razdraženi nad kristiane, kakor da bi se jim bilo zdelo, da je zadosti, te njim sovražne ljudi popolnoma zatreti, da odvernejo od sebe preteče jim nesreče; toda čas je bil že tu, o katerem so se imele izpolniti strašne prerokbe čez to krivično mesto, in nič jih ni moglo več odverniti.

Po strašni smerti Herodeža Agripa, od ktere sim vam ne zdavno govoril, ljuba mladež! ni bilo več kralja v Jeruzalemu in v Judei; nekteri rimski oblastniki so vsako leto tjekej se ko deželski poglavarji podajali, in so samovoljno in okrutno s tem narodom ravnali. Zastonj so si zatirani Judje prizadevali, svoje tožbe do trona divjega Nerona prinašati; to, in pa obup, v kterega jih je prignalo zaničevanje in neusmilnost njih zatiravcov, jih je oserčilo, da so prijeli za orožje in da so se spuntali zoper Rimljane. Akoravno so bili oni med sabo nesložni, razdvojeni, tako da je ena stranka bila drugi sovražna, so vender v svojem oslepljenju mislili, da bodo Rimskemu orožju zoperstati zamogli, katero je takrat v strahu deržalo veči del Europe in Azie; v kratkem

so tudi vidili, da plane v njih deželo strahovitna vojska, katero je vodil eden izmed najbolj izkušenih vojskovodjev tistega časa, *Vespazian* po imenu, od kterega boste v drugih zgodovinah veliko govoriti slišali. V kratkem so rimski vojaki opustošili Galileo in Samario, in iz visokega Jeruzalemskega ozidja so zamogli Judje viditi strašne sovražnike, s katerimi jim je bilo kmalo se vojskovati. Pa vender božja previdnost ni hotla, da bi bil Vespazian dognal grozno osveto, ki je bila tistemu velikemu mestu namenjena; zakaj ta vojskovodja je bil povzdignen na cesarski tron ravno takrat, kadar se je pripravljal Jeruzalem obsesti; zato je prepustil svojemu sinu, ki se je *Tit* klical, in ki je bil velikodušen in serčan mož, da je on v djanju izpeljal to, kar je bil on sam proti Jeruzalemu namenil storiti.

Vedite pa, ljubi moji! da je bila takrat velikanoč; dasiravno so bili težavni časi, in hebrejski narod v vsakoverstnih nevarnostih, so vender Hebrejci po navadi, kakor njih prededi, se v Jeruzalem sošli v grozno velikem številu, da bi vkupej tisti velik praznik obhajali. Njih število je bilo še tolikaj več, ker so prebivavci bližnjih mest, tergov in vasi zavoljo strahu pred rimsko vojsko v celih trumah pobegli v Jeruzalem, in iskali pribežališče za ozidjem tega poglobitnega mesta, ker so mislili,

da sovražniki ne bodo nič premogli zoper tisto močno ozidje. Množica ljudstva je bila torej v tem mestu tako velika, da so jih bile polne ne samo hiše, občinske poslopja, tempelnove shodišča, ulice, teržišča, ampak tudi naj bolj skrivni kraji, in še clo pokopališča so bile polne Judov, ki so tam podstrešje iskali in dobili.

Med tem se je Titova vojska mestnim zidom približala, in je celo mesto okoli in okoli tesno obdala; strašne vojskine priprave so se že nastavile okoli, iz katerih so se imeli ali grozno veliki kamni metati v mesto proti Judom, ali pa težki trami na koncu s železom okovani, ki so imeli podobo ovnove glave, gugati in biti z njimi tiste nepredoblive stolpe, v ktere so Judje naj več zaupali in se nanje zanašali. Naj bolj pa je vse tisto ljudstvo prestrašilo, ki ni moglo pozabiti nemilih Kristusovih prerokb čez krivično mesto in njegove prebivavce, ko so vidili, da je *Tit* razgernul svoj šotor na oljski gori na ravno tistem mestu, kjer je Jezus v sredi svojih apostelnov z enim samim pogledom celo mesto pregledavši pre-rokoval: da preden bodo umerli vsi tisti ljudje, ki so bili tistikrat živi, bo mesto Jeruzalem od vsih strani od sovražne vojske obsedeno in popolnoma razdjano, tako da ne ostane kamen verh kamna, ker ni spoznalo časa, o katerem ga je Gospod obiskal.

Mesto Jeruzalem, ljubi moji! eno izmed naj važniših in naj imenitniših mest starih časov, je bilo obdano s trojim zidovjem, ki je bilo tako terdno, da se je zdelo nepremagljivo in neporušljivo; še sam tempel je bil z velikim zidom obdan, tako da je bil tempel sam za se že velika in nepredobliva terdnjava. Zad za tistim zidovjem, ki se je večno zdelo, so Hebrejci mislili, da bodo vso sovražno silo lahko odbijali; ali oni niso še vedili, da so ti sovražniki li orodje božje pravice proti njim, da torej je zastonj ves človeški vpor, tudi če bi scer ne bil pregrešen.

V kratkih dneh je prvi mestni zid, na sto straneh od vojsknihi mašin porušen, padel, in od vsih strani so v mesto derli zdivjani vojaki, željni kervi in ropa, in so veliko število Judov pomorili, med tem ko so drugi Judje nesrečno pomirali zasuti od vpadajočih zidov in stolpov. Potem so bile ravno tiste vojskne mašine porabljene proti drugemu zidu, iz njih so metali na vse strani skale, pšice in ogenj, kot blisk je vse to letalo in padalo nad preplašeno in vstrašeno ljudstvo v mestu, ki se je derlo po ulicah in očitnih teržiščih, in se poskrivalo po grobeh, ker je menilo, da saj tam jih ne bodo sovražniki zadeli.

Huda je bila res nadloga te vojske za tisto nesrečno ljudstvo, toda še ena druga ve-

liko strašnejši šiba je njih nesrečo množila. Ker je bilo nemogoče več mescov preživiti tisto neizmerno množico ljudi zbranih med ozidjem tistega mesta, kamor jim ni mogla priti nobena pomoč od nikodar, je v kratkem vstalo strahovito pomanjkanje živeža. Spervega so jedli konje, pse, živali naj bolj nečiste in nagnusne, kakor postavim miši in podgane; potlej so glodali usnje svojih čevlov, skorjo dreves, travo, ki je po zidovju rasla; tisti, ki so kej več zlata imeli, so si na nekaj dni omislili kako pest žita, pšenice ali ječmena, ki so ga na skrivnem žerli, in veči del brez vse priprave, ker so se bali, da bi svitloba ali dim zakurjenega ognja ne privabil družih lačnih, ki bi prišli, jih umorili, in tisti njih zaklad sebi prilastili. Ali veči del so tisti nesrečneži v naj večih stiskah lakote in obupa v celih trumah z orožjem prevideni po mestu hodili, s silo v hiše zdaj tu zdaj tam priderli, kjer so še upali, da bodo dobili kej skritega živeža; potem pa, ko so vidili, kako so nekteri nesrečneži od hude lakote počasi umirali, so spoznali, da ni mogoče več nesreči uteči, in so začeli kot zdivjani eden družega z orožjem napadati, in se eden družega klati in moriti, ker so hotli raji precej od mečev presunjeni umreti, kakor pa prenašati bolj na dolgo neslišane muke tiste grozne lakote. Nekteri tistih nesrečnih so ve-

dili straže, ktere so bile po mestnih zidih razpostavljene od mestne gosposke, prevariti, da so vun zbežali iz prekletega mesta; ko so pa prišli Rimljanom v pest, so jih navadno do nazeza slekli, in jim niso ne živeža ne nobene druge pomoči dajali, da so počasi lakote poginvali pod zidovjem, in se prepozno kesali, da so vun iz mesta prišli; njih sogradjani niso z njimi tudi nobenega usmilenja imeli, ki so še clo mislili, da se tistim sromakom bolje godi, kakor njim samim noter v mestu.

Okrutnost arabskih in sirianskih vojakov, ki jih je bil Tit v velikem številu svoji vojski pridružil, in ki so tudi radi pod njegovimi zastavami (banderami) se vojskovali, ker so se nadjali v Jeruzalemu velikega plena, je strašno revo tistega obupanega ljudstva še bolj množila. Razglasilo se je bilo namreč v rimskem taborišču, da so nekteri Judje, ki so iz mesta k njim pobegnuli, zlato, ki so ga sabo imeli, požerli, zato da jim ga niso vojaki pobrali; neusmileni vojaki, željni dobiti saj nekaj zlata, so brez vsega usmilenja morili vse Jude, kteri so jim v pest prišli, so jim parali trebuhe in po čevah zlato iskali; zgodilo pa se je večkrat, da niso tudi nič dobili. Neštevilno dosti Judov vsake starosti in vsakega stanu, možje in žene, in še clo otroci, kterih skupno število se na en milijon in sto taužent stavlja, je

poginulo med tolikimi grozami; in Tit sam, kteremu se je grozno usmililo nesrečno ljudstvo, ki je tako strašno poginvalo, pri kterem poginu pa on ni bil nič družega, kakor nehoteč orodje božje pravice, je silno želel, le kmalo to hudo vojsko dokončati, kteri ni bila po sreči še nobena enaka.

Vender pa po tem, ko je celih pet mescev tega groznega obsedenja preteklo, v sredi tistega opustošenega mesta, nad kterim je tako težko in strašno ležala božja roka, je stal še sam tempel nedotaknjen, in je bil poslednje pribežališče ostankom hebrejskega naroda; pa glej! en rimski vojak, kterega so njegovi tovarši na svojih ramah vzdignuli, je noter v sam tempel skoz eno okno vergel goreče poleno, in tako je tempel na enkrat zagorel. Kmalu na to je ognjeni zubelj se prijel celega tistega prostornega poslopja, čigar streha je, ki je gorela in se poderla, grozno veliko število Judov zagernula in pokopala, kteri so na tako vižo bili rešeni sužnosti ali pa morebiti še grozovitniši smerti, ktera jim je bila od lakomnih zmagavcov namenjena; zakaj ti so brez usmiljenja klali in morili vse tiste, kterim je bila prizanesla vojska, lakota, kuga, ali pa požar. Več noči se je še vzdigaval rudeč zubelj, med vednim strahovitnim stokanjem in tulenjem umirajočih, kakor iz *vulkana* (ali go-

reče gore) iz hriba, kjer je stal tempel; in ta strašna svitloba, ki se je silno daleč vidila v vsih sosednih deželah, je od daleč vsim oznanovala, kaj se je v Jeruzalemu strašnega prigodilo.

Od te dobe, ljubi moji! je Judovsko ljudstvo, čigar ostanki so bili v sužnost odpeljani v vse dežele rimskega cesarstva, zato da so se izpolnile preteče prerokbe nekđaj zoper hebrejski narod izrečene, vedno ostalo raztrešeno skorej po vsih kotéh Europe in Azie, kjer so bili več vekov zaporedoma sovraženi in zaničevani od vsih drugih ljudstev tega sveta. Ali, to je posebno tudi omenjenja vredno, da so oni večkrat še skušali na vse viže se zopet v en narod in v eno državo zjediniti, in da niso mogli nikoli več tega doseči; zakaj tako neizbrislivo je znamenje, ktereга je Bog tistim vtisnul, kateri so njegovega preljubeznivega Sinú na križu umorili; in tako je bila tudi izveršena tista strašna obsodba, ktero so bili oni sami izustili čez se in čez svoje naslednike, tisti dan, kadar je Pilat jim svetval, da naj prizanesejo Jezusu Kristusu, in kjer so oni togotno kričali: „ Njegova kri naj pride „ čez nas in čez naše otroke! „

ZMAGOVAVNA CERKEV.

Od 70 do 312 leta kerščanske dobe.

ebrejski narod je jenjal biti, Jeruzalem in tempel sta bila razdjana, in malo več ju je bilo, kakor ena sama velika groblja, in strašne prerokbe v starodavnih časih izustene čez krivično mesto so bile vse izpolnjene; kar pride en rimski cesar, *Adrian* ali *Hadrian* po imenu, ki je bil eden izmed prvih in naj imenitnejših naslednikov Vespazianovih, in je Jude, ki so se vnovič bili spuntali proti mogočnim Rimljanom, sadaj tako štrafal, da je temu njih poglavitnemu mestu poprejšno ime vzel, in ga klical *Élia Kapitolina*.

Ali vedite tudi, ljubi moji! da ta cesar, malikovavec, kakor vsi vladarji tistih časov, ni rad vidil, da se je Kristusova vera, akoravno vedno stiskana in preganjana, vsaki dan bolj

širila v deželah cesarstva, in da so romali kristiani v velikih trumah na Kalvario, v Betlehem, in na vse druge kraje posvečene po pričajočnosti in čudežih Izveličarja. V svoji hudobni razdraženosti čez kristiansko vero je ukazal postaviti na vse tiste kraje, ktere so verni pohlevno častili, tempelne in oltarje malikom posvečene, zato da je tako od njih odganjal kristiane, kterim je bilo malikovanje gnusoba; ali noben človek ni bil več v stanu, če je bil tudi naj mogočnejši, vstaviti moči božje volje; in dasiravno so vsaki dan neizmerne nadloge in stiske zadevale *neófit*e ali *spreobernjence* (tako so se imenovali novi kristiani, kteri so se še h kerstu pripravljali, ali ki so bili še le kerščeni) je vender njih število dan za dnevom raslo v vsih deželah cesarstva. Še sam Rim, kjer je kri marternikov, razterganih od divjih zverin v razveseljevanje sirove derhali, vsaki dan močila prostorno gledališče, kjer so se obhajale očitne igre, je bil ves napolnjen z vernimi, kteri so bili željni terpeti zavoljo svoje vere; in preganjanja, desetkrat ponovljene z eno besnotjo, ktere ni mogoče popisati, so dobile neprestrašenih spoznovavcov vere še clo v poslopjih samih cesarjev, kteri so jih ukazovali, in v samih njih družinah.

Nemogoče je, da vam, ljuba mladina! tukaj naštejemo tudi samo naj imenitniši svetnike,

kteri med naj hujšim mučenjem se kar potožili niso, in so z udanostjo v voljo božjo umerli z avoljo Jezusa Kristusa. Slabe žene, boječe device, še clo majhni otroci, so kakor naj krepkejši možje z enako poterpežlivostjo in serčnostjo prenašali vsakoverstne muke, s kterimi so jih njih rabelni mučili. Vsi so veselo vse tiste strašne bolečine prenašali, ker so bili gotovi zadobiti v kratkem gori v nebesih plačilo za svojo stanovitnost v veri; in tisti, kterih število pa je li majhno bilo, ki so po takih skušnjah še v življenju ostali, so z nekakim plemenitim ponosom kazali svoje ude, ki so bili na tezavnici raztegnjeni in skrivljeni, ali pa globoke brazgotine, ki so jim ostale od časa, ko so bili grozovitno martrani.

Ni preteklo še veliko let, od kar so po celem cesarstvu kristiane preganjali, in posebno v poslednjih letih na taužente jih morili, tako da je število marternikov in spoznanovavcov grozno se naraslo; kar je božja previdnost postavila na cesarski tron *Konstantina*, čigar sveta mati, v veri Jezusa Kristusa podučena, je na skrivnem že od perve mladosti mu vdihala nekako spoštovanje za kristiansko vero. Dasiravno je Konstantin bil iz ene naj imenitniših Rimskih družin, ki so bile vnete za malikovanje, je vender že za časa spoznal veči del visokih resnic kerščanstva; in ako bi ne

bil prisiljen, več let se boriti z velikim številom tekmecev, kateri so mu hotli vladarstvo prevzeti, bi bil gotovo že takrat očitno sprejel kerščansko vero, še preden je ena čudna dogodba mu ponaglila ta važni sklep, ki se mu je do takrat nemogoč zdel.

Konstantin se je namreč nekega dne, stojé pred svojimi vojaki, pripravljaj na boj s trinogom, ki se je *Maksenci* klical, in ki se je že Rima bil polastil; kar zagleda na enkrat opoldne čudno svetel križ v oblakih, okoli kterega je bral te le besede: "*V tem znamenju* „ *boš zmagal.* „ Ko je zagledal to častitljivo znamenje, ki ga je njegova mati *Helena* (tako se je ta bogaboječa gospa klicala) tolikrat njemu kazala, da ga je častil, ko je še otrok bil, je cesar bil ves presunjen od nekega svetega spoštovanja, in je gotov bil, da mu je Bog sam s to čudno prikaznijo hotel dati nedvomlivo zastavo prihodnje zmage; in v zahvalo za to je dal napraviti precej eno zastavo (*bandero*), na kateri je bila podoba tistega svetlega križa, kateri se mu je bil na nebu prikazal, in nad križem dve prvi čerki imena *Kristus*, in je dal to sveto zastavo, ktero je ukazal vselej odspred nositi v bojih, petdesetim vojakom, katerih serčnost mu je bila dobro znana. *Labar* (tako se je klicala ta sveta zastava) je tako postal očitno znamenje spošto-

vanja, ki ga je cesar imel za vero Jezusa Kristusa, in v kratkem so pokazale častite zmage očitno vsim brambo, katero mu je božja previdnost dajala proti vsim njegovim sovražnikom.

In zares, čez malo dni je trinog Maksenci z veliko vojsko prišel Konštantinu naproti, je bil pa popolnoma pobit na bregih *Tibera*, in je najdel svojo smert v tej reki, ki teče memo Rima, ko je skušal vbežati čez en lesen most, kateri se je bil vderl pod težo begajočih. Ta zmaga je odperla Konštantinu vrata tega poglavitnega mesta, kjer je bilo eno naj prvih djanj njegovega vladanja, da je očitno in slovesno spoznal vero Jezusa Kristusa, in da je dal postaviti na vse cesarske zastave tisti sveti križ, kateri je imel sadaj postati pred vsim svetom častitlivo znamenje odrešenja človeškega rodu. Vender pa je še veliko let preteklo, ljubi moji! preden je vera Kristusova popolnoma v celem cesarstvu vničila hudobno in gerdo malikovanje; toda kristiani so zamogli sadaj saj tudi očitno se kazati ko kristiane, in očitno božjo službo imeti, in brez strahu sveto vero spoznavati; in akoravno je imela cerkev še veliko hudih skušenj prestati, vender ni imela več tistega neizmernega števila marternikov, kateri so po izgledu apostelnov jo vterjevali s svojo kervjo celih štiristo let.

Ena naj prvih skerbi bogaboječe cesar-

jeve matere je bila zdaj, da je zahvalila Boga za milost, katero ji je skazal, da je na zadnje vidila s svojimi očmi zmago cerkve nad vsemi stiskami in nadlogami, ki jih je do tistega časa prestati imela; in na to, da je romala ona sama v tisto sveto deželo, kjer jo je vsaka stopinja spominjala na čudeže iz življenja in smerti našega Izveličarja. Dasiravno je bila že precej stara, zakaj imela je že devet in sedemdeset let, se ta krepostna gospa vender ni nič bala trudov in težav tako dolzega popotvanja, ter je prišla v Jeruzalem; tam jo je v serce zbolelo viditi nečast svetim mestom storjeno, zato se je s prošnjo obrnila na cesarja svojega sina, da je ukazal sozidati krasno cerkev, ktera bi med svojim zidovjem zapopadla vse naj imenitniši mesta, ktere so verni v zahvalni spomin božjih dobrot častili. Ona je rekla popolnoma podreti in končati tisti tempel, ktereга je bil hudobni Hadrian dal sozidati nad svetim grobom; ukazala je tudi precej razdjati nečisti oltar, postavljen od ravno tistega cesarja ondi, kjer so bile Betlehemske jasli, zato da je Kristiane od ondod odganjal; ona je preiskovala skerbno vse tudi naj manjši sporočila od čudopolnega življenja Izveličarja sveta, in je še veselje doživela, da je vidila pred svojo smertjo začeti tisto veličastno poslopje zidati, kteremu se ne

more bližati noben človek, kdor koli si bodi, brez globokega spoštovanja, misleč na dobrote, ktere se trosijo po zaslugah Jezusa Kristusa čez vse tiste, ki so tako srečni, da verujejo v njegovo presveto ime.

Še eno veliko veselje, ljubi moji! je skusila sveta Helena v svojem pozemeljskem popotvanju. Goreče namreč je želela najti prav tisti križ, ki je bil orodje odrešenja človeškega rodu; zato je ona z vso mogočo skerbjo si prizadevala iskati, ali bi ne dobila kje tistega neprecenjenega zaklada; na zadnje je izvedila, da je bil ta križ zakopan globoko pod goro iz zemlje in raznega lesa nanešeno, ne daleč od svetega groba, kjer so ga bili sami ajdje zakopali, ker so ga hotli tako vernim skriti, da bi ga ne častili. Sveta Helena reče precej kopati tam, kjer se ji je tisti kraj pokazal, in to je imelo naj boljši uspeh, zakaj globoko noter pod zemljo so najdli ne samo križ, na katerem je Izveličar sveta visel, ampak tudi tri velike žeblje, s katerimi so bile pribite njegove svete roke in noge. Da so te drage reči zares bile to, kar je svetnica iskala in najti želela, so precej čudeži spričali, ker so nekteri bolniki pri ti priči zdravje dosegli, ko so se samo svetega križa ali žeblov dotaknili; cesarica je tadaj en kos lesa pravega križa svojemu sinu poslala kot naj dražši dar,

ki mu ga je mogla poslati, in vse drugo je ukazala postaviti in shraniti v srebern dragoceno izdelan zaklep, in ga je dala v varstvo Jeruzalemskemu škofu, zato da bi se postavil potlej v cerkev, ki se je na Konštantinovo povelje nad svetim grobom zidala, in ki je v kratkem pokrila skorej vso Kalvario.

Tako, ljubi mladenčeki! je kristianska vera, to je, tista sveta vera, v kateri so vas vaši starši odgojili, naj pred bila oznanovana od vstvarjenja sveta gori do Kristusa od vsih prerokov, in potlej je bila vsejana na ta svet od samega Sinu božjega, kateri je zavoljo odrešenja človeškega rodu se včlovečil; potem se je polagoma širila po vsih delih zemeljskega okroga, in je sadaj vsim ljudem gotov porok večnega izveličanja. Pogledovaje na dvanajst ubogih ribčev, ki so bili zlo nizkega stanu in pa še verh tega nevedni in neučeni, noter do tistega spominjanja vrednega dneva, ko je sveti Duh vanje poslan bil in jih s svojimi darmi napolnil; pogledovaje na hitrost, s katero so brez vsake pomoči mogočnih tega sveta sveto vero, evangeli oznanovali, in spoznanje pravega Boga povsod razprostirali, ter do zadnje kaplje svojo kri prelili v spričevanje resnice, ki so jo oznanovali, in svojega božjega poklica: boste spoznali, da ne kaže nič bolj resnice in zares božjega začetka kerščan-

ske vere, kakor slabost (šebkost) sredstev, s katerimi je bila razširjena; ter boste, gotovo zaupam, z mano vred hvalili in častili tisti nevsahlivi zaklad ljubezni in milosti, kateri je dal človeškemu rodu večno izveličanje iz tistega svetega križa, ki je bil na Kalvarii posvečen od neskončnih zaslug terpljenja in smerti našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Č. B. I. B. M. D.

O P A Z K E.

- Stran 11, Štev. 1) *Glej, kaj je od časovskih naznanenj v tem delu rečeno bilo v predgovoru k sveti povestnici.*
- „ 31, „ 2) *Po vrnitvi iz babilonske sužnosti so samo tri preroke imeli, namreč Ageja, Zaharia in Malahia.*
- „ 55, „ 3) *Bolje: kterih dolžnost je bila terjati cestnino in mostnino.*
- „ 96, „ 4) *Mi mu pravimo navadno zgubljeni sin.*
- „ 107, „ 5) *Laski prevod ima sei mesi, kar je menda pogršek, in mora biti sei giorni, to je, šest dni. Glej Jan. 12, 1. 2.*
- „ 110, „ 6) *Tako je v laškem tekstu; biti pa mora: prerok Zaharia, Glej Zah. 9, 9.*
- „ 171, „ 7) *Glej apost. djanje pogl. 4. in 5.*

KONEC.

OBSEG.

Stran

BLAGOVOLJNIM BRAVCOM	3
PREDGOVOR	5
Rojstvo svetega Janeza	11
Oznanenje	16
Trije modri častijo Jezusa.	22
Otročje leta Jezusa Kristusa	27
Oznanovavec Kristusov.	30
Ženitvanje v Kani na Galilejskem	35
Ribji lov	42
Jairova hči	47
Poklic apostelnov	53
Spokorjena grešnica	59
Čudež s peterimi hlebi	65
Kananejka	70
Jezusovo spremenjenje.	74
Jezus Kristus in otročiči	79
Praznik šotorov	84
Zgubljeni sin	92
Obujenje Lazarja od mrtvih.	99
Obéd v Betanii	104
Zadnja večerja	111

	Stran
Jezus na oljski gori	119
Bičanje	125
Terpljenje	135
Jezus Kristus vstane od mrtvih	144
Dva učenca gresta v Emaus	151
Vnebohod	155
Prihod svetega Duha	162
Pervi kristiani	167
Sveti Štefan mučenik	173
Spreobernenje svetega Pavla	177
Apostolska vera	181
Preganjanja	186
Razdjanje Jeruzalema	195
Zmagovavna cerkev	205
Opazke	214

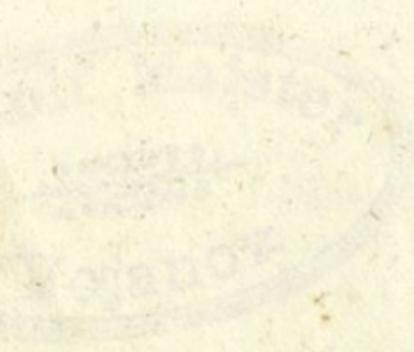

Pogreški.

Na strani 74.	verst. 17.	beri	<i>mu</i>	namest	<i>em</i>
„	„	„	18.	„ <i>dokončal</i>	„ <i>zdončal</i>
„	„	„	19.	„ <i>Ta</i>	„ <i>Lok.</i>
„	„	„	20.	„ <i>z večim</i>	„ <i>vetačim</i>
„	80.	„	5.	„ <i>ličar</i>	„ <i>ilčar</i>
„	123.	„	28.	„ <i>nikom</i>	„ <i>inkom</i>
„	„	„	29.	„ <i>tisto</i>	„ <i>stito</i>

Manjši pogreške bo blagovoljni bravec sam lahko popravil.

18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

Auf Ansuchen

ist auf den heutigen Tag vorgeladen worden, um hinsichtlich einen gültlichen Vergleich zu schließen.

Aus der Relazion des Gerichtsbothen erhellet die geschehene Intimation des Vorladungszettels.

Da der vorgeladene so konnte man keinen gültlichen Vergleich pflegen, daher werden die Partheyen an Rechtswee^e gewiesen.

V ravno tej tiskarnici in bukvarnici PATERNOLLI
v GORICI so na svetlo peršle in na prodaj:

SVETA POVESTNICA spisal L.
FLEURY iz laškega poslove-
nil Š. KOCIANČIČ.

Veljajo 36 kr.

PODUČNE POVESTI spisal v laškem
jeziku FRANC. SOAVE. Po-
slovenil ŠTEFAN KOCIANČIČ.

Veljajo 50. kr.

NOVA NABÉRA Laških, Nemških
ino Slovenskih POGOVOROV.
Spisal PREMUR. *Veljajo 40 kr.*

26 POVEŠTI sa mlade ljudi. Spisal
ŠTEF. KOZIANZHIZH. *Vel. 30 kr.*

NAUKAPOLNE pripovésti sa mladost
drugi natif. *Veljajo 15. kr.*

MĚSINGASTI KRISH in popisovanje
Palestine. Drugi natif. *Vel. 10.kr.*

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS #

00000320717

